

Фантазі ВІТ

журнал твого виміру

Знайди ключ
до розгадки таємниць часу!

щомісячник

СВІТ ФЕНТЕЗІ

електронний журнал

№3 (6)

березень 2014

Видається з вересня 2013 року.

**Засновник журналу та
головний редактор:**

Вікторія Ваколюк

Заступник головного редактора:

Артем Острожинський

Дизайн та верстка:

Оксана Пронько

**Коректура та
літературне редагування:**

Влада Соловійова,
Ярослава Зуєнко

Над номером працювали:

Вікторія Ваколюк,
Інна Ковалишена,
Артем Острожинський,
Оксана Пронько

Фото для обкладинки:

Артем Острожинський,
Оксана Пронько

Електронна пошта:

svit_fantasy@ukr.net

При підготовці номеру було використано матеріали Deviantart, постери та кадри з фільмів і серіалів.

© **Світ Фентезі**. Редакція залишає за собою право на літредагування та коректуру надісланих матеріалів при їх підготовці до публікації без узгодження з автором. Редакція може не поділяти точку зору автора. Відповідальність за достовірність фактів, імен, дат та інших відомостей несуть автори публікацій.

Фентезійний календар

•4•

Новинки літератури

•6•

Новинки кіно

•8•

Палантир

•10•

Київська Ефлара

•18•

Життя диких котів —
як воно є

•24•

ЗМІСТ

Недитяча дитяча казка
•26•

Навіть потрапивши до іншого
світу, не забувайте як слід попоїсти
•30•

Камінь зла
•32•

Читальня
•49•

Ласкаво просимо
в містерію!
•34•

Felidae magicae.
Котяча магія
•36•

Пратчеттівка
•46•

Квітень

4 квітня

1960 року народився Сергій Батурин, український письменник, лауреат «Коронації слова» (2001 рік, третя премія за роман «Охоронець»), Всеукраїнського літературного конкурсу «Просто так» (2010 рік, перша премія в номінації «Проза»). Закінчив філологічний факультет Київського державного педагогічного інституту ім. О.М.Горького у 1981 році. Працював учителем у Києві, служив у лавах Збройних Сил. З 2007 по 2012 рік – відповідальний секретар Київської організації Національної спілки письменників України. Член Асоціації українських письменників та Національної Спілки письменників України. У фантастичній літературі відомий у першу чергу як автор роману «Меч королів» (2006 рік).

15 квітня

1966 року у Лондоні (Англія) народилася Крессіда Кроуел, англійська дитяча письменниця, авторка фентезійної серії романів «Як приручити дракона». Вона стала відомою завдяки однойменній анімаційній екранізації першої частини цієї серії. Пані Крессіда аристократичного походження: її батько Майкл Джон Хеар, Віконт Блейкенхем. Дівчина закінчила Кейблівський коледж в Оксфорді, а також школу мистецтв Святого Мартіна, згодом і Брітонський університет за фахом ілюстратора. Наразі письменниця у щасливому шлюбі з Сімоном Кроуелом та мати трьох дітей. Усі ілюстрації до власних книг Крессіда малює сама.

15 квітня

1933 року народився Борис Натанович Стругацький, російський письменник-фантаст, перекладач, основну частину творчого доробку написав у співавторстві із братом Аркадієм Стругацьким: ці твори стали класикою наукової та соціальної фантастики.

Під час Другої світової війни родина Стругацьких опинилася в блокадному Ленінграді, до того ж через хворобу Бориса в січні 1942 року Аркадій та Натан Стругацькі були евакуйовані удвох. Лише в 1943 році старшому Аркадію вдалося вивести матір та брата в селище Ташла Оренбурзької області. Після війни родина повернулася до рідного міста, де Борис закінчив школу зі срібною медаллю, а згодом збирався вступити до Ленінградського державного університету на фізичний факультет, проте не був прийнятий. Натомість юнак подав документи на механіко-математичний факультет і закінчив вуз у 1955 році за спеціальністю астронома.

Після закінчення університету вступив до аспірантури, але не захистив дисертацію, тема якої виявилася розкрита ще в 1942 році за кордоном. Після Стругацький працював інженером з обчислювально-аналітичних машин, у 1960 році брав участь у геодезичній та астрокліматичній експедиції на Кавказі.

Із 1964 року – професійний письменник, член Спілки письменників СРСР. Із 1972 року – керівник Ленінградського семінару молодих письменників-фантастів. Засновник премії «Бронзовий равлик». Із 2002 року засновник та незмінний головний редактор журналу «Полудень. XXI століття». Помер 19 листопада 2012 року від пневмонії у Санкт-Петербурзі.

Брати Стругацькі були удостоєні багатьох російських і міжнародних літературних премій: нагороди «Аеліта», «Велике Кільце», премії імені Жюль Верна (Швеція), призу «За незалежність думки» (Великобританія), «Мандрівник» (Росія). Борис Стругацький був нагороджений почесною нагородою на європейському фантастичному конвенті Єврокон-2013 посмертно.

16 квітня

1988 року відбувся реліз повнометражного аніме-фільму «Мій сусід Тоторо» японського мультиплікатора Хаяо Міядзакі. У стрічці розповідається про двох дівчат, Сацукі та Мей, які переїхали з родиною в селище й випадково зустріли духа-хранителя лісу Тоторо.

На честь Тоторо названо один із астероїдів.

Квітень

25 квітня

1988 року помер Кліффорд Саймак (3 серпня 1904 — 25 квітня 1988), американський письменник-фантаст. Був удостоєний трьох премій «Г'юґо» та однієї «Неб'юла», названий Третім великим магістром Асоціації американських письменників-фантастів і фентезистів (SFWA) у 1977 році.

Письменник народився в місті Мілльвіль (штат Вісконсин, США). Після закінчення університету Вісконсин-Медісон Саймак працював у різних газетах на Середньому Заході. У 1939-му році він розпочав довготривалу співпрацю з газетою «Міннеаполіс стар енд триб'юн» (Міннеаполіс, штат Міннесота), яку припинив аж у 1976-му, коли вийшов на пенсію. У 1949 році він став редактором новин у цій газеті, а в 1961-му році — координатором літературних шпальт «Міннеаполіс триб'юн». Життя прожив у щасливому шлюбі й мав двох дітей. Роман «Знову і знову» письменник присвятив коханій дружині, Агнес Кухенберг. Серед хобі письменника були шахи, філателія й розведення троянд.

Саймак був шанованою персоною в царині наукової фантастики, особливо поважав письменника-фантаста Айзек Азімов. Кліффорд Саймак помер 25 квітня 1988 року в Міннеаполісі, у віці 83-х років.

26 квітня

2001 року опублікований роман «Артеміс Фаул», перша книга із відомої фентезійної серії ірландського письменника Оуена Колфера. Головний герой — хлопчик-вундеркінд Артеміс, справжнісінький злий геній, вирішує заволодіти золотом чарівного народу, який для більшості всього-на-всього легенда. Юнак розшифровує книгу «маленького народу» і бере в полон Холлі Куць, офіцера спецкорпуса нижніх рівнів. Книга отримала позитивні відгуки й була нагороджена Young Reader's Choice Award та Garden State Teen Book Award у 2004 році.

28 квітня

1948 року у Беконсфілді (графство Бакінгемшир, Великобританія) народився Террі Пратчетт (сер Теренс Девід Джон Пратчетт), англійський письменник жанру гумористичне фентезі.

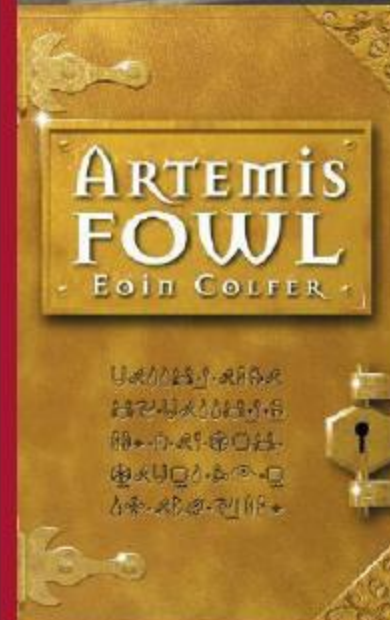
У одинадцять років юний Террі вступає у вищу технічну школу Вайкомб. Коли хлопцю виповнюється тринадцять, його оповідання «The Hades Business» було надруковане в шкільному журналі, а вже через декілька років у 1963 і в журналі «Science Fantasy» — за цю публікацію Пратчетт отримує перший гонорар в розмірі £14. Ще за два роки інше його оповідання «Night Dweller» було опубліковане в «New Worlds». У цьому ж 1965 Террі вирішує покінчити з освітою та зі згоди батьків покидає школу, влаштовується на роботу журналістом у місцеву газету «Bucks Free Press».

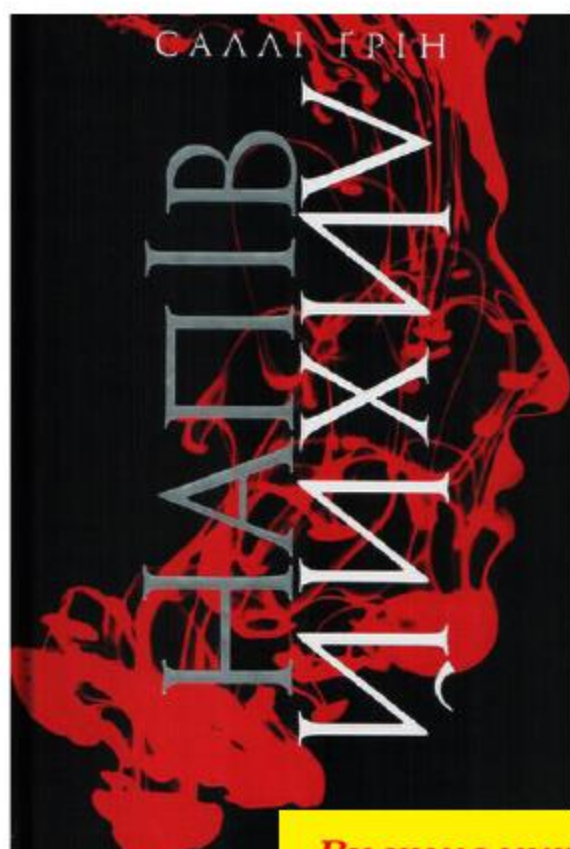
«Люди килиму» — перший роман Пратчетта, виданий у 1971 році. Далі йдуть кілька непопулярних творів, письменник був змушений весь час змінювати місце роботи, а в 1982 видавництво «New English Library» відмовилося співпрацювати з ним через поганий продаж. Колін Смайт, добрий знайомий письменника, завдяки якому був виданий дебютний роман Пратчетта, зумів переконати Діану Пірсоніз з видавництва «Corgi» й у 1983 році з'являється «Колір магії» — перша книга зі знаменитого циклу «Плаский світ», який приніс британцю світову славу. Початковою ідеєю «Плаского світу» була пародія на неясне тогочасне фентезі (яке з'явилося внаслідок різкого сплеску популярності на жанр у сімдесятих), тому вже з перших книг читач із легкістю знайде безліч пародій на занадто економних чи підприємливих людей, історичних діячів, держави і навіть комп'ютерні соціальні мережі.

У 1998 році Террі Пратчетт був удостоєний звання Кавалера Ордена Британської Імперії за вклад у літературу.

Письменник одружений з Лін Пратчетт, має доньку.

У 2007 році світ сколихнула сумна новина: рідкісна форма хвороби Альцгеймера повільно та вперто долає британця. Через декілька років Пратчетт оголосив, що подає документи на евтаназію (добровільний відхід із життя) у Швейцарії. Наразі через поганий стан здоров'я британцю важко говорити й писати, але він вперто продовжує працювати, і записувати тексти літературі допомагає його помічник Роб Вілкінс. Останнім виданим романом Пратчетта є «Випускаючи пару» («Raising Steam» 2013).

Напівлихий

Саллі Грін

«Напівлихий» Саллі Грін ще до офіційної публікації підняв на вуха видавців по всьому світу.

Книга має усі шанси цього року стати найгучнішим книжковим бестселером. Не дарма критики та літературні агенти з усього світу пророкують авторці популярність Джоан Роулінг, Стефені Маєр та Сюзанни Коллінз. Вже існує домовленість про екранізацію «Напівлихого» Студією Fox 2000.

Натан — незвичайний підліток, він не вписується в жодну систему — ні в систему простих людей, ні в систему магів, до яких належить увесь його рід. Адже в ньому перемішалася кров матері, Білої відьми, і кров батька — найжорстокішого Чорного чаклуна. Він ЧЕ, він Напівкодовий, той, на долю якого випадають жорстокі катування, ув'язнення в клітці, переслідування з боку Ради Білих чаклунів. Але він мусить звільнитися і втекти, щоб знайти свого батька і отримати три дари. Інакше він помре страшною смертю. Однак Ловці відстежують кожен його рух, і чи може він довіритися хоч комусь — брату, сестрі чи принаймні дівчині, котру Натан кохає усім серцем...

Вперше українською!

«Битва королів»

Джордж Мартін

Серія «Пісня Льоду та Полум'я»

Книга друга

«Страшні настали часи — часи відваги і помсти, інтриги і зради».

Після перемоги Роба Старка (Молодого Вовка) над Ланістерами та їх союзниками, доля молодого короля Джофрі стала ще більш невизначеною. Королі Станіс і Ренлі зі своїми спільниками готові напасти на столицю. Королівська Гавань готується до облоги.

Але невдалий вибір нареченої Молодого Вовка, підступна зрада союзників, ворожнеча між братами Баратеонами кардинально змінюють баланс сил противників, а разом з цим — і весь хід історії Вестероса. Гряде визначена пророцтвом битва — «Битва Королів»!

«Пісня Льоду та Полум'я» Джорджа Мартіна — одна з найпопулярніших фентезійних серій, перекладена багатьма мовами світу.

Вперше українською!

Ніч мисливця (The Night of the Hunter)

Роберт Сальваторе

Серія «Партнерський кодекс»

Книга перша

Роберт Сальваторе розпочинає нову арку про пригоди темного ельфа!

Дрізт До'Урден зі своїми друзями знову повертається до Гонтлґріму, аби врятувати вірного захисника Бруенора, якого обернули на вампіра. Але Дрізт та його товариші мають не тільки пройти Підзем'я і здолати безсмертних, а й проминути колонію дроу, найзаповітніше бажання яких — побачити До'Урдена мертвим.

Роберт Сальваторе написав більше, ніж 30, книг про світ Забутих королівств. Після виходу «Ночі мисливця» автор зізнався, що ця частина далася йому напрочуд легко: «Я відчував, ніби повернувся у 1998-ий, коли писав першу книгу про Дрізта». Шанувальники автора зустріли нову арку вельми схвально і вже очікують на її продовження — «Rise of the King», яка стане доступна у продажу уже з 5 серпня.

ШАЛТОВ

У КНИГАРНЯХ ВАШОГО МІСТА

% 100.000 КАЙФУ

REWARD

НК Богдан

Красуня та чудовисько (La belle et la bête)

Прем'єра в Україні: 27 березня

Країна: Франція, Німеччина

Жанр: фентезі, мелодрама

У головних ролях: Леа Сейду, Венсан Кассель, Андре Дюссольє

Французький фентезійний фільм режисера Кристофа Гана, знятий за мотивами казки Жанни-Марі Лепренс Де Бомонт «Красуня і чудовисько».

Один купець, заблукавши в лісі, потрапляє в старий замок, хазяїном якого виявляється чудовисько. Воно вирішує взяти купця в полон і відпускає лише на один день, щоб той попрощався з рідними. Але молодша донька купця, смілива Белль, вирушає в замок замість батька. Чудовисько одразу закохується в красуню. Щодночі Белль бачить сни про минуле замку і дізнається, що господар – зачарований чоловік, який поверне людську подобу тільки коли знайде взаємне кохання, і поступово починає відчувати до нього симпатію...

Ной (Noah)

Прем'єра в Україні: 27 березня

Країна: США

Жанр: фентезі, пеплум, пригоди, драма, мелодрама

У головних ролях: Рассел Кроу, Емма Вотсон, Логан Лерман, Дженіфер Конелі, Ентоні Гопкінс

Фільм-подія цієї весни. Масштабна епічна драма за біблійним сюжетом для найширшої глядацької аудиторії. Фільм режисера Даррена Аронофські за участю найвідоміших зірок, якого давно чекають і який палко обговорюють...

І побачив Ной видіння: бачив він велику воду, яка змітала все на своєму шляху, не залишаючи ані деревини, ані звірини, ані людини. У світі, зруйнованому людським гріхом, Ной отримує Господнє благословення побудувати ковчег і врятувати свою сім'ю та по парі тварин кожного виду від потопа.

Синеvir

Прем'єра в Україні: 3 квітня

Країна: Україна

Жанр: містика, жахи

У головних ролях: Сергій Романюк, Олена Лавренюк, Богдан Юсипчук, Зоряна Марченко, Ілля Рудаков

Художній фільм Олександра Альошечкіна та В'ячеслава Альошечкіна.

Дія відбувається на озері Синеvir, одному з найбільших і найкрасивіших озер на західній Україні. Серед місцевого населення побутує повір'я, що якщо юнак і дівчина зустрілися біля озера, вони будуть любити один одного до кінця своїх днів. Дві молоді пари приїжджають на Синеvir, щоб провести тут романтичний вечір. Вони добре проводять час, випивають, жартують і насолоджуються шумом хвиль і нічною свіжістю. Ніщо в цю ніч не віщує біди. Несподівано з лісу неподалік від озера, де хлопці залишили свій автомобіль, доноситься страшне виття. Горє-туристи ще не здогадуються, що незабаром їм на власній шкурі доведеться дізнатися ще одну страшну легенду про гірське озеро, а точніше про ті жахи, які водяться в його околицях.

Перший месник: Інша війна (Captain America: The Winter Soldier)

Прем'єра в Україні: 3 квітня

Країна: США

Жанр: фентезі, фантастика, бойовик, пригоди

У головних ролях: Кріс Еванс, Скарлетт Йоханссон, Коби Смолдерс

Оригінальна назва «Капітан Америка: Зимовий солдат». американський супергеройський бойовик режисерів Ентоні Руссо та Джо Руссо. Стрічку створено на основі коміксів Джо Саймона і Джека Кірбі. Фільм є продовженням «Першого месника» — це дев'ятий фільм кінематографічного всесвіту MARVEL.

Після подій «Месників» Стів Роджерс намагається ужитися в сучасному світі, спокійно проживаючи у Вашингтоні. Але коли організацію Щ. І. Т. атакують, Стів потрапляє в павутину інтриг, яка ставить під загрозу весь світ. Після того, як справа розплутується, Капітан Америка і Чорна вдова об'єднуються з новим союзником, Яструбом. Незважаючи на це, герої зустрічають несподіваного ворога — Зимового солдата.

Дівергент (Divergent)

Прем'єра в Україні: 10 квітня

Країна: США

Жанр: фантастика, бойовик, пригоди, мелодрама

У головних ролях: Шейлін Вудлі, Ешлі Джадд

Екранізація однойменного бестселера Вероніки Рот режисера Ніла Бергера.

Світ майбутнього, Чикаго. Суспільство поділено на 5 фракцій, кожна представляє певну якість: Щирість, Безкорисливість, Ерудиція, Дружелюбність і Безстрашність. Всі підлітки, які досягли 16 років, зобов'язані вибрати одну з п'яти фракцій і приєднатися до неї на все життя. Зробити вибір допомагає спеціальний текст. Беатріс Пріор — шістнадцятирічна дівчина з фракції Безкорисливих не отримує остаточного результату, тому що є Дівергентом — людиною, що не може відноситися лише до однієї фракції і на думку влади міста несе небезпеку повстання і зрушення побудованої системи Фракцій. Тріс робить неочікуваний для всіх вибір, який цілковито змінює її майбутнє, її саму і несе за собою нестримний потік пригод.

Нова Людина-павук 2. Висока напруга (The Amazing Spider-Man 2)

Прем'єра в Україні: 24 квітня

Країна: США

Жанр: фентезі, бойовик, пригода

У головних ролях: Ендрю Гарфілд, Джеймі Фокс, Емма Стоун

Режисер Марк Вебб продовжує історію про людину-павука. На екранах новий бойовик, оснований на коміксах «Marvel» про супергероя Людину-павука. Сіквель стрічки «Нова людина павук», друга частина нової тетралогії.

Пітеру Паркеру доводиться жити складним життям — як супергерой, зупиняти злочинців (що призводить до появи нових ворогів), використовувати свої надможливості для порятунку людей, та зустрічатися з Гвен Стейсі і готуватися до випускних іспитів у школі як звичайна людина. Пітер не забув обіцянку, дану батькові Гвен Стейсі, але не може її виконати. Все зміниться з появою нового лиходія Електро, з поверненням старого друга Гаррі Озборна і новими зачіпками про минуле Пітера.

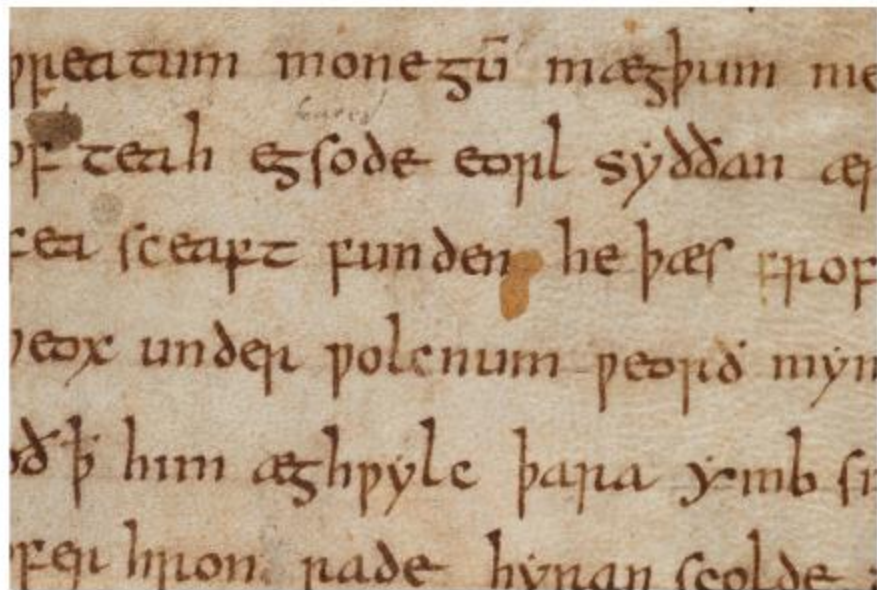

ПЕРЕКЛАД «БЕОВУЛЬФА» ТОЛКІНОМ НАРЕШТІ БУДЕ ОПУБЛІКОВАНО!

Нещодавно видавництво «HarperCollins» оголосило про публікацію довгоочікуваного перекладу Дж. Р. Р. Толкіном «Беовульфа». Твір буде виданий під редакцією 89-річного Крістофера Толкіна вже у травні поточного року разом із коментарями професора до давньоанглійського епосу та історії, що надихнули його на цю роботу.

«Беовульф» є найдовшою епічною поемою, написаною давньоанглійською мовою, яка датується початком 11 століття. Вона збереглася завдяки одному рукопису, що знаходиться в Британській бібліотеці.

Сам Толкін називав цю розповідь «обтяженою історією, яка відносить нас до темних язичницьких століть за межами пісенної пам'яті, проте не за межами досяжності уяви». Незважаючи на те, що автор завершив переклад поеми у 1926 році, він, здається, ніколи не розглядав його як публікацію. Толкін також вважав, що дракон, якого повинен вбити Беовульф, був немовби «звіром, що сопить в спантеличеній люті та потерпає від жадібності, коли викриває крадіжку чаші». І саме цей опис нагадує крадія Більбо Бегґінса, який пробирався у лігво дракона Смоґа у «Гобіті».

До цього моменту текст поеми використовувався лише як пам'ятка історичного, лінгвістичного та археологічного характеру, і вважалося, що вона була покликана зберегти усні перекази, які передавалися із покоління в покоління англосаксонських бардів. Беовульф розкриває багату картину життя як воїнів, так і королівських класів тогочасної епохи Англії. Саме він доносить до нашого часу вже майже втрачену історію.

ГОЛЛІ БЛЕК І КАССАНДРА КЛЕР НАПИШУТЬ НОВУ КНИГУ!

Авторки «Спайдервіку» і «Смертельної зброї» планують написати нову фентезійну серію під назвою «Магістеріум». Перша частина, «Випробовування на міцність», з'явиться вже цієї осені. Головний герой, хлопець на ім'я Каллум Гант, дуже-дуже-дуже не хоче йти до магічної школи. Ще змалку він затямив з правила: ніколи не довіряй чаклунам, ніколи не проходи тестів, що вони влаштовують, і ніколи не дозволяй їм забрати тебе до Магістеріуму. Однак всупереч волі хлопця його затягують до навчального закладу, адже йому судилося стати могутнім чаклуном. Принаймні так його запевняють, але правда може виявитися набагато заплутанішою.

Аможливо, Каллум мав рацію, не бажаючи зв'язуватися з чаклунами? Це і з'ясується у п'яти книгах, які мають вийти в найближчі роки. Кассандра Клер і Голлі Блек, як і їхні фанати, з нетерпінням очікують публікації першої частини серії.

ЩЕ ОДИН ТОП, ЯКИЙ ЗАПОЛОНИЛО ФЕНТЕЗІ

Останнім часом в Сполученому королівстві почали скиглити, нібито підлітки читають надто просту літературу. Мотивують це тим, що вчителі та бібліотекарі не пропонують сильні книги до прочитання молодшим дорослим. У відповідь організатори фестивалю «Всесвітній день книги» оприлюднили список творів, що можуть слугувати провідниками по життю або хоча б джерелами ідей. Рекомендовані книги, які обирали понад 7 тисяч людей з усієї Британії, розділили за 50-тма ознаками на кшталт «допоможуть зрозуміти себе», «змінять твій спосіб мислення», «змусять плакати», «налякають» і т.д. І що зовсім не дивно, до списку потрапило багато фентезійних творів.

Наприклад, під заголовком «Захоплять тебе» опинилися «Гаррі Поттер» Джоан Ролінґ, «Володар перснів» Джона Рональда Руела Толкіна, «Персі Джексон» Ріка Ріордана, «Північне сяйво» Філіпа Пулмана; під заголовком «Схвилюють тебе» — «Знаряддя смерті» Кассандри Клер; під заголовком «Навчать тебе любові» — «Сутінки» Стефані Маєр. Крім того, до «Налякають тебе» було включено «Сяйво» Стівена Кінґа та «Лорда Лосса» Даррена Шана.

Цікаво, що деякі з цих книг вельми складно ставити в один ряд: настільки відмінна майстерність письменників. Але все ж бачимо, що висока популярність жанру допомагає сучасним підліткам переосмислювати цю реальність, хоча в основі фентезі і лежать вигадані світи. Тому нас зовсім не дивує, що серед десятки найкращих у топі опинилися «Гаррі Поттер» та «Володар перснів».

ШЕ ОДНА МАНДРІВКА В СЕРЕДЗЕМ'Я

«Middle-Earth: Shadow of Mordor» — вже не перша спроба фірми «Monolith Productions» реалізувати свої амбіції у світі Толкіна. Два роки тому фірма вже мала неприємну історію з «Guardians of Middle Earth»: із трейлерів впливали масштабні очікування, а із самої гри виринали таке ж масштабне розчарування: за 11\$ гравцям запропонували аналог «DotA», перероблений під світ Володаря Перснів. Не є запорукою успіху і покровительство «Warner Brothers»: свого часу очікувана «The Lord of the Rings: War in the North» затягувала цікавим, хай і одноманітним, сюжетним підходом, непоганою RPG-системою, але гра не мала... абсолютно нічого нового.

Розробники та видавці всіляко переконують ігрову спільноту, що на нас чекає новий шедевр: нам обіцяють гру AAA-класу, до розробки якого долучиться сам Пітер Джексон, а сценарій писатиме Крістіан Кантамесс, який писав історію до відомої ковбойської «Red Dead Redemption» від «Rockstar», розхваленої за свій сюжет.

Головним героєм гри має стати дунадан Таліон, що, воскреснувши після смерті, здобув магічні здібності та прагне помститися вбивцям своїх рідних у Мордорі серед прибічників Саурона. Сюжет розгортатиметься між подіями книг «Гобіт» та «Володар перснів». Нам обіцяють відкритий світ, розумну систему зміни подій, залежно від дій головного героя, і багато всього іншого.

Аналіз перших геймплей-трейлерів свідчить про масштабний підхід до роботи. На виході нам обіцяють видати щось середнє між «Assassin's Creed» та «Batman» за геймплеєм, що поступатиметься ним лише у графіці (а може

й не поступатиметься): лазіння по стінах та скелях, епічні стрибки, стріляюча зброя, продумана техніка боїв на мечах, стелс-переміщення та тихі вбивства, кат-сцени та трюки. Гра також змагатиметься з іншими іграми за своїм відкритим світом. Здавалося б, усе це вже було і давно є сильні опоненти, що перебрали на себе домінуючу роль у цьому напрямі. Щоправда, віддамо належне: цікавою є можливість підкорити собі орка, аби той, повернувшись у табір, в потрібний для гравця момент напав на своїх товаришів.

Чи виправдає надії гравців «Monolith Productions»? Детальніше довідаємося про це в жовтні 2014. Якби не перенесення видання «Witcher 3» на лютий 2015 року з осені 2014, «Middle-Earth: Shadow of Mordor» могла б виявитися серйозним конкурентом для старого Геральта. Тож побажаймо розробникам успіхів у їх починаннях та нагадаємо, що якість гри визначає не лише її бюджет.

ТЕМНИЙ ДВОРЕЦЬКИЙ — ПОТРІЙНЕ ПОВЕРНЕННЯ!

Найбільш очікуваній японський фільм цього року, «Темний дворецький», з'явиться на Blu-Ray та DVD 4 червня. Це означає, що у мережі його також слід чекати влітку. Сюжет стрічки розвивається у Вікторіанській Англії. Шіорі, останній нащадок знатної родини Фантомхайвів, підписала угоду з демоном, аби помститися тим, хто убив її сім'ю. Однак це не все, що випало на долю дівчинки. Їй доведеться стати «нишпоркою» Королеви: розслідувати жорстокі вбивства і слідкувати за невгодними владі людьми. У цьому їй допоможе вірний дворецький Себастьян Міхаеліс, який забере за плату її душу...

Шіорі зіграла Аяме Горікі, Себастьяна — Мідзушіма Хіро. Варто зазначити, що герой Мідзушіми вийшов вельми яскравим, тож західні фанати покладають великі сподівання на екранізованого демона.

Однак на цьому сюрпризи не скінчилися. Аніматори оголосили, що 3-й сезон аніме «Темний дворецький» та ще одна OVA з'являться одразу за диском — у липні. Події нових серій розкажуть про відповідну арку циркачів із манги, а OVA її продовжить. Сюжет розкриє нові подробиці вбивства батьків Сіеля та того, що з ним трапилося у дитинстві.

 Крістофер Паоліні

27.03.2014

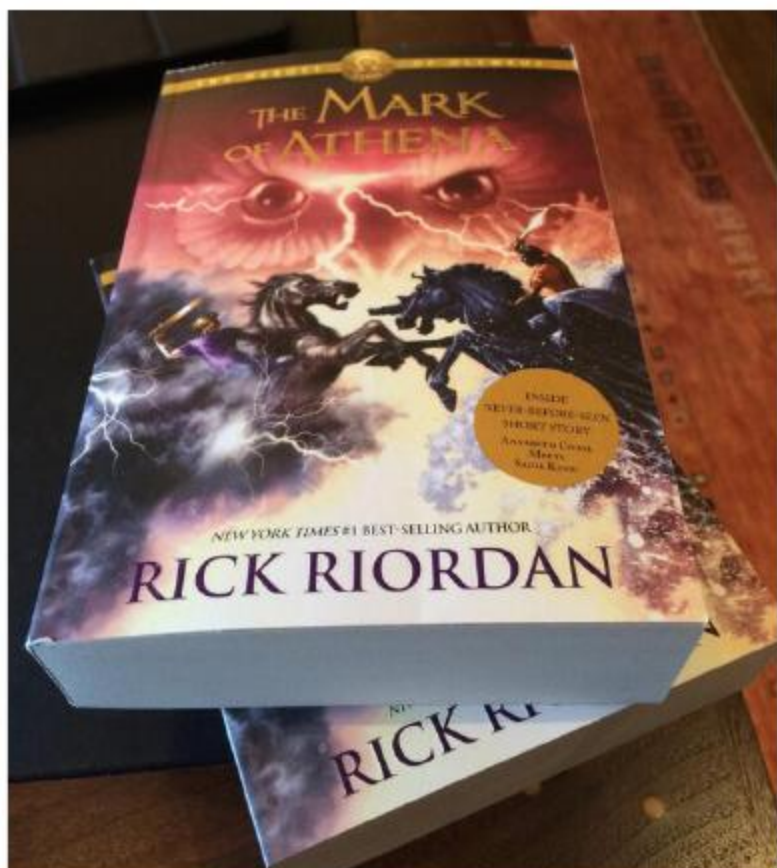
«Коли я стомлююся» — американський письменник Крістофер Паоліні через twitter поділився з читачами своїм непересічним хоббі.

 Рік Ріордан

18.03.2014

«Тільки що отримав коробку із «Міткою Афіни» у м'якій обкладинці, книга включає і «Штаб Серапіса». Буде в магазинах 8 квітня!» — повідомляє Рік Ріордан у твіттері. Нове видання третього роману в циклі «Герої Олімпа» включає в себе раніше не опубліковане оповідання, написане від імені Аннабет. Наразі письменник працює над п'ятою частиною серії.

КНИЖКОВИЙ МАНХЕТЕН

31 березня у Нью-Йорку(США) вперше відбувся фестиваль Буккон (Bookcon) — оригінальна суміш книговидання та популярної культури. Почесними гостями заходу зокрема були Джон Грішем («Фільм»), Стен Лі (автор ідеї та творець «Людини-павука»), Касандра Клер («Місто кісток»), Холі Блек («Хроніки Спайдервіка»), Рік Ріордан («Персі Джексон та Олімпійці») та навіть Сердитий Кіт (Grumpy Cat). Фестиваль тривав три дні, насичені зустрічами з письменниками, культурними діячами, автограф-виставками та ярмарками. Квиток на один день коштував 30\$. Подібний фестиваль BooksExpo щороку відвідує близько 25 000 читачів та кілька сотень письменників.

Ленс Фенстермен, віце-президент ReedPOP, організатор поп-культурних заходів, у тому числі славного Comic Con`у, говорить: «BookCon відкриє шлях читачам до своїх улюблених авторів, перетину їх творів із телебаченням та кіно. Ми хочемо взяти світ книг та з'єднати його з усією енергією і хвилюванням поп-культури». Містер Фенстермен на першому Букконі очікував наплив близько 10 000 чоловік, які не порівняти із більш ніж 100 тисячами відвідувачів легендарного Comic Con, проте, за його словами, поки що «це платформа для зростання, яку ми будуємо».

«ГРА ПРЕСТОЛІВ»: ДАЛІ БУДЕ?

Довгоочікувана подія для фанатів «Пісні льоду та полум'я» Джорджа Мартіна — 5 квітня 2014 прем'єра четвертого сезону серіалу «Гра престолів». Це екранізація другої половини «Битви королів», частини «Бенкету стерв'ятників» та «Танця з драконами». Нові серії обіцяють бути не менш вражаючими та відвертими за попередні три сезони серіалу. Також розробники оголосили про продовження проекту і пообіцяли фанатам ще п'ятий та шостий сезони у майбутньому. Нагадуємо, що прем'єра телесеріалу «Гри Престолів» відбулася 17 квітня 2011 року на американському телеканалі HBO, бюджет першого сезону склав 50-60 мільйонів доларів. Екранізація, як і книжкова сага, має велику кількість нагород, окрім цього вирізняється багатим зірковим акторським складом (Шон Бін, Пітер Дінклейдж, Гаррі Лойд, Лена Хеді, Дженніфер Ель та інші).

ДЖОРДЖ МАРТІН ОПРИЛЮДНИВ НОВИЙ РОЗДІЛ «ВІТРІВ ЗИМИ»

Якраз напередодні нового сезону «Гри престолів» Джордж Мартін опублікував в Інтернеті новий розділ — «Мерсу» — із шостої книги саги «Пісня Льоду та Полум'я». «Вітри зими» — наступна частина про захопливі події Вестеросу, яку з нетерпінням очікують мільйони фанатів з усього світу.

«Новий розділ насправді старий розділ, — пише Мартін на своєму веб-сайті. — Але ні, це не той, який я публікував раніше, і я навіть не думаю, що читав його на заходах (тут я можу помилятися: я так багато разів влаштовував читання на різних заходах, що вони всі у мене змішалися в одне). Тож він новий у тому плані, що ніхто його, крім моїх редакторів (ну, і Перріса, і Девіда, і Дена, і ще кількох інших людей), ще не бачив. Але він старий тому, що був написаний давним-давно, ще до тих зразків, які ви читали. Точніше, написаний був перший нарис, я переписував його безліч разів».

До того пан Джордж уже публікував пілотний розділ із нової книги, тож шанувальники його творчості згорають від нетерпіння побачити цілу книгу. Однак

точна дата релізу досі невідома. Письменник останнім часом затиш, а отже — пише. Якщо так і далі піде, то книга може бути завершена вже до кінця року!

Однак видавець пана Мартіна, Джейн Джонсон із «HarperCollins», каже, що про остаточну дату говорити марно, поки «Джордж не віддасть рукопис, а я і гадки не маю, коли це буде. Це настільки величезна, настільки заплутана і складна за структурою серія, що знадобиться деякий час, аби дописати фінал належним чином».

МЬОРСІ

(уривок із «Вітри зими» Джорджа Мартіна)

Вона прокинулася, важко дихаючи, не знаючи, хто вона і де.

Уноса їй вдарив сильний запах крові... чи це продовжувався нічний кошмар? Їй знову снилися вовки. Снилось, як вона біжить якимись темними сосновими лісами, ведучи свою зграю слідом жертви.

Півморок наповнив кімнату, сіру й похмуру. Тремтячи, вона сіла на ліжку і провела рукою по поголеній голові. Волосся, що встигло трохи відрости, настобурчилося від її доторку. «Я маю зголити його, перш ніж Ізембаро побачить. Мьорсі, я Мьорсі, і сьогодні мене згвалтують і вб'ють». Її справжнє ім'я було Мьорседіна, але всі кликали її тільки Мьорсі...

«Але не в снах». Вона глибоко вдихнула, аби заспокоїти стогін серця, намагаючись пригадати побільше зі сну, але той уже майже побляк. І все ж вона пам'ятала: там була кров, повний місяць над головою і дерева, що спостерігали, як вона біжить.

Перед сном вона привідкрила віконниці так, щоб ранкове проміння змогло розбудити її. Але у вікні маленької кімнатки Мьорсі не виднілося сонця — тільки стіна зі сірого воружкого туману. Повітря захололо... і це добре, інакше вона проспала б цілий день. «Вельми схоже на Мьорсі — проспати власне згвалтування».

Ноги вкрилися гусячою шкірою. Ковдра скрутилася довкола неї, наче змія. Вона розмоталася, скинула її на порожню дерев'яну підлогу і голою попленталася до вікна. Браавос згубився в тумані. Вода у каналі зацвіла, під будинком простяглася брукована вулиця, дві арки мосту заросли мохом... однак кінець мосту потону в сірості, а від будівель по той бік каналу лишилися ледь видні вогники. Вона почула тихий сплеск, коли під центральною аркою мосту виник човен-змійка.

— Котра година? — прокричала Мьорсі чоловікові, що стояв на задертому хвості змії, штовхаючи її вперед жердиною. Човняр звів погляд, шукаючи власника голосу.

— Четверта, як проревів Титан. — Його слова ехом відбилися від загуслих зелених вод і стін невидимих будинків.

Вона не спізналася, ще ні, але і гаяти часу теж не слід. Мьорсі була щасливицею і неабиякою трудівницею, але часто запізнювалася. Сьогодні це їй не зарадить. Посланець із Вестеросу має прибути ввечері до «Воріт», і Ізембаро не захоче слухати виправдань, навіть якщо подати їх під милою посмішкою.

Минулого вечора, перш ніж лягти спати, вона наповнила таз у каналі, надаючи перевагу солонуватій воді, а не липкій зеленій дощовій рідині, що застоювалася у цистерні на підвір'ї. Замочивши шорсткий одяг, вона вимилася від голови до п'ят і відшкребла загрубілі ступні, стоячи на одній нозі. Потім вона відшукала лезо. Як стверджує Ізембаро, на голому черепі перука сидить краще.

Вона зголила волосся, надягла спіднє і залізла через голову у безформне коричневе вовняне вбрання. Натягнувши одну з панчів, вона помітила, що у ній дірка. Вона попросить Кусаку допомогти з цим; її навички у шитті були настільки жалюгідними, що костюмерка зазвичай жаліла її. «Або ж я можу поцупити у неї кращу пару». Хоча це й ризиковано. Ізембаро ненавидів, коли актори носили його костюми на вулиці. «Проте це не стосується Вендейн. Варто їй лише по-

смоктати його член — і вона може носити будь-які костюми, які схоче». Але вона була не така дурна. Дена застерегла її: «Дівчата, що стають на цю стежку, закінчують на «Кораблі», де кожен чоловік із задніх рядів може отримати будь-яку гарненьку дівку, яку тільки побачить на сцені, якщо в його гаманці достатньо грошей».

Її черевики зі шматків старої темної шкіри, розцяцькованої соляними плямами, потріскалися від часу. Її пояс з конопляної мотузки був пофарбований у блакитний колір. Вона оперезалася, підвисяла ножа з правого боку і поклала дрібні гроші у гаманець, що був із лівого. На кінець вона накинула на плечі плащ. Це був справжній акторський плащ з багряної вовни, обшитої червоним шовком, з каптуром, який захищає від дощу, і з трьома потаємними кишенями. Вона сховала кілька монет в одному, залізний ключ — в іншому і лезо — в останньому. Справжнє смертельне лезо, а не те, як той ніж для фруктів, що вона підвисяла на стегно. Але Мьорсі мала на нього прав не більше, ніж на інші свої коштовності. Лише ніж для фруктів належав Мьорсі. Вона мала їсти фрукти, сміятися і жартувати, важко працювати і робити, як їй накажуть.

«Мьорсі, Мьорсі, Мьорсі», — співала вона, спускаючись дерев'яними сходами на вулицю. Вони склалися з п'яти прольотів, мали розщеплене поруччя і круті сходинки, але саме тому вона так мало платила за кімнату. «Через це і усмішку Мьорсі». Хай вона і була лиса й худорлява, але мала привабливу усмішку та природну грацію — навіть Ізембаро це визнав. До «Воріт» залишалося кілька помахів воронячого крила, однак у дівчини були ноги, а не крила, тож шлях видався довгим. Браавос був заплутаним містом: вулички були заплутаними, алеї були заплутаними, а канали — найзаплутанішими з усіх. Зазвичай вона надавала перевагу довшому шляху: ішла вниз вулицею Лахмітника вздовж Зовнішнього порту, де поперед нею майоріло море, над головою — небо, а далі відкривався широкий краєвид на землі від Великої лагуни до Арсеналу та на соснові схили Селлагорівського щита. Коли вона минала доки, моряки вітали її з просмолених палуб іббенських китобоїв і пузатих вестероських рибальських човників. Мьорсі не завжди розбирала їхні слова, але знала, що вони кажуть. Інколи вона всміхалася їм і відповідала, що вони зможуть знайти її у «Воротях», якщо матимуть при собі дзвінку монету.

Довша дорога вела і через Міст очей із вирізьбленими на ньому кам'яними обличчями. Можна було спинитися на його вершині і побачити крізь арки ціле місто: вкриті зеленню мідні куполи Зали правди, щогли, що, мов ліс, виростили із Багряного порту, високі вежі можновладців, золоту блискавку, яка оберталася на шпилі Палацу володаря моря... і навіть бронзові плечі Титана через темно-зелені води. Однак тільки тоді, коли сонце осявало Браавос. У густому тумані не роздивишся нічого, крім сірості, тож сьогодні Мьорсі обрала коротший шлях, пожалкувавши свої нещасні потріскані черевики.

Здавалося, серпанок розступався перед нею і знову стулявся, як тільки вона проходила. Гранітна дорога під ногами була мокра і слизька. Вона почула жалісливе скиглення kota. Котам у Браавосі жилося чудово, і вони тинялися повсюди, особливо вночі. «У тумані всі коти сірі, — подумала Мьорсі. — У тумані всі люди вбивці».

Вона ще ніколи не бачила густішого туману. На великих каналах човнярі врізалися один в одного своїми човниками-змійками, не здатні роздивитися нічого, крім неясних вогнів будинків із ближчого берега.

Мьорсі проминула чоловіка з ліхтарем, що йшов їй назустріч. Він міг освітлювати собі дорогу, чому не можна не позаздрити: навулиці було так темно, що вона могла ледь розгледіти, куди ступає. У бідніших частинах міста будинки, крамниці і склади скупчилися разом. Наче п'яні коханці, вони притулилися своїми верхівками так близько, що можна було переступити з одного балкону на інший. Вулиці перетворилися на темні тунелі і відлунювали кожен крок. Невеликі канали були ще більш небезпечними, оскільки вбиральні суміжних будинків нависали над водою. Ізембаро любив виголошувати промову Морського володаря із «Сумної доньки купця» про те, як «тут і досі стоїть останній Титан, спершись на кам'яні плечі своїх братів», але Мьорсі більше подобалася сцена, коли гладкий купець наклав на голову Морського володаря, що пропливав повз на своїй золотаво-багряній баржі. «Тільки в Браавосі таке може статися, — мовилося у п'єсі, — і тільки у Браавосі Морський володар та моряк з однаковим реготом посміються з цього».

«Ворота» знаходилися на краю Затонулого міста, між Зовнішнім і Багряним портами. Колись тут згорів старий склад, і ґрунт з кожним роком потрохи ішов під воду, тож земля подешевшала. На затопленому кам'яному фундаменті складу Ізембаро і звів свій схожий на печеру театр. «Купол» і «Блакитний ліхтар» мають вишуканіше оточення, — казав він своїм акторам, — однак тут, між двома портами, завжди вдосталь моряків і повій, щоб розважити їх. Пришвартований поряд «Корабель» досі, як і протягом двадцяти років, приваблює вражаючі маси до набережної. Тому «Ворота» теж приречені на успіх».

Час довів його правоту. Сцена похилилася разом із будівлею, костюми вкрилися пліснявою, у затопленому підвалі оселилися водяні змії, але це не хвилювало акторів, поки зала була повною.

(Переклад Оксани Пронько)

ГРА ПРЕСТОЛІВ

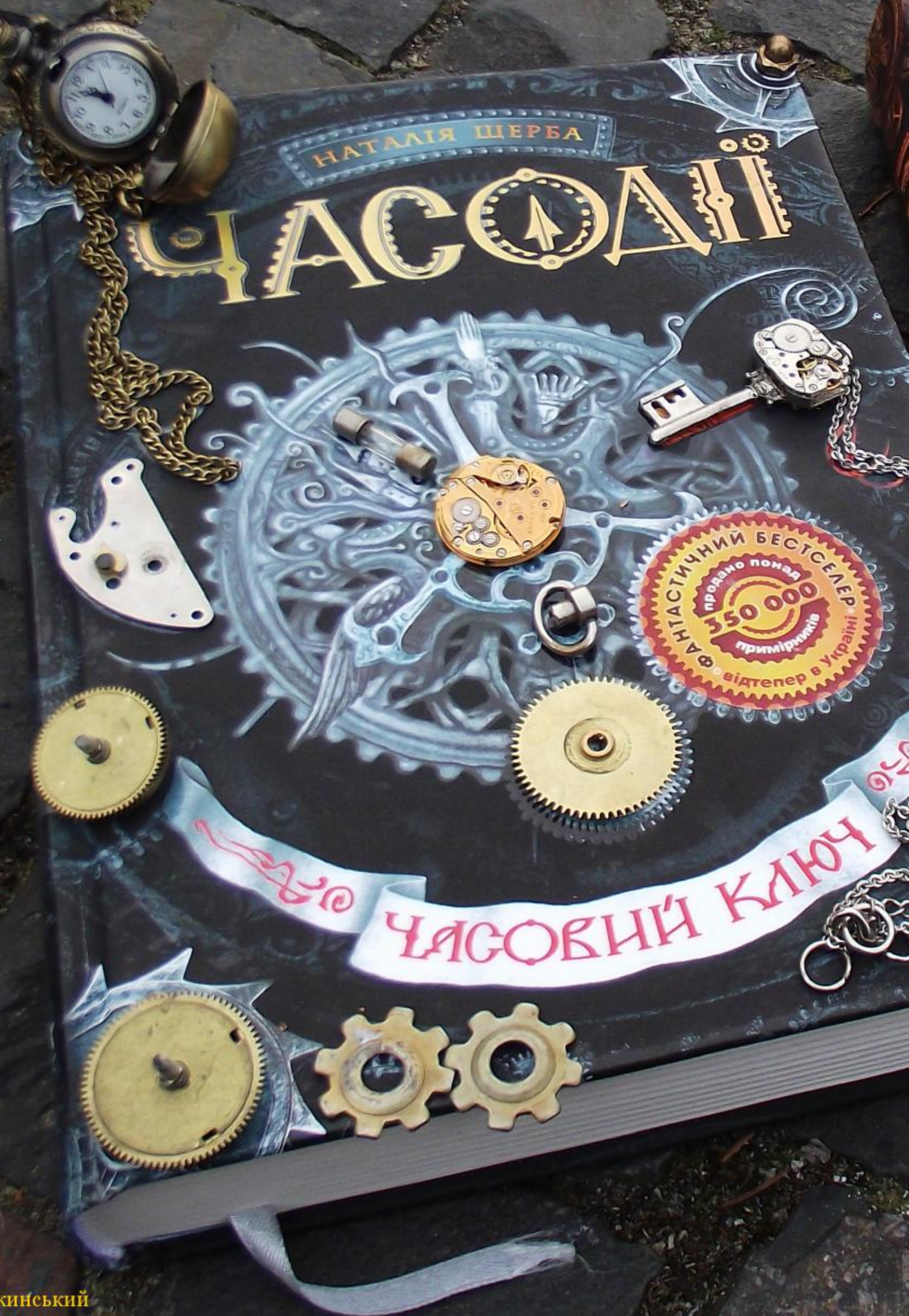
ШУКАЙТЕ НОВИЙ СЕЗОН
УКРАЇНСЬКОЮ У КВІТНІ

UA team.tv

В О Н И П О В Е Р Н У Т Ь С Я

Час любить ставити перед

нами складні завдання...

...і не давати готових рішень.

Київська Ефлара

Часівники — це ті, хто володіє магичними силами й може керувати часом. Про них розповідає письменниця Наталія Щерба у книжковій серії під назвою «Часодії». Сьогодні це одне із найбільш популярних фентезі для підлітків. Книги завоювали величезну армію фанатів в Україні та Росії, Білорусії та Казахстані. Продано сотні тисяч примірників.

15 березня у Києві, в Центральній дитячій бібліотеці ім. Т. Г. Шевченка відбулась зустріч Наталії Щерби з читачами. Захід зібрав часівників — фанатів «Часодіїв» — із різних міст України, не тільки зі столиці. Дехто подолав сотні кілометрів, аби мати нагоду віч-на-віч поспілкуватися з улюбленою письменницею.

На зустрічі було презентовано п'яту частину серії: нову книгу «Часограма», яка була видана наприкінці минулого року. Також читачам представили перші дві книги «Часодіїв» українською мовою («**Часовий ключ**» і «**Часове серце**»), що вийшли у січні 2014 у харківському видавничому домі «Школа». Авторка похвалила чудовий переклад Наталі Косенко, продекламувала український варіант вірша про ключників, розповіла про перекладацькі метаморфози. Наприклад, «Василиса» стала «Василиною», «часодеи» — «часівниками», а дражнилку «Рыжая-бесстыжая» переклали українською як «Рудабез-стида». Наразі готується до публікації українською мовою третя книга серії «Часова вежа».

Варто зауважити, що серед присутніх на презентації переважали дівчата, однак «Часодіїв» ні в якому разі не можна назвати «дівочим пригодницьким романом». Насправді, серія цікава представникам обох статей. Наталія Щерба зазначила: «У нас, у головній часодійній групі у «ВКонтакті», хлопчиків 17 відсотків. На мою думку, це великий успіх. Але хлопці не люблять брати участь у загальних обговореннях, особливо коли бачать, що дівчаток — більшість... Натомість вони надсилають листи, дуже багато пишуть особисто. Запитання ставлять серйозні, допитуються, цікавляться, шлють малюнки».

Зустріч пройшла у формі діалогу. Питання були дуже різними. Було помітно, що деякі з них вже давно цікавили часівників, а не виникали спонтанно. Під час спілкування Наталя Щерба розповіла про те, як починала писати «Часодіїв», про те, як проходить творчий процес, про заключну книгу, про героїв, про творчі плани і ще багато про що інше.

Ефлар — справжня монета зі світу часівників

Зустрічі з читачами — завжди приємність

Стати письменницею і написати книгу Наталія Щерба мріяла ще в дитинстві, конкретний же задум виник у 2005 році. У свій час пані Наталія читала багато фантастики, наукових статей, оповідань, цікавилася фізикою, поняттям часу-простору, тому і вирішила написати історію саме про час. Звісно, довелося повчитися літературній майстерності, тому що «аби писати і володіти словом, потрібно дуже довго вчитись, це робота довжиною в життя, і нема межі досконалості».

Першим читачем пані Наталії стала сестра. «Правдоруб ще той. Читає кожну книгу, критикує, радить, підтримує». Будучи успішним дизайнером верхнього одягу, Наталія Щерба писала у вільний час, потроху, робила нотатки на ноутбучі. Знайомі питали, цікавилися, що ж вона пише. «Спочатку вони, в принципі, не ставились до цього серйозно. Але ніхто й не сміявся. Зараз же підтримують, радіють за мене», — розповідала письменниця. Коли вже було написано більше півсотні сторінок «Часодіїв», на комп'ютері раптом «полетіла» операційна система і праця довгих місяців була безповоротно втрачена. Важко описати, як сильно засмутилась пані Наталія, але... Потім вона зрозуміла, що це нещастя насправді — мов знак згори, і переписала книжку на іншому рівні, іншою мовою, краще.

Чим більше ти вкладеш у книгу, тим більше книга потім тобі поверне. Варто повністю віддавати себе творчості.

У кожній книзі є свій час. Пора казкового роману Наталії Щерби настала у 2010 році. «Часовий ключ» вийшов друком у видавництві «Росмен», після перемоги у конкурсі «Нова дитяча книга». Видавництво повірило в молодого авторку і дало їй шанс. Співробітники «Росмена» та письменниця працювали спільно, злагоджено. Особлива річ — дизайн книжок. Спочатку обкладинка першої книги мала бути казковою, з пісочним годинником. Але потім концепцію змінили і створили малюнок у стімпанківському стилі. Ця ідея продовжилася — кожна книга «Часодіїв» має неперевершені «механічні» обкладинки, які тісно пов'язані із сюжетом і мають свої загадки.

Сьогодні читачі часто запитують Наталію Щербу про те, як стати письменником, надсилають і просять оцінити свої твори. Вона дає дві поради: дописати книгу повністю і перечитати-переписати її кілька разів, перш ніж комусь показувати. Не варто поспішати ділитися своїм твором з

усіма, спочатку потрібно сформулювати ідею, описати повністю й цілісно сюжет, не один раз відредагувати — на це все потрібен час.

Перед усіма письменниками постає необхідність пошуку розв'язки сюжету. Ця проблема особливо актуальна, коли пишеш великий твір. «Книга як мозаїка. Десь ти бачиш готову картинку, а десь ще не вистачає частинок. Постійно тасуєш, переставляєш, дописуєш, прибираєш шматки — щоб було цілісне зображення. Найголовніше — слухати свій внутрішній світ, той світ, який ти створюєш. Зрозуміти, чого він хоче і потребує. Це відчуваєш серцем. І чим більше ти вкладеш у книгу, тим більше книга потім тобі поверне. Варто повністю віддавати себе творчості».

«Письменство — емоційна праця, без напруги не обходиться. Буває важко... Часом зриваєшся на домашніх, на kota... Наприклад, ти будуєш у себе в голові сюжетну лінію, мов крихкий картковий будиночок, раптом тебе відволікає телефонний дзвінок — і все одразу сиплеться. Хто подзвонив? Зателефонували через якусь дрібницю, звичайно ж. Повертаєшся і будуєш заново. І знову відволікають. Це емоційно виснажує. Потрібно, аби у тебе обов'язково була своя зона комфорту, де ти можеш спокійно працювати без усяких перешкод». Не дивно, що Наталія Щерба любить працювати вночі, коли всі вже сплять. Тиша — тільки заспокійливе цокання годинника чути. Музику любить, але не слухає під час роботи над книгами — відволікає.

Потрібно, аби у тебе обов'язково була своя зона комфорту, де ти можеш спокійно працювати без усяких перешкод.

«Впевнена, що в житті бувають знакові моменти, які наштовхують тебе на певні думки. У мене таке було. Я зрозуміла, що повинна стати письменницею. Була знакова подія, коли я яскраво побачила Василю. Феша уявила не відразу. Ім'я довго обирала, перебирала варіанти, відчувала що не його, не те. А потім раз — і побачила. Потрібно слухати персонажа, прислухатись, і він сам тобі все розкаже. Це ж не просто так: створив — і маніпулюєш як хочеш...»

Дуже часто літератори переносять частину свого «я» на головних персонажів, близьких по духу. Сама того не бажаючи, пані Наталія наділила свою головну героїню багатьма рисами власного характеру.

Презентація зібрала часівників із різних міст України

Автограф та щирі побажання від письменниці — велика радість для читача

Читання завжди було улюбленим заняттям письменниці. Вдома вона мала багато книжок, постійно ходила до бібліотеки. Дім книги взагалі здавався маленькій Наталі казковим місцем. Із книжкою вона не розлучалася ніколи, навіть на уроках читала, ховаючи примірники під партою. У школі вчилася добре, улюбленими предметами були алгебра, геометрія, креслення, звісно, фізика, а ще фізична культура. Такою і постає перед читачами Василінка.

Щодо інших позитивних героїв, то багато з них наділені рисами друзів та знайомих письменниці, хоча авторка не може назвати жодного персонажа, який був би повністю списаний з реального прототипу. Друзі, книги, життєвий досвід — у результаті цього всього виникають збірні образи. Всі герої мають індивідуальні характери, живуть своїм життям.

Певне суб'єктивне ставлення авторки до героїв не заважає написанню їхніх доль і не впливає на розвиток сюжету. Письменниця зазначила, що потрібно абсолютно абстрагуватися від цього суб'єктивізму, поводити себе як сторонній спостерігач. «*Ти просто літописець, так би мовити, того світу, в якому відбуваються усі ці події. Я ніколи не йду проти сюжету. Якщо я розумію, що так краще, то пожертвую власними інтересами.*»

Ти просто літописець, так би мовити, того світу, в якому відбуваються усі ці події.

До речі, письменниця ніколи не читає фанфіків за «Часодіями», щоб не змішувати уявлення когось іншого із власним світом. «*Тут дуже тонка межа. Важливо зберегти ясність того світу, який ти сам створив, і не відволікатися.*» А ось малюнки — інша справа. «*Через них я дізнаюся, як читачі бачать моїх героїв. Це, на мою думку, чародійство. Для мене дуже важливо бачити ці*

малюнки. Назбиралося їх у Наталії Щерби вже близько тисячі. «*Є малюнки, які, начебто, і не дуже добре намальовані з точки зору графіки, стилістики, художньої майстерності, але в той же час видно, що автор старався, читав, що він пам'ятає найменші деталі й намагався відобразити те, що побачив у книзі. Такі малюнки я особливо люблю.*»

Письменниця й сама робить замальовки до своїх сюжетів: портретні — рідко, але багато малюнків ключів, часодійних предметів, пейзажні начерки, карти, зображення фортець і веж.

Більшість замків у «Часодіях» мають реальні прототипи. Авторка вивчала історію різноманітних палаців, дізнавалася, як вони виглядають, щоб якомога реалістичніше описати це в своїх книжках. Це її улюблена тема — пані Наталя любить бувати в різних замках, старається використати кожен можливість кудись поїхати. «*Мій улюблений замок — Свірж. Зруйнований, невідвідуваний, забутий всіма... Два рази з трьох мені щастило — зустрічала сторожа, і він пускав усередину... Настільки цікаво ходити в старому порожньому замку! Дерев'яна підлога, каміни, товстенні двері до підвалу, сходи, колодязь, який використовувався під час облоги... Там відчувається дух часу, який дуже важливо потім передати в книзі. Я вважаю, що треба відвідувати такі місця, тому що саме там ти можеш відчути дух історії.*»

Якби була можливість, пані Наталя хотіла б зустрітися з видатними архітекторами, зокрема з тими, хто будував замок Нойшванштайн, і з Михайлом Городецьким, який звів знаменитий Будинок з химерами, що в Києві. «*Я люблю й поважаю архітекторів. Це дуже незвичайна професія, дуже складна і значуща.*» Також Наталя Щерба була б не проти поговорити з відомими музикантами, і, звісно, з письменниками минулих століть, зокрема з Михайлом Булгаковим.

Настільки цікаво ходити в старому порожньому замку! [...] Там відчувається дух часу, який дуже важливо потім передати в книзі.

Улюблене часодійне свято — Новий рік (справді, найбільш часодійне з усіх). Якби письменниця потрапила у світ часодійства, то хотіла би бути часівницею, повчитись у самого Ефларуса й мешкати у Розколотому замку.

У дитинстві пані Наталя мріяла мати машину часу, щоб встигнути щось зробити або змінити. Але якби була можливість повернутися в минуле, в час написання першої книги, авторка, напевно, нічого не виправляла б у творі. «*Справа в тому, що завжди хочеться щось змінити, поліпшити, підчистити, підфарбувати... Але все-таки не варто цим захоплюватися, бо можна зіпсувати всю картину. Власне, саме першу книгу під час перекладу українською я трішки корегувала, але нічого кардинального не змінювала.*»

Наталя Щерба має ще деякі задумки, окрім «Часодіїв», — кілька блокнотів із записами. Також є ідея написати й видати додаткові історії про часівників, про подальшу долю героїв чи про минулі події. Більше того, є навіть пропозиції щодо екранізації «Часодіїв» (хоча з цим досить

Подарунки для улюбленої письменниці

непросто). Грунтовніше про все це можна буде подумати пізніше — спочатку потрібно, ні на що не відволікаючись, закінчити книжкову серію.

Фінальні книги давалися важко. При написанні всього циклу авторка дуже довго відкладала певні події, хоч рано чи пізно вони все одно мали статися. Із персонажами прощатися важко, але «насправді зі своїми героями не прощаються, вони завжди поруч, в серці».

Оскільки остання книга ще не вийшла, письменниця була дуже обережна, аби уникнути спойлерів і ненароком не видати таємну наразі інформацію. Так, коли зайшла мова про стосунки Василя і Феша (чи не зарано, чи доречно?), авторка зазначила, що це не випадково: «Сама історія вимагає цього... Тут не так, що автор подумав: «А, нехай вони поцілуються, чому б і ні?», і написав. Романтика — дуже важлива частина тієї головної ідеї, яка, так би мовити, і створила цю історію». У фінальній книзі це буде розкрито. Також авторка натякнула, що в шостій частині з'явиться певний символ, який може стати знаком всієї серії «Часодіїв», яким фанати зможуть позначати і себе, і книги — подібно до того, як символ Смертельних реліквій позначає «Поттеріану».

До речі. Оскільки «Гаррі Поттера» прочитало надзвичайно багато людей, з ним часто порівнюють інші книги цього ж жанру. «Часодіїв» теж не оминають такі порівняння. Звичайно, в багатьох книгах трапляються схожі елементи. Але ані паралелей, ані прямого запозичення ідей з «Гаррі Поттера» у «Часодіях» нема. Є дещо інше. «На мою думку, треба обов'язково читати багато різних книг. Вони вчать тебе, ти бачиш як інші письменники картинку передають через слова». Так, Щерба взяла Ролінг за приклад:

Виграний ефлар стане для Соні талісманом

«Я дуже поважаю Ролінг. Мені подобається те, як по-дорослому вона пише в казці, в дитячій літературі. Написати справді гарну книгу, описати все зі змістовною повнотою, подробицями, деталями, з глибоким сенсом — мені здається, саме так і повинен працювати письменник».

Я дуже поважаю Ролінг. Мені подобається те, як по-дорослому вона пише в казці, в дитячій літературі.

«Що мені подобається в книгах Ролінг? Те, що вона звертається до дітей на рівних. Найбільш важливо для підліткової літератури в тому, щоб розмовляти з підлітками як із дорослими, адже фактично вони вже молоді дорослі. Треба розуміти, що звертаєшся до підлітків, а не до діток... Підлітки вразливі... вони готуються увійти в навколишній світ із почуттям відповідальності, яка на них лежить. Дорослі відповідають не тільки за себе, а й за долю своїх близьких — цим і відрізняється дорослий від дитини. Головне для підлітка — знати, що він виросте гарною людиною, буде сильним, умітиме відстоювати те, що вважає важливим, буде чесним та

Лотерея від Наталі Щерби — розіграш призів серед читачів

справедливим, боротиметься за добро. Найважливіший вибір для нього — це, справді, вибір між простим і правильним».

Герої «Часодіїв» часто постають перед складним вибором: підлезуватися до старших, щоб стати кращим у школі, чи залишитися собою? Покірно терпіти знущання однолітків чи знайти у собі сили повстати проти несправедливості? Слухатися амбіційного батька, чи вперто прямувати до своєї мрії? Такі життєві рішення формують та гартують характери героїв.

Після опитування учасників зустрічі з'ясувалося, що переважна більшість дівчаток обожає Феша Драгоція, талановитого не лише в часодійстві, а й у музиці, різкого, впертого, хитрого, але вірного і надійного. Звісно, головна героїня Василина Огнева, наполегливе та веселе дівча з неслухняним рудим волоссям і допитливими ясно-блакитними очима, також не залишилася без шанувальників. Багатьом припали до душі доброзичливий мрійник Нік Лазарев та весела задерикувата Захарра, двоюрідна сестра Феша й близька подруга Василя.

Наприкінці зустрічі серед присутніх розіграли листи Феша до Василя — точнісінько такі, як в книжці — та один справжнісінький чарівний ефлар. Монету зі світу часівників пощастило виграти Соні Матлавській. «Ефлар

Кореспондент «СФ» за роботою

такий, як і уявляла, — поділилась враженнями Соня. — Блищить, із шикарним малюнком, і його ще й носити можна... Я вважаю, що тепер він стане моїм талісманом успіху і вдалого часу».

Соня — помічник лідера київських гайдів (дівчата-скаутки). Кілька років тому вони разом з Наталею Щербою відпочивали в гайдівському таборі в Затоці. Письменниця проводила спеціальну конференцію, презентацію своїх книжок. Звичайно, дівчата не могли не прийти на зустріч в Києві.

«Із «Часодіями» я познайомилася в таборі, виграла книжку в конкурсі на краще запитання, — розповіла гайд Катя Чернікова. — Я запитала, чи відрізняються сніги в дитинстві від снів, які бачать дорослі люди. Виграну книжку почала читати практично наступного дня і була в захваті. Навіть на пляжі читала невідривно. З цього і почалася моя любов до «Часодіїв».

«Часодії»: в очікуванні перекладу наступних книжок

Загалом, зустріч минула в затишній веселій атмосфері. Часівники розпитували авторку про все на світі: чи не розіб'є їхні серця шоста книга, які тварини мешкають на планеті часівників Ефларі, і навіть якою їжею була б письменниця, якби не була людиною. Від читачів Наталя Щерба отримала чимало приємних сюрпризів — фанати «Часодіїв» подарували їй квіти, цукерки, саморобні вироби (наприклад, пластилінову Василину). Фотографувалися, брали автографи, підписували книжки. І, звісно, зарядилися позитивною, часодійною енергією.

**Вікторія ВАКОЛЮК,
Артем ОСТРОЖИНСЬКИЙ
Фото: Артем ОСТРОЖИНСЬКИЙ**

Редактори «СФ» разом із Наталею Щербою

Життя диких котів — як воно є

Фентезі — це не завжди лише чарівники, феї та ельфи. Іноді дійовими особами можуть бути й тварини. Є навіть окремий анімалістичний напрямок у фентезі, де головними героями виступають брати наші менші (чи старші, тут питання спірне).

Саме до анімалістичного фентезі належить цикл «Воїни» (англ. «Warriors», у російському перекладі «Коты-воители»), який оповідає про долю чотирьох котячих племен, що живуть в одному лісі і потерпають не лише від такого близького сусідства, а й від природних катастроф та людей. Останні зображені в циклі ледь чи не всемогутніми демонами (що, на жаль, не надто далеко від істини).

Усі книги циклу підписані одним іменем — Ерін Гантер. Але це псевдонім, за яким ховаються аж четверо авторів: британки Кейт Кері (Kate Cary), Черіт Болдрі (Cherith Baldry), Вікторія Голмс (Victoria Holmes) і американка Тай Сазерленд (Tui Sutherland). Вони пишуть різні частини «Воїнів» по черзі. Вікторія Голмс — редактор серії. Вона не лише опрацьовує і готує до видання тексти нових книжок, а й розробляє та узгоджує з іншими авторками загальну концепцію та сюжетні лінії всіх книжок. Голмс особисто проводить більшість промо-акцій та зустрічей з читачами, відповідає на їхні запитання.

Видаються «Воїни» з 2003 року у видавництві «HarperCollins». Перекладом і виданням книжок російською мовою займається «ОЛМА Медіа Груп». На сьогодні «Воїни» — це п'ять циклів основних книг. Також видаються книги у форматі манги, є кілька путівників по серії

та спеціальних видань з додатковими окремими історіями. Перші чотири цикли налічують по шість книг кожен, у п'ятому наразі є дві готові книги, і триває робота над наступними чотирма — дві нові частини «Перша битва» («The First Battle») та «Палаюча зоря» («The Blazing Star») мають вийти друком у 2014 році.

«В умовах дикої природи» («Into the Wild») — так називається перша книжка оригінального циклу «Воїнів». Вона оповідає про домашнього котика Рудька, що за прихвою долі опиняється в Грозовому племені, де отримує нове ім'я — Вогник — і новий дім. Щойно потрапивши до лісу, Вогник опиняється у самісінькому центрі котячих інтриг. У Грозовому племені не місце слабким, і Вогник мусить навчитися жити за тутешніми законами, полювати, битися і найголовніше — бути диким котом. Для Вогника це найважче, бо серед диких котів він — чужинець. Навіть живучи серед них, за їхніми законами, традиціями, він інший. І саме ця відмінність головного героя є основою конфлікту твору. Не тільки люди ненавидять тих, хто виділяється з натовпу... Зневажливого клейма «домашній котик» позбутися дуже важко, але Вогник не припиняє своєї боротьби із суспільною думкою та натхненно кидається у вир життя племені, знаходить і справжніх друзів, і небезпечних ворогів.

Твір написано простою мовою, без усяких словесних мережив, із розрахунком на підліткову аудиторію. Однак при цьому автор не опускається до загравання з читачем. Життя котячих племен зображено досить яскраво, хоча щодо етнографічного та історичного аспектів виникають певні зауваги. Надто уривчастими, неповними видаються тут описи внутрішнього життя племен, соціальна градація в них нечітка, історія і міфологія обмежується кількома згадками Зоряного племені предків. Проте така уривчастість притаманна багатьом міжавторським циклам. Напевно, письменники таким чином намагаються залишити більше творчого простору для того, хто писатиме наступним.

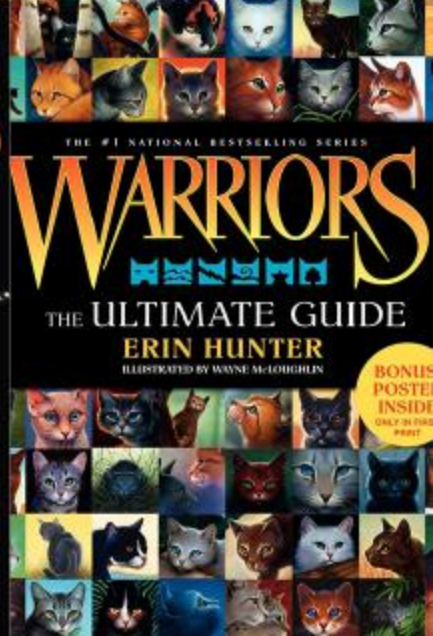
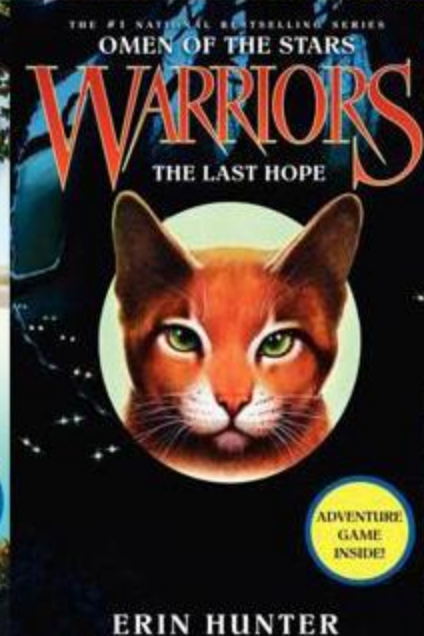
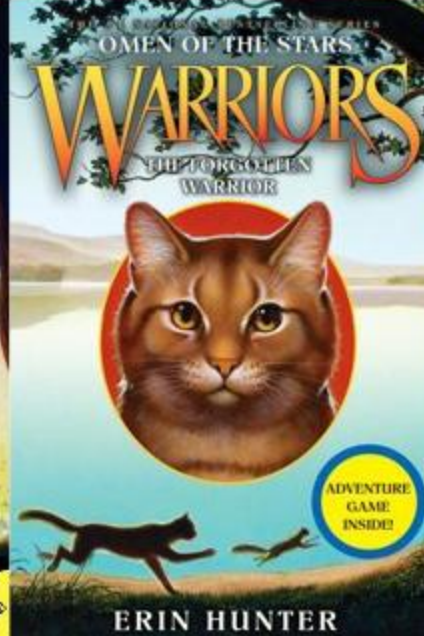
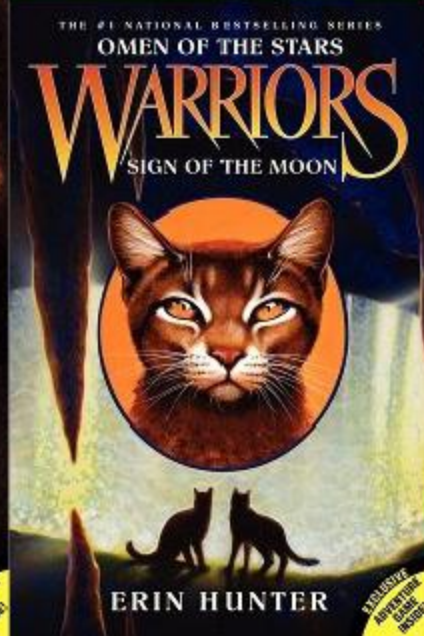
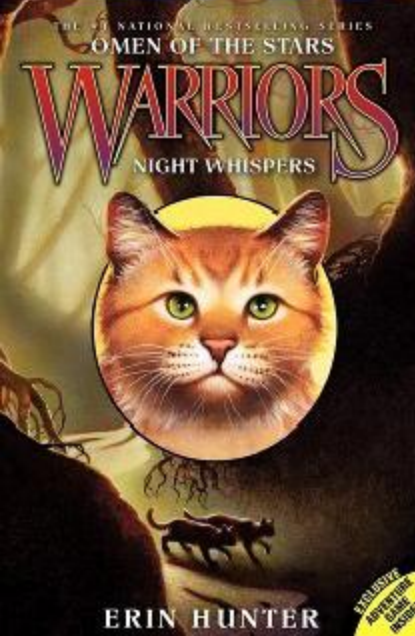
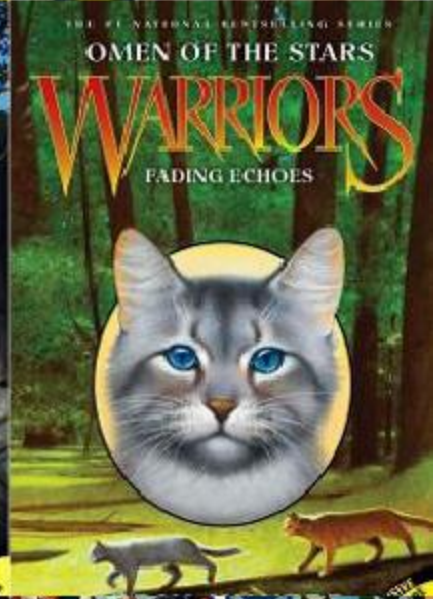
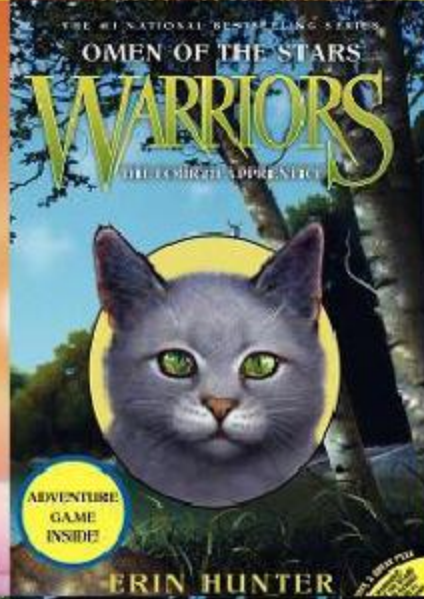
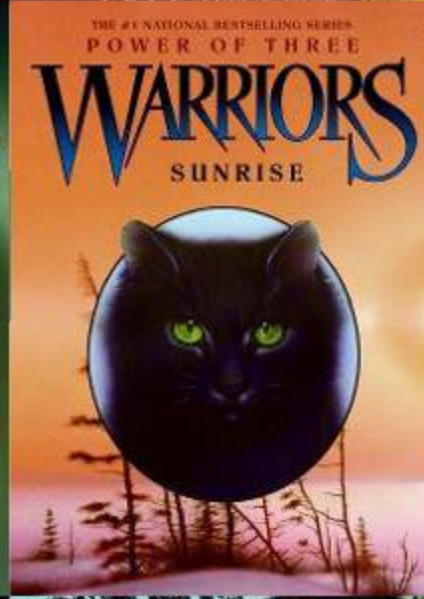
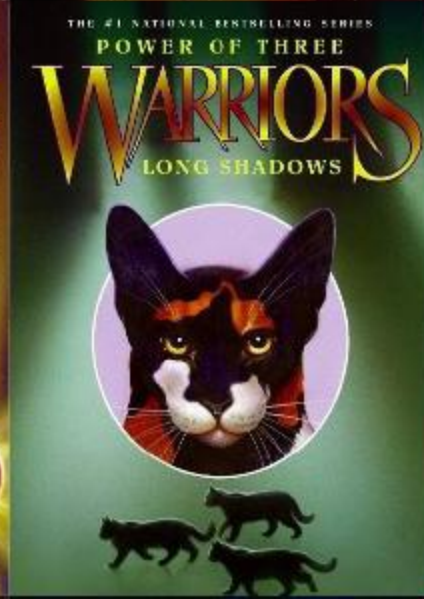
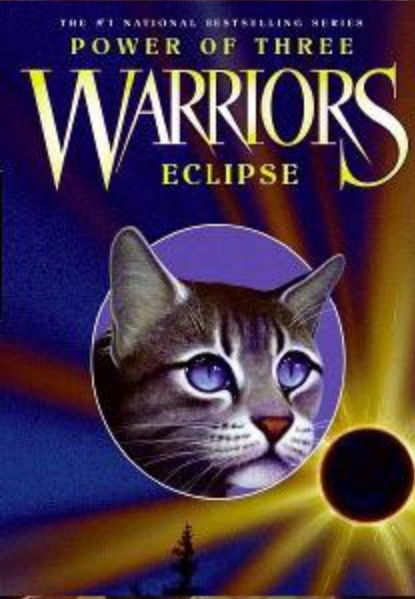
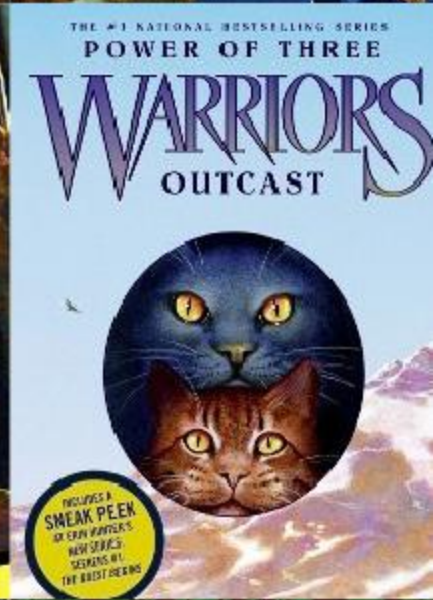
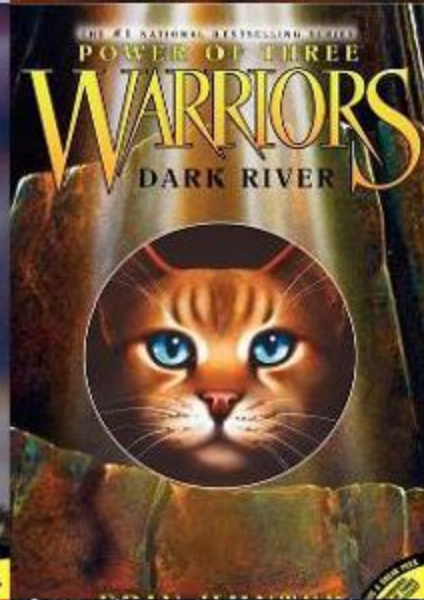
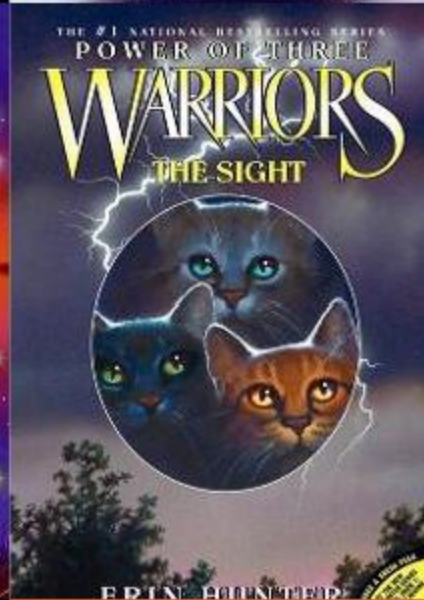
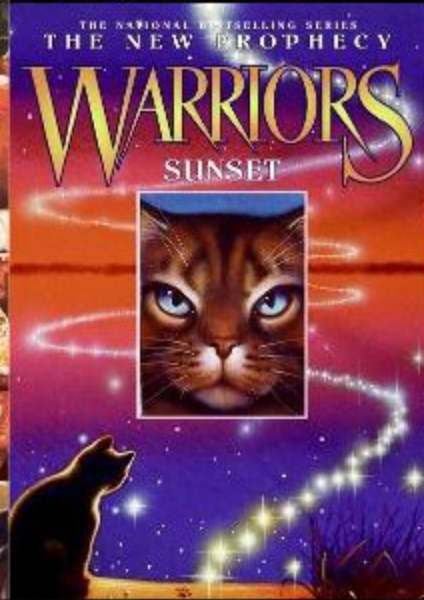
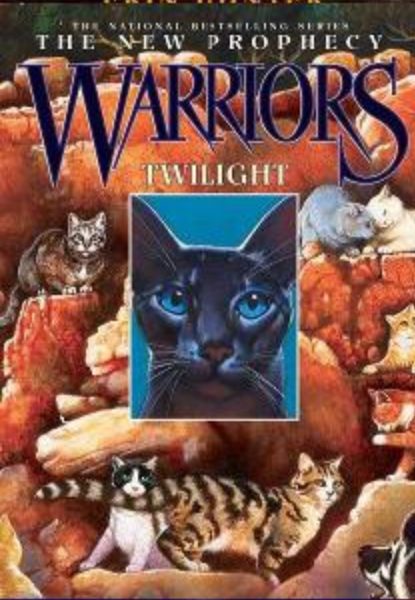
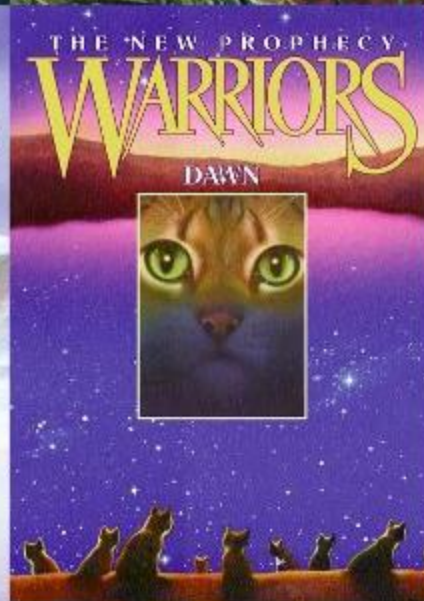
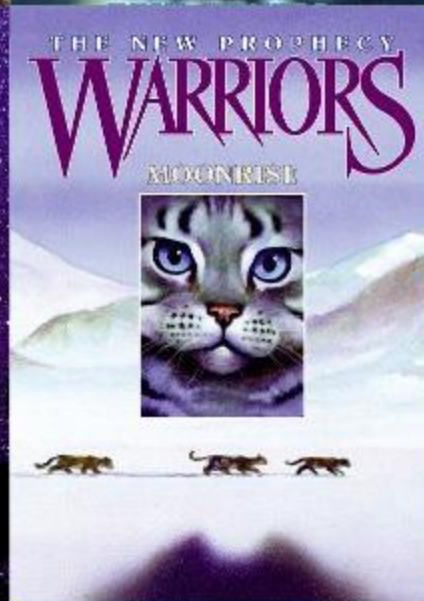
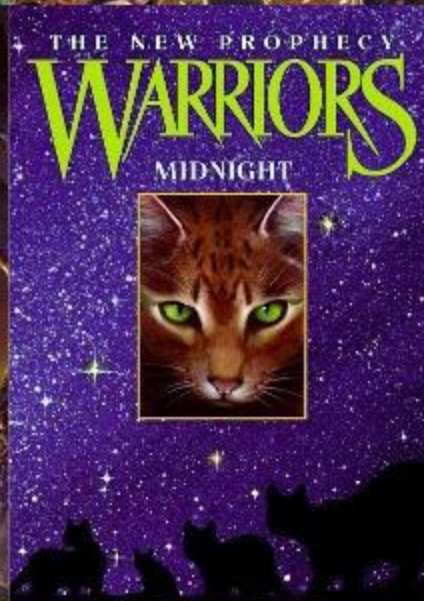
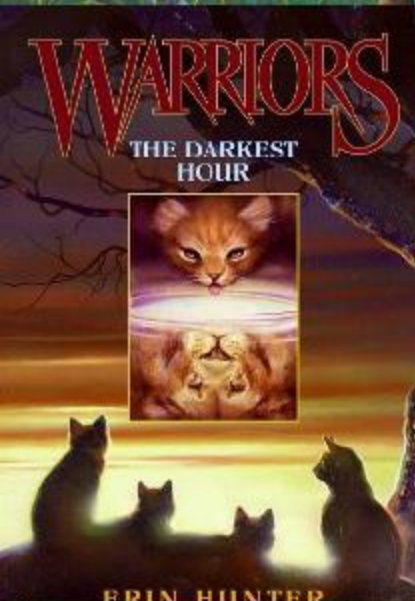
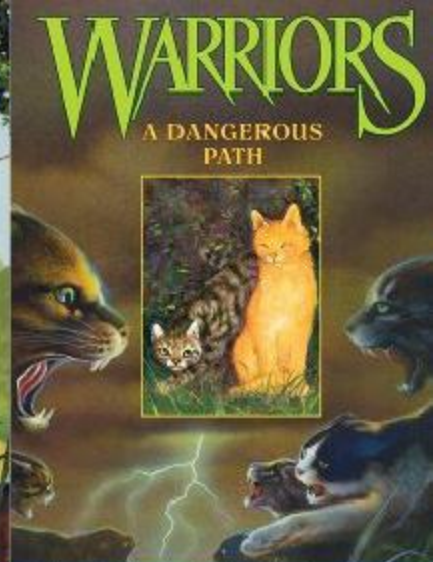
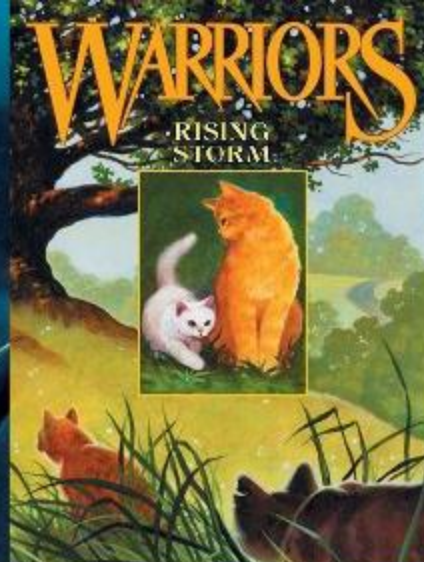
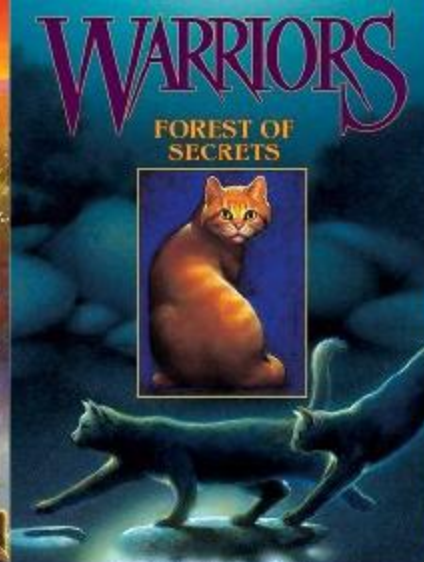
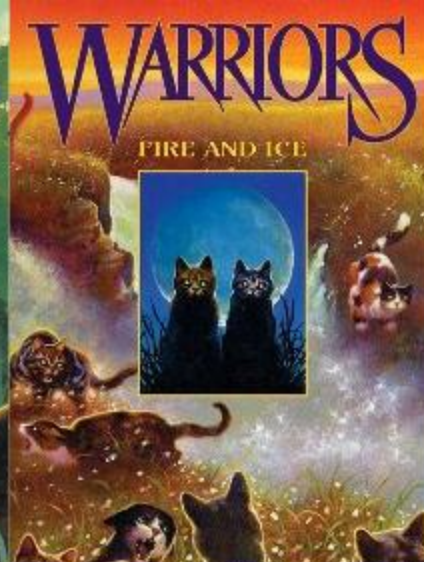
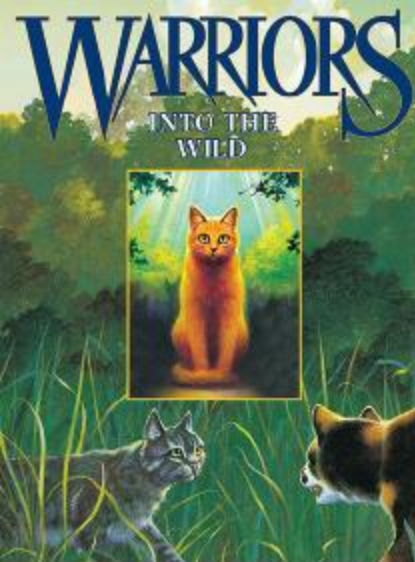
Перша книга серії може не справити достатньо сильного враження. Твір цікаво прочитати, але захват чи бажання перечитати знову він викличе не у всіх. Проте чимала кількість незавершених сюжетних ліній, нерозкритих таємниць і широкий розмах художнього світу спонукають читати далі.

Книга за книгою сюжет розвивається, поглиблюється, розкриваються характери й долі персонажів. Наступні книги, основні та додаткові, розповідають про подальші події, а також про минуле котячих племен, охоплюючи цілі покоління чотирилапих воїнів. Читач разом із героями, від імені яких ведеться оповідь, переживає небезпечні та карколомні пригоди й повністю поринає у світ, створений чотирма письменницями. «Воїни» — це книги для тих, хто любить котів та прагне захопливих і небезпечних пригод.

Інна КОВАЛИШЕНА

Художник: Alex-Harrier

Недитяча дитяча казка

Чи не кожен з нас читав казку Льюїса Керрола «Аліса в Країні Чудес» та її продовження «Аліса в Задзеркаллі». Ці книжки неодноразово екранізували як радянські, так і західні студії. Кінофільмів та мультфільмів про Алісу існує безліч.

Проте екранізація режисера Тіма Бартона за сценарієм Лінди Вулвертон різко відрізняється від усіх попередніх. Вона далека від звичайної дитячої казки, надто похмура та гротескна. Але водночас — тут є місце надії та диву. Те диво, яке не можна знищити, просто зітнувши голову з плечей.

Картина отримала багато нагород, у тому числі і два Оскара — за костюми та декорації. Зав'язка сюжету — повернення вже дорослої героїні до Країни Чудес, яке уособлює втечу Аліси від нудного безвихідного майбутнього, що чекало на неї у реальності.

Із цього починаються душевні перипетії Аліси. Вона надто дивна для реального світу і занадто нормальна для Країни Чудес. Аліса не може повірити в реальність свого «сну», але й прокинутися не може. Загнана в глухий кут, головна героїня починає шукати вихід і знаходить його, але не ззовні, а в собі самій.

Країна Чудес Керрола — це абсурдність світу дорослих очима дитини. А Країна Чудес, витворена Бартоном — це абсурдність світу, показана очима людини, яка ще не попрощалася із дитинством, але вже здатна впливати на дійсність. Це жорстока і прекрасна казка, на диво, логічна у своєму божевіллі. Мандрівка Країною Чудес не поспішає давати нагоду посміхнутися, хоча комічні моменти таки наявні. Середовище, в якому відбуваються події, атмосфера фільму викликають у глядачів відчуття напруженості й тривоги.

Назва:

Аліса в Країні Чудес

Оригінальна назва:

Alice in Wonderland

Рік випуску:

2010

Країна:

США

Режисер:

Тім Бартон

Актори:

Міа Васіковська,
Джонні Деп,
Гелена Бонем Картер,
Енн Гетевей,
Кріспін Гловер,
Метт Лукас,
Стівен Фрай, Майкл Шин

Жанри:

фентезі, пригоди, сімейний

...ДИВО, ЯКЕ НЕ МОЖНА ЗНИЩИТИ,
ПРОСТО ЗІТНУВШИ ГОЛОВУ З ПЛЕЧЕЙ

Знайомі з дитинства персонажі тут ті самі — і водночас нові.

Аліса. На початку фільму вона здається занадто химерною. Так, наче весь цей час жила у світі власних фантазій і аж тепер зіткнулася з реальністю. Її діалоги з родичами і знайомими видаються аж надто нелогічними та порожніми. Але з часом думка глядачів змінюється. Дівчина виявляється спроможною на сміливі вчинки і, пізнавши саму себе, знаходить у собі сили перемогти чудовисько Жербельковта. Міа Васіковська впоралася з роллю на відмінно, її акторська майстерність поступово перетворює пасивну панянку Вікторіанської епохи — для якої найбільший бунт проти правил — це відмова одягти панчохи — на сильну й гідну поваги особистість, котра знає чого прагне і не боїться про це заявити.

Капелюшник. Не надто приємний герой книги перетворюється на найкolorитнішого персонажа фільму. Джонні Деппу, здається, найкраще вдаються ролі саме божевільних. А божевілля Капелюшника є стрижнем усього його образу. Проте іноді воно видається награним, силуваним, що призводить до тріщини в образі. Романтична лінія між Алісою та Капелюшником розчарує любителів пристрасті чи солодко-ванільної романтики. Вона скоріше відчувається глядачем, аніж бачиться. Проте саме це додає фільму глибини та інтриги.

Червона Королева. Класичний тиран-самодур, що зважає тільки на власну думку і сприймає живих істот за фігурки у грі, якими можна з легкістю жертвувати. Її образ майже не змінився порівняно з книжковим прототипом, навіть коронна фраза «Голову з пліч!!!» присутня. Навіть

її чутливість чудово гармонується з образом тирана. Як це не дивно, безсердечні люди бувають доволі сентиментальні. Згадаймо Селінджера: «Найбільші негідники плачуть в кінотеатрах». Важко уявити в ролі Червоної Королеви когось іншого, аніж Гелену Бонем Картер.

Біла Королева, яку зіграла Енн Гетевей, — найбільш неоднозначний образ у фільмі. Усі мешканці Країни Чудес вважають її ледь чи не янголом, а глядач бачить манірну дамочку, що «загрибає жар» чужими руками і стоїть осторонь тоді, коли її підданці якраз потребують допомоги. Чи не з першої своєї появи на екрані Біла Королева викликає неприязнь. Червона Королева щиріша у своїй жорстокості, аніж її сестра у своїй показній доброті. І хтозна, чи буде Біла Королева кращою правителькою...

Інші керролівські герої у Бартона теж справляють неабияке враження: і войовнича та зовсім не сонна Соня (Барбара Віндзор), і жорстокий Валет (Кріспін Гловер), і, на диво, мудра (чи то пак мудрий) гусинь Абсолем (Алан Рікман), і надзвичайно харизматичний Чеширський Кіт (Стівен Фрай) із посмішкою до вух...

Подивіться цей кінофільм, де так багато диковинного та захопливого. Завітайте іще раз до Країни Чудес, відчуйте і радість від зустрічі зі старими друзями, і легкий смуток через те, що потрібно буде повернутись у звичайний світ. І поміркуйте: що ж, усе-таки, спільного у ворони і шкільної партії?..

Інна КОВАЛИШЕНА

Disney
**ALICE
IN
WONDERLAND**

IN AMAZING 3D 3/5/10

Навіть потрапивши до іншого світу, не забувайте як слід попоїсти

БІЙТЕСЯ КИТАЙСЬКИХ КНИГ ІЗ ЗАКРИТИХ АРХІВІВ

То був звичайний будній день. Дві подруги, Міака та Юї, вирішили відвідати бібліотеку. На свою голову. Хто ж знав, що старий китайський роман із закритого архіву насправді виявиться не чим іншим, як порталом до іншого світу! Дівчата тоді ще не розуміли, як сильно одна книжечка змінить їхню долю.

«Всесвіт чотирьох богів» — оповідка непроста. Якщо прочитати її до кінця, вона виконає будь-які три бажання. Однак «читанням» це назвати складно: героям доводиться буквально вписувати нові рядки в книгу, подорожуючи вигаданим світом.

Ватасе Юу, авторці оригінальної манги, за якою було зняте аніме «Таємнича гра», вдалося полонити історією не тільки своїх персонажів, а й читачів і згодом глядачів екранізації. До честі аніматорів, їм вдалося відтворити ту неповторну атмосферу творіння мангаки, якою захоплюються і досі по всьому світу. Кольори 1995 року не такі яскраві, як сучасні, але вони тільки додають більшого шарму аніме.

Що ж до самого сюжету, то деякі моменти трохи змінили, однак анітрохи не зіпсували основної лінії. Яка, до

речі, на перший погляд може видатися тривіальною романтикою. Однак не слід складати враження про аніме за першими серіями. Ви будете сміятися і плакати не один раз, переглядаючи особливо сильні моменти, яких тут достатньо. Ця історія поєднала в собі наївність і відвертість — найкращі характеристики відносно старої японської анімації, зараз такого фентезі вже не знімають.

НЕНАЖЕРА-ЖРИЦЯ + ЇЇ СХИБНУТИЙ НА ГРОШАХ ЗАХИСНИК = ?

Отож дівчата потрапляють у книгу. Точніше, не так. Вони потрапляють у халепу. Світ роману охоплює часи Древнього Китаю, де молоденьким юнкам у дивному одязі краще не показуватися на очі работорговцям та іншим жадібним підприємцям. На жаль, Міаку та Юї одразу помічають такі нехороші люди. Проте за законом жанру на сцену вчасно виходить рятівник — красень-хлопець на ім'я Тамахоме. Дівчата поспішають йому подякувати, але...

«Дякую у кишеню не сховаєш, — каже парубок. — Я за просто так не працюю».

Звісно, у них не виявляється грошей, і Тамахоме йде розчарованим, не знаючи, що запав у серце обом подругам.

Далі події розвиваються, як і мали згідно із задумкою лихого автора. Юї повертається у свій світ, а Міака залишається у книзі. Несподівано вона стає жрицею місцевого бога Судзаку, якого має прикликати заради добробуту держави Конан. Але для цього їй потрібно зібрати 7 захисників, позначених містичними мітками, серед яких виявляється сам імператор і... уже наш добрий знайомий Тамахоме.

Якщо ви думаєте, що Міака надто переживає через своє незвичайне положення, то мушу вас розчарувати. Вона бігає палацом, розважається і поїдає смачненькі страви. Ця дівчинка — справжнє чортенятко, здатне спустошити 10 тарілок і просити ще, мов черговий герой шьонен-манґи [прим. ред. — це манґа, орієнтована на хлопчачу аудиторію; часто її головні герої люблять багато їсти]. Однак вона не позбавлена привабливості. Тому не дивно, що Тамахоме, який до того був закоханий тільки у гроші, починає симпатизувати невгамовній жриці.

А потім, звісно, починаються пригоди, кохання, зради, відданість і таке інше наповнення фентезійного сюжету.

Назва:	Таємнича гра
Оригінальна назва:	Fushigi Yuugi
Вид:	ТВ (52 епізодів) + OVA (3)
Країна:	Японія
Рік:	1995
Жанр:	фентезі, романтика, шьоджьо, пригоди
За мотивами:	манґи Ватасе Юу «Таємнича гра»

Цікаво, що любовна лінія хоч і є основою історії, але виходить напрочуд динамічною та ненав'язливою. Не раз глядач буде то сміятися до сліз через виверти цієї пари, то переживати за неї у небезпечних ситуаціях.

ЗА КОНАН, НО ДА!

Не менш цікаві й інші персонажі — захисники жриці Судзаку. Тут вам і таємничий монах Чічірі, і запальний бандит Таскі, і спокійний лікар Міцукане, і розумний хлопчик Чіріко, і силач Нуріко, який одягається жінкою. Але найбільшу увагу, звісно, привертає імператор Хотохорі. Бо де ще знайдеш такого правителя, який відмовляється одружуватися, бо він гарніший за всіх наречених?

Захисники з'являються в аніме поступово. Глядач зможе дізнатися історію кожного з них і неодмінно буде співпереживати персонажам. Адже всі вони мають неповторні характери, які неможливо ігнорувати.

З іншого ж боку їм протистоятимуть захисники бога Сейрю, котрий опікується ворожою імперією Куто. Хитрий Накаґо, їхній лідер, буде повсякчас ставити друзям Міаки палиці в колеса. Здогадайтеся, хто стане жрицею Сейрю?..

ФЕНТЕЗІЙНІ СВІТИ НА ПОРОЖНЬОМУ МІСЦІ НЕ ВИНИКАЮТЬ

Світ «Таємничої гри» не виник із нічого. Ватасе Юу звернулася до древньокитайської міфології, аби згодом перенести її у свої твори. Згідно з нею, китайці мали чотирьох богів у вигляді тварин, яких ототожнювали з порами року. Божественні звірі були правителями небесного царства, а в китайській астрології небо поділялося на чотири частини: південну, північну, східну і західну. Кожною з них володів певний бог, і кожна мала по сім сузір'їв, які і стали сімома захисниками в манзі та аніме.

Про Судзаку і Сейрю розповідається в «Таємничій грі», а про Гембу — в іншій історії Всесвіту чотирьох богів — «Легенді про Гембу». На жаль, остання не була екранізована, хоча й отримала озвучення в CD-драмі та була втілена у відео-грі.

«ТАЄМНИЧА ГРА», ЯКУ З ТАЄМНИЧИХ ПРИЧИН НІХТО НЕ ЗАПИСАВ

Що ж до українського перекладу цього аніме, то кілька років тому його показували на телеканалі «Тоніс». І маю сказати, що озвучення було на найвищому рівні. Навіть найвідданіший прихильник субтитрів залишився б задоволеним чарівним голосом Тамахоме.

Однак, на превеликий жаль, чи то його ніхто не записав, чи то просто не знайшлося часу для обробки доріжок. Залишається сподіватися, що «Тоніс» вирішить перепоказати «Таємничу гру» — і отоді аніме-спільнота вже точно не пропустить таку подію.

Як бачите, головні герої завжди мають добре харчуватися. Тож не забувайте споживати вітаміни навесні і дивіться «Таємничу гру»!

Оксана ПРОНЬКО

Камінь Зла

Відкрийте двері до Забутих Королівств!

Сьогодні ми познайомимо вас із такою забавкою, як «Forgotten Realms: Demon Stone». Ця гра — представник класичного консольного екшену. Вона належить до всесвіту «D&D», про який у світі геймерів не чув тільки глухий. Творцем же цього всесвіту є відомий канадський письменник-фантаст Ед Грінвуд. Його творчість подарувала чимало цікавих та насичених сюжетів любителям магії.

Чарівними королівствами можна подорожувати як за допомогою книг, так і за допомогою клавіатури, миші й геймпаду — це вже особистий вибір кожного. «Forgotten Realms», або «Забуті Королівства», стали чи не найпопулярнішим фентезійним світом у всесвіті «Dungeons & Dragons», і все це завдяки романам Роберта Сальваторе. До речі, головний герой книжок Сальваторе темний ельф Дрізт До'Урден з'являється і у грі «Forgotten Realms: Demon Stone», в одному з епізодів.

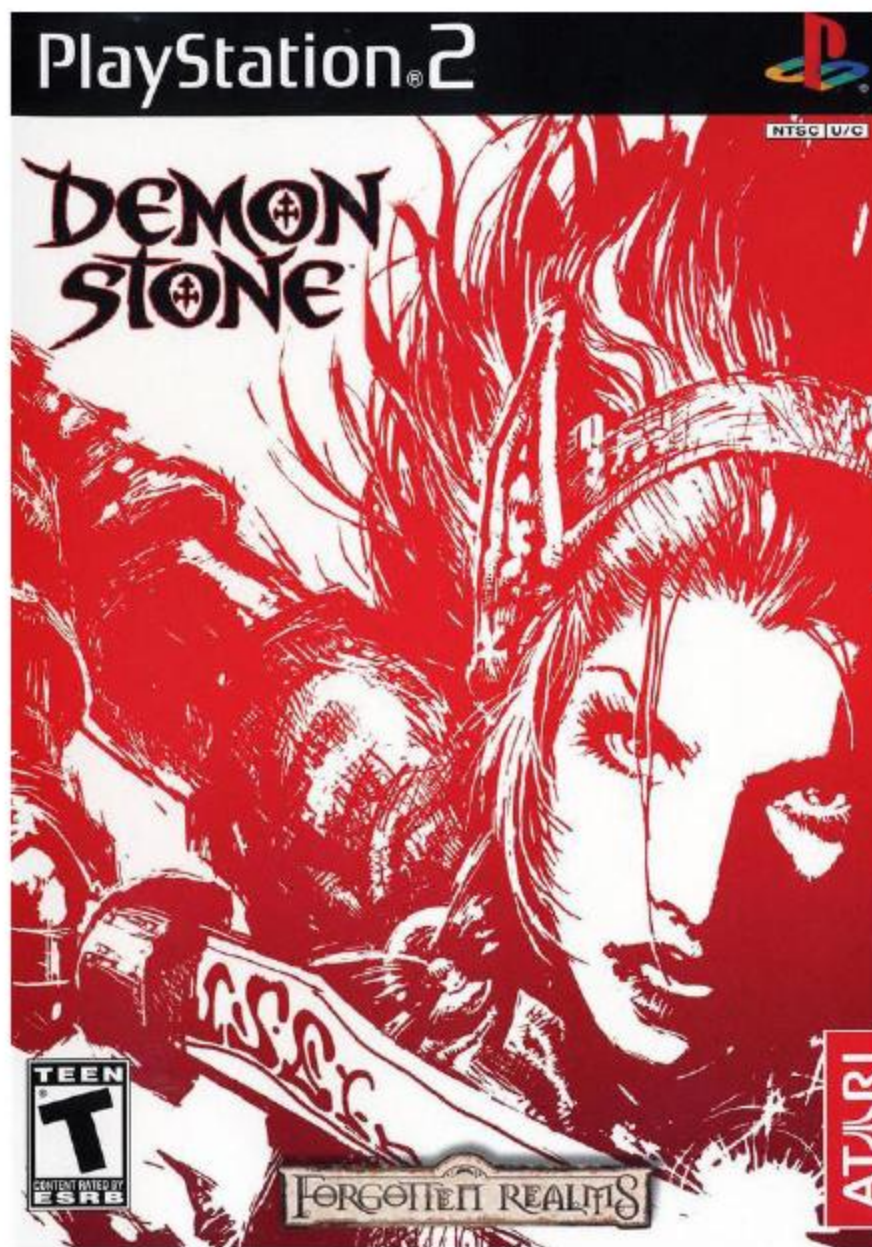
«Forgotten Realms: Demon Stone», незважаючи на певну суперечливість, неабияк зацікавила геймерів, особливо фанатів всесвіту «D&D». Забавка побачила світ у 2004 році, вийшовши спочатку на PlayStation 2 та Xbox. Трохи пізніше гра перебралася і на платформу ПК. Цей перехід неабияк позначився на якості продукту. Із переїздом на іншу платформу гра набрала купу неприємних багів, і якщо на консолях все виглядало доволі пристойно, то ПК-геймерам не так пощастило. Та все ж гру зустріли дуже радо. Їй пробачали все — і доволі застарілу графіку, і надмірну любов до спрайтів, і кривувату картинку. В усьому світі гра набрала значно більше схвальних відгуків, ніж критики та поганих оцінок, а все тому, що вона була атмосферною і захоплювала не гірше, ніж книга.

Можливість долучитися до світу «Forgotten Realms: Demon Stone» в українського геймера з'явилася завдяки російській компанії «Акелла», яка виступила локалізатором та видавцем гри на території країн СНД. Локалізація в цілому була доволі непоганою, хоча діалоги так і не були переозвучені.

Опинившись у першій локації, ми одразу ж потрапляємо у самісінький центр екшену. Катапульти, орки, хмари стріл, мерехтливе світло смолоскипів вдалині створює класичну атмосферу пригодницького фентезі.

Сама історія розкривається лише в кат-сценах, здебільшого за допомогою специфічних діалогів: персонажі уважно слухають один одного, не перебиваючи і даючи можливість повністю закінчити думку.

Отже, сам сюжет. Перед нами — класичне протистояння добра та зла. Головного лиходія, лорда Ігорла, маг Хельбен замкнув у Каміні Демонів. Звільнити ж його від закляття могли лише воїн, чарівник та злодій одночасно. Подібне поєднання здавалося магові неможливим і заспокоєне королівство надовго забуло про існування негідника. Однак ув'язнений у камені Ігорл часу не марнував. Озброєний самою лише силою думки, він роками впливав на часопростір, врешті вибудувавши ланцюжок ймовірностей так, що чаклун, воїн і злодій таки постали перед

Назва:	Forgotten Realms: Demon Stone
Розробник:	Stormfront Studios
Видавець:	Atari
Рік виходу:	2004
Платформи:	PC, PlayStation 2, Xbox

ним одночасно. Ці троє і повинні тепер врятувати весь Фейрун від жорстокого тирана Ігорла.

Отже, як вже зазначалося, головних героїв троє: це Ранек — брутальний воїн класу «Боець», Ілліус — духовний наставник групи класу «Чародій», і Жая — вправна «Злодійка».

Їхні біографії є також дуже цікавими, детальними та насиченими. Вони сповна розкриваються протягом дії.

Кінематографічність гри проявляється здебільшого лише на перших рівнях. Вони переповнені скриптовими сценами, вдалим ракурсами. Головною цікавинкою гри є зміна персонажів у реальному часі. Гравець може стежити за всіма трьома героями і обирати, за кого грати в той чи інший проміжок часу. Це стосується лише вільних локацій та боїв, у сюжетних же частинах історії можна керувати лише одним конкретним персонажем.

Кожен із героїв володіє особливими навичками та спеціальними вміннями. Наприклад, боець ударом об землю може знищувати великі матеріальні об'єкти або розкидати навколишніх недругів; маг вправно кидає фаєрболи; злодійка вміє ставати невидимою, а також може високо стрибати. Ну і, звісно, кожен з героїв вміє виконувати прості удари, стріляти і ставити блоки. Також за умовами гри накопичений досвід можна обміняти на нові комбо.

Для всіх, хто вже знайомий із всесвітом «D&D», ця гра буде гідним продовженням традиції. Сюжет, бої, вороги — все відповідає канонам цього фентезійного світу. Шкода лише, що сама гра доволі скупа на різноманіття суперників та можливих локацій.

Звукові ефекти доволі непогані, особливо на початкових рівнях. Крики, брязкіт мечів, помаху крил дракона, звуки палаючого дерева додають реалістичності дії. Однак чим далі гравець просувається сюжетом, тим скупішає музична складова, і на останніх рівнях вона зводиться до циклічних мелодій та однакових звуків ударів і комбо.

Жанр «Forgotten Realms: Demon Stone» — звичайний слешер, нічим особливо не примітний окрім, звісно, всесвіту «Forgotten Realms». Ця гра не йде в жодне порівняння з багатьма іншими іграми цього ж всесвіту, як от «Blade of Darkness» і «Return of the King». Та все ж якщо ви фанат «D&D», ця гра майже напевне припаде вам до смаку.

Михайло Года

Ласкаво просимо в МІСТЕРІЮ!

Певно, кожен не раз помічав, що музика має особливий, справді магічний вплив на людей. Своїм звучанням вона навіює яскраві образи, викликає сильні емоції, торкається найтонших струн наших душ. Тому не дивно, що у кінематографі музика має виняткову роль. Чимало прекрасних фільмів не викликали б такого захоплення, якби не вдалиий музичний супровід. Саундтреки – чи то пісні, чи то просто мелодії – невід’ємна частина будь-якого кіно. Сьогодні, окрім альбомів з музикою безпосередньо з кінострічки, видають також і спеціальні тематичні альбоми, пісні яких пов’язані з сюжетом певного фільму.

Так, за мотивами фільму Тіма Бертон «Аліса в Країні Чудес» було видано музичний збірник «Almost Alice». Альбом вийшов 2 березня 2010 року, а через три місяці, 1 червня компанія iTunes випустила deluxe-видання.

Головним синглом є пісня «Alice» Авріл Лавін, яка також прозвучала у фінальних титрах фільму. Наступними синглами стали пісні «Tea Party» естонської співачки Kerli та «Follow Me Down» групи 3OH!3 за участі Neon Hitch.

Особливими композиціями в цьому альбомі є пісні «The Lobster Quadrille» (Franz Ferdinand) та «You Are Old, Father William» (They Might Be Giants), адже обидві – дослівні відтворення віршів з «Аліси...» Льюїса Керрола. А пісня «Very Good Advice» – це кавер-версія пісні з мультфільму «Аліса в Країні Чудес» Уолта Діснея.

Збірка «Almost Alice» – це дві години мандрівки світом фантазій. Пісні будуть провідниками слухачів у подорожі через Дивокрай. Вони розкажуть історію Аліси, навіють відчуття радості, нестримності, таємничості, витворять дивовижний світ, до якого захочеться повертатися ще і ще. Тож, WELCOME TO MYSTERY!

«ALMOST ALICE»

Список композицій

1. «Alice» Avril Lavigne3:35
2. «The Poison» The All-American Rejects.....3:53
3. «The Technicolor Phase» Owl City.....4:27
4. «Her Name Is Alice» Shinedown.....3:38
5. «Painting Flowers» All Time Low.....3:25
6. «Where's My Angel» Metro Station.....3:39
7. «Strange» Tokio Hotel and Kerli.....3:51
8. «Follow Me Down» 3OH!3 feat. Neon Hitch.....3:23
9. «Very Good Advice» Robert Smith.....2:58
10. «In Transit» Mark Hoppus with Pete Wentz.....4:02
11. «Welcome to Mystery» Plain White T's.....4:28
12. «Tea Party» Kerli.....3:29
13. «The Lobster Quadrille» Franz Ferdinand.....2:08
14. «Always Running Out of Time» Motion City
Soundtrack3:00
15. «Fell Down a Hole» Wolfmother.....5:04
16. «White Rabbit» Grace Potter and the Nocturnals.....3:21

Додаткові треки в iTunes Deluxe Edition

17. «You Are Old, Father William» They Might Be Giants.2:32
18. «Alice's Theme» Danny Elfman.....5:08
19. «Sea What We Seas» Never Shout Never.....3:10
20. «Topsy Turvy» Family Force 5.....3:25
21. «Extreme» Valora.....3:28
22. «Tea Party (Jason Nevins Radio Remix)» Kerli.....3:11

AVRIL LAVIGNE «ALICE»

Перша композиція альбому починається тихим вокалом на тлі повільної ритмічної мелодії, яка через декілька тактів раптом вибухає надривним співом співачки. Такі перепади відбуваються кілька разів впродовж треку. Вони символізують душевні переживання, метання, пошук виходу з лабіринту власних сумнівів. Пісня закінчується фінальним вибухом драйву, триумфом, перемогою людини над власним страхом.

3OH!3 FEAT. NEON HITCH «FOLLOW ME DOWN»

Весела забіякувата пісенька безумців про безумців. У ній нема якогось глибинного сенсу, зате є веселий настрій і фірмове керролівське божевілля, яким пронизаний весь альбом. Але у цьому треку божевілля забагато навіть для Керрола: «Дитинко, дитинко, всі ми тут безумці!». Запальна мелодія ідеально пасує для швидкого танцю, а життєрадісне: «Фа-ла-ла-ла-ла!» нескоро перестане крутитися в голові.

KERLI «TEA PARTY»

Пісня-запрошення на чай з цукерками і тортиком. Проте якщо ви розраховуєте на класичне англійське чаювання з дотриманням усіх правил застільного етикету (лікті геть зі ст олу, мізинчик відстав), то ліпше вам не приймати цього запрошення, адже через ритмічну танцювальну мелодію «tea party» загрожує перетворитися на запальну «party».

METRO STATION «WHERE'S MY ANGEL»

Розпачливе «де ти мій янголе?!» раз у раз вривається в гримучу танцювальну мелодію, але, як не дивно, не викликає жодного дисонансу, гармонійно вписуючись в мелодіку пісні. Саме так цей крик і сприймається — спалах розпачу серед веселощів. У коханні нема місця напівтонам: «прийди і візьми моє життя», не більше й не менше. Це найбільш вдала пісня про кохання, яка могла б звучати в «Алісі»: у ній немає обридлої багатьом «ванільності», натомість є драйвова мелодія та справжні емоції.

SHINEDOWN «HER NAME IS ALICE»

Композицію відкривають слова у стилі оригінальної «Аліси»: «Якби я мала власний світ, усе було б абсурдним. Ніщо б не було тим, чим воно є, тому що було б тим, чим не є». Ця пісня завдяки своїм психоделічним ноткам прекрасно пасує до фільму. В чомусь моторошна, вона, тим не менше, заворює. Добре продуманий текст і потужний спів соліста роблять її одним із найбільш вдалих треків до такої незвичайної кінострічки, як «Аліса в Країні Див».

OWL CITY «THE TECHNICOLOR PHASE»

Ніжна й лірична пісня про кохання у кольорах. Крім м'якої меланхолійної мелодії, у ній ще є щемка ніжність, без якої будь-яка пісня про кохання видається сиротливо. «Я зелене в траві, яка розгинається з-під твоєї ступні, Я блакитне в твоєму провулку, де небо зустрічається з дахами будинків». По-Керролівськи парадоксальні порівняння тут виявляються на диво влучними, а тихий, пронизуючий голос соліста зачіпає щось глибоко в серці, не залишаючи нікого байдужим.

PLAIN WHITE T'S «WELCOME TO MYSTERY»

Чи не найбільш розмірена пісня з усього альбому. Тут немає різких перепадів темпу, зміни ритму чи надмірного сплеску емоцій. І в цьому є своя чарівність, так само, як і в таємничій Країні Див, у яку запрошує слухача пісня. «Це місце, в яке ти можеш утекти від усіх неприємностей... ти будеш королем цього королівства». Це Країна Див, частими гостями якої всі ми були у дитинстві, і в яку в глибині душі мріємо повернутися, так само, як і Аліса. То навіщо ж кричати про це, коли слова і так перегукуються із серцем? Слід лише правильно їх підібрати...

Felidae magicae.

Котяча магія

Спочатку було слово, і слово було Кіт.
Террі Пратчетт

Коти. Вони з давніх-давен живуть поруч із людьми, з ними пов'язані міфи та повір'я різних народів, вони фігурують у казках, фольклорі, про них писали й пишуть письменники, вони знімаються в кіно, а протягом останніх років — заповнили Інтернет-простір. Є навіть їхнє «професійне» свято — Всесвітній день котів відзначають 1 березня. У зв'язку з цією датою варто розглянути найбільш відомих у масовій культурі котів.

Звісно, саме незвичайних і магичних.

ВСЕСВІТНЬОВІДОМІ «КЛАСИКИ»

— Гай-гай! — подумала Аліса. — Котів без усмішки я, звичайно, зустрічала, але усмішку без кота!.. Це найбільша дивовижа в моєму житті!

Із цим котом знайомі цілі покоління в усьому світі. Він уміє за бажанням переміщатися куди завгодно, миттєво зникати, або ж, навпаки, поступово розчинятися в повітрі, залишаючи на прощання широку посмішку. Саме його посмішка, загадкова і абсолютно невластива котам, стала своєрідною візиткою казки Льюїса Керролла «Аліса в країні чудес».

Чеширський Кіт полюбився і дітям, і дорослим. У книзі Аліса зустрічалась з ним декілька разів: Кіт допомагав їй, вказуючи правильну дорогу.

Художник: Роб Момартс

Саме завдяки його пораді дівчинка потрапила на чай до Капелюшника. Він розважає Алісу розмовами, хоч часом неабияк докучає дівчинці філософськими розмірковуваннями.

В екранізаціях казки Чеширського Кота зображують товстим, неповоротким та традиційно усміхненим. Наприклад, у фільмі Тіма Бартона Чеширський Кіт постає перед нами симпатичним товстуном з синіми смугами на сірій шерсті. Тут він ще й володіє здатністю змінювати личини, яку демонструє, перетворившись на Божевільного Капелюшника задля порятунку останнього (розрізнити їх можна лише за кольором очей).

Цей персонаж є «земляком» автора — уродженця графства Чешир. Мало хто знає, що в початковому варіанті «Аліси...» 1864 року Чеширського Кота не було, він з'явився вже у пізнішій редакції. Однак, незважаючи на те, що своїм першим виходом на «велику літературну сцену» Кіт завдячує саме Керролу, цей видатний письменник все ж не є його «батьком». Образ усміхненого кота існував задовго до написання «Аліси». У вікторіанській Англії був дуже популярним вислів «посміхається, мов Чеширський Кіт». Його виникнення можна пов'язати одразу з кількома фактами: в графстві Чешир невідомий маляр малював над дверима таверн котів, що усміхались; чеширським сирам надавали вигляду голів усміхнених котів; англійські жартівники стверджували, що над високим званням цього маленького графства «сміялись навіть коти».

Містичне вміння раптово з'являтися і зникати уподібнює керроллівського персонажа до примари і цим самим нагадує легенду про привид Конгтонського кота. За життя цей кіт був улюбленцем наглядочки абат-

ства, але одного дня не повернувся з прогулянки. За кілька днів потому хазяйка побачила його на порозі, але вже за мить кіт зник, ніби розчинився в повітрі. Потім привид білого кота неодноразово з'являвся знову, його бачило чимало людей.

Очевидно, такі незвичайні факти з рідного краю надихнули Керролла і вже у варіанті казки 1865 року з'явився усміхнений і таємничий Чеширський Кіт.

— Не бешкетую, нікого не чіпаю, лагоджу примус...

Не менш знаменитим є містичний **Кіт Бегемот**, герой роману Михайла Булгакова «Майстер і Маргарита».

Бегемот, один із супутників Князя Тьми Воланда, — перевертень. Зазвичай він виглядає як кіт, «величезний, мов кабан, чорний, як сажа чи грак, і з хвацькими кавалерійськими вусами». В деяких епізодах Бегемот постає у вигляді «невеликого товстуна», «з котячою мармизою». А під час останнього польоту, у фіналі книги, він нарешті набуває своєї істинної подоби і виявляється «худеньким юнаком, демоном-пажем, найкращим блазнем, який існував коли-небудь на світі».

Булгаков вибрав для кота ім'я чудовиська зі Старого Заповіту. В демонологічній традиції Бегемот — демон плотських бажань, особливо ненаситності. Звідси ненажерливість Кота Бегемота (згадайте епізод в Торгсині з пожиранням цілих оселедців та мандаринів зі шкіркою). В напоях юний демон теж не перебірливий: спирт чи бензин — для нього все їстівне. Чудово стріляє з револьвера, уміє показувати

картярські фокуси, має звичку філософствувати і завжди старається розважити свого господаря.

Бегемот комічно поєднує в собі «інтелігентні» манери з агресивністю і схильністю до шахрайства. Багатьох він вражає своєю абсолютно людською поведінкою, а у деякого своїм незвичним виглядом викликає збентеження і страх.

У книзі Кіт в основному жартує і розважається, тішаючи господаря своїми вибриками. Але разом з тим юний паж здатен і до співчуття, і до розуміння. Завдяки своєму шарму Бегемот не залишає читачів байдужими, будучи чи не найбільш привабливим персонажем роману.

АЖ НІЯК НЕ «БІЛІ Й ПУХНАСТІ»

— *То це ти тут розмовляєш?* — вигукнув Ерагон. Кіт позіхнув, потягнувшись усім тілом, і грайливо пройшовся перед гостем, оминаючи різноманітний непотріб на підлозі.

— *А хто ж іще?* — скося глянув він.
— *Але ж ти просто кіт!*

Вершник Ерагон познайомився з балакучим котом **Солембумом** у невеликому портовому місті Тейрм, в домі знахарки Анжели. «Він мав міц-

Художник: Deugira-Blood

не тіло, великі лапи й розкішне хутро. З пащек визирали чималі ікла» — так описує цього котиська Крістофер Паоліні, автор циклу «Спадок». Солембум — кіт-перевертень, здатний обертатись на підлітка з гострими котячими зубами. Він постійний супутник Анжели, але при цьому є цілком незалежним. Солембум сам озвався до Ерагона — це було нечуваною подією, адже за весь час перебування з Анжелою він заговорив лише з двома

сторонніми людьми: жінкою на ім'я Селена та сліпим жебраком. Окрім віщування Анжели, від самого kota Ерагон отримав незрозумілу та заплутану пораду-пророцтво, яка згодом допомогла йому у пошуках особливого «небесного металу». З цього металу Вершник викував собі меча. Невдовзі Солембум знову допоміг Ерагону під час втечі з в'язниці та порятунку ельфійки Арії.

Прибувши до Елессмери, столиці ельфійського королівства, Ерагон з'ясовує, що в королеви Ісландаді є вельми схожий на його котячого приятеля компаньйон: кішка-перевертень Мод.

Мабуть, коти-перевертні найбільш загадкові істоти в Алагейзії. Колись вони були не менш славетні, ніж Вершники та дракони, і часто ставали супутниками й улюбленцями королів та ельфів. Вони легко можуть змінювати свою подобу, є великими майстрами маскуванню, володіють надзвичайною чутливістю, що робить їх ідеальними розвідниками.

Коли вардени на чолі зі своїм ватажком Насуадою просувалися в напрямку столиці, коти-перевертні під проводом короля Гриммуара Напівлапи уклали союз із армією повстанців. Воюючи пліч-о-пліч з варденами та шпигуючи за ворожими військами, вони зробили свій внесок у справу порятунку рідної Алагейзії від тирана Галбаторікса.

Коти-перевертні, здається, знають про все, що відбувається в Алагейзії. Іноді вони самі стають учасниками

Художник: Тетяна Зеленченко

Художник: Оксана Пронько

найбільш значущих подій, однак рідко пропонують свою допомогу іншим. Але якщо вже запропонують, то відмовлятися не можна: проігнорувати kota-перевертня – велика дурість, яка призведе до вкрай непередбачуваних наслідків.

– Що це таке? – Василина вже сама вчепилася Фешеві в руку.

– Трикути. Голкозубі коти. Велика радість...

На перший погляд **трикути** – милі, беззахисні створіння. Але вони мають надзвичайно гострі зуби й кігті! Саме ці коти ледь не до смерті налякали Василину і Феша, юних часівників з книг Наталі Щерби. Феш Драгоцій, ще не зовсім довіряючи новій товаришці, намагався замкнути дівчинку в підвалі повному небезпечних істот. Проте Василинка з переляку вчепилася в Феша, й у пастці вони опинилися вдвох. І хтозна, що було б, якби хлопець не скористався своїм даром...

З часом Феш зумів опанувати складне часодійне вміння перетворюватися на тварин, і у його випадку це був саме трикут. У вигляді голкозубого kota Драгоцій зумів викрасти часову стрілу Діани прямо з-під носа пані Мортинової, а також навідував таємно від усіх Василину, що опинилася в полоні духа Астрагора в родинному замку Драгоціїв.

Самі ж трикути в книгах з'являються рідко, але при одній лиш згадці про них – мурашки по спині.

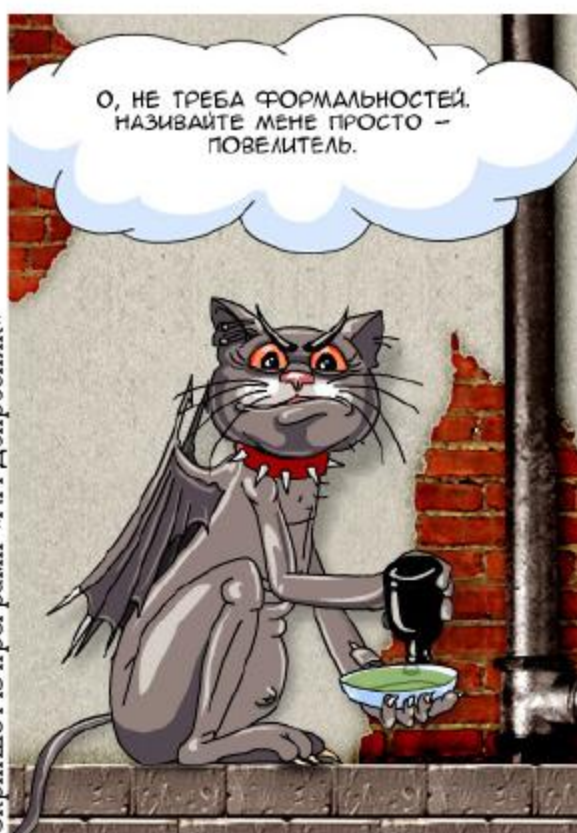

Як достойний представник кошачого племені, Депресняк визнавав лиш команду «Ходи їсти!», та й то доки вона збігалась з його власним бажанням.

Один із найбільш харизматичних котів у світі фентезі – **Депресняк**. Такого не знайти більше ніде, окрім книжок відомого російського письменника Дмитра Ємця. Цього kota читачі зустрічають на сторінках книг про Мефодія Буслаєва – хлопчика з фантастичним даром, заволодіти яким бажають і добро, і зло.

Хазяйкою неординарного котика є Дафна – страж світла та за сумісництвом охоронець Мефодія (а ще його дівчина, але то вже таке). Кіт Дафни народжений в союзі райської кішечки і пекельного kota. Зовнішність він має дику: лисий, червоноокий, з перетинчастими світлими крильми, одного вуха немає, інше розірване натроє. У пащі kota сто двадцять зубів в три ряди, а його гострі кігті можуть розірвати залізо. В світі людей хазяйка

Скріншот із програми «Кіт Депресняк»

ховає його крила у комбінезони для котів, які доводиться дуже часто міняти через люту ненависть Депресняка до цього предмету гардеробу.

Похмура і хижа вдача Депресняка часто робить перебування поруч з ним просто нестерпним. А якщо згадати ще й про непомірний апетит! При цьому його раціон доволі незвичний для kota. Замість молока він п'є сірчану кислоту, обожнює згнилу рибу та власноруч зловлених голубів. Але в потрібний момент завжди приходиться на поміч своїй хазяйці та її друзям. За магічними здібностями Депресняк біовампір: його не можна гладити і брати на руки, інакше вже за хвилину позбудешся гарного настрою на тиждень. Ну, а за п'ять хвилин такого «екстриму» взагалі на місяць забудеш, що таке щастя. Саме через цю здібність кіт і отримав своє звучне прізвисько.

ЗВИЧНІ, АЛЕ НЕ ЗВИЧАЙНІ

Трьохколірний кіт місив лапами, старанно вмощуючись у Ірки під боком.

– Не знаю, звідки ти взявся, але жаркий ти – жах! – пробурмотіла Ірка, відсуваючись по ліжку. Кіт привідкрив одне око, з докором глянув на дівчинку і тут же знову перебрився до неї під бік.

– ПриКОТився, – хмикнула Ірка.

Коти завжди були першими помічниками й супутниками чаклунок. Не випадково юна наддніпрянська відьма Ірка Хортиця, головна героїня книжок Ілони Волинської та Кирила Кацєєва, має такого пухнастого улюбленця. Власне, її **кіт** з'являється вже на першій сторінці першої книжки серії. «Величезний, просто гігантський кіт сидів на яблуні – гілкагнулась під його вагою. Товстий мов палка, трьохколірний хвіст невимушено звисав, і лиш його кінчик роздратовано і загрозливо посмикувався». Загрозливо – тому, що неподалік був дивний великий пес. Тоді Ярина, вийшовши за ворота свого двору, вже не вперше побачила поруч цих двох звірів. Дівчинка й подумати не могла, що кіт скоро стане її другом і захисником, що сама вона – відьма, і що пес – це насправді мисливець, який полює на неї.

Ірка, тільки-но відкривши в собі чаклунські здібності, через свою недовідченість втрапила до пастки однієї підступної відьми та її компаньйона. Кіт усіляко намагався попередити дівчинку, захистити її, сміливо вступав у бій з небезпечними супротивниками, і врешті привів на поміч її друзів, Тетянку і Богдана. Потім кіт ще неодноразово виручав трійцю з халеп.

Художник: Ольга Іваненко

Цей кіт має непростий характер — самостійний, серйозний, по-котячому показує своє схвальне чи скептичне ставлення до тих чи інших речей. Він відданий своїй хазяйці, розумний, сміливий, вірний супутник.

Кличка Іркиного kota — одна з найбільших загадок для читачів. Більше десятка повістей про наддніпрянських відьом та воїна сновидінь, а імені так і не озвучено... Не бути ж йому просто Котом все життя... Хоча, з іншого боку, Кіт — звучить лаконічно і гордо.

— Ти купила цього монстра? — роззявив рота Рон.

— Він чудовий, правда? — усміхалася Герміона.

«Це вже як на кого», — подумав Гаррі.

Криволапик — улюбленець юної чарівниці Герміони Грейнджер, героїні «Гаррі Поттера» Дж. К. Ролінг. «Руде котяче хутро було густе й пухнасте, але сам кіт був криволапий, а морду мав люту й на диво плескату, немовби лупнувся нею об цегляний мур» — так описується цей котисько у книзі «Гаррі Поттер і в'язень Азкабану», вперше з'явившись в сюжеті.

Криволапик довгий час жив у «Магічному звіринці» на Алеї Діа-

гон. Коли нерозлучна трійця завітала туди (Герміона збиралась купити сову), кіт зненацька кинувся на ронового пацюка Skeberca, ледь не знісши при тому скальпа самому Ронові. Однак Герміоні «Криволапньо» сподобався, їй стало шкода kota і з того часу він став її вірним супутником.

Криволапик є у всіх наступних книгах (Герміона привозить його з собою до Гогвортсу і він мешкає у вітальні Грифіндору), за винятком останньої (очевидно, дівчина залишила kota у своїх батьків перед тим, як вирушити з Гаррі на пошуки горокраксів).

Як персонаж найбільш активно проявив себе саме в третій книзі завдяки своїм особливим здібностям. Джоан Ролінг розповідала, що Криволапик частково нілз — розумна котоподібна істота, здатна відчувати ненадійних людей, тих, хто видає себе за іншого. Так, Криволапик миттю розкусив і Пітера Петігрю в подібі пацюка, і Сіріуса Блека в подібі собаки. Минув певний час, поки він почав довіряти Блекові, й зрештою став йому допомагати — намагався спіймати Петігрю, потім вкрав аркуш з паролями грифіндорської вітальні, а пізніше відніс замовлення митли від Сіріуса до совиного бюро. Сіріус Блек казав про Криволапика: «Він найрозумніший з усіх відомих мені котів».

P.S. Також коти в «Поттеріані»: Місіс Норіс, кицька гогвортського сторожа Аргуса Філча; кіт — анімагічна форма професорки Мінерви МакГонегел, викладача Трансфігурації; вигляду kota набуває патронус Долорес Амбридж (та й узагалі, вона дуже любить кошеният).

ВЕЛИКІ ТІЛОМ І ВЕЛИКІ ДУХОМ

Я гадаю, що мене врятувала Гвенвівар. Моя вірна подруга, яка не раз виручала мене, рятуючи від неминучої загибелі в лапах чудовиськ, рятувала і від смерті спустошення, менш драматичної, але не менш неминучої. Я виявив, що живу лише заради тих митей, коли ця велика кішка крокує поряд зі мною, коли вона, ця жива істота, слухає вимовлені мною слова, які мені все важче стає підбирати.

...Не було б Гвенвівар, я ніколи не знайшов би в собі рішучості продовжувати існування, ніколи не став би достатньо сильним, аби вижити.

Гвенвівар — чарівна пантера, супутниця темного ельфа-дрю Дріззта До'Урдена, головного героя книжок Роберта Сальваторе і комп'ютерних ігор всесвіту Forgotten Realms (Забуті Королівства). Ім'я «Гвенвівар» є уельською версією імені Гвенівер,

дружини Кроля Артура, а в контексті світу *Forgotten Realms* це слово означає «тінь».

Гвенвівар постійно перебуває в астральному рівні і викликається звідти за допомогою оніксової статуетки. В матеріальному світі вона досягає трьох метрів в довжину, має сильні м'язи і володіє природною котячою грацією. А ще у неї добре серце.

Гвенвівар, на відміну від інших подібних магічних фігурок, не перетворюється з фігурки на тварину і навпаки — вона ніби існує окремо від оніксової статуетки, що служить радше порталом, аніж джерелом сили. І, що найважливіше, інші такі тварини вимушені повністю підкорятися своєму хазяїну, а Гвенвівар зуміла вирватися з-під влади заляття.

Її історія почалася з того, що один чарівник на ім'я Андерс Бельтгарден захотів знищити матеріальне тіло пантери і подарувати їй вічне життя всередині оніксової статуетки. Проте його друг, ельф Джозидіа Старим, переконав мага не робити цього. Пантера встигла прив'язатися до ельфа, і коли тому загрожувала небезпека, без роздумів кинулася на поміч. В цій сутичці вона отримала важке поранення і задля порятунку її сутність була перенесена в кам'яну фігурку, першим власником якої став Джозидіа.

За тисячоліття у Гвенвівар змінилось чимало господарів, і добрих, і злих, але незмінною лишалась вона сама. В Мензоберранзані пантера служила магу Мазою. Під час його сутички з Дріззтом Гвенвівар відмовилася його атакувати, адже вже встигла здружитися з темним ельфом. Вона перейшла на бік Дріззта й кинулася на Мазою. Дріззт став її першим справжнім другом за багато років і саме він показав їй, що заляття Бельтгардена — ніщо, порівняно з її власною силою волі.

Дріззт викликав пантеру якомога частіше (вона може з'являтися із Астрального рівня лише на пів дня раз на дві доби). Гвенвівар допомагала йому не тільки в бою, а й у боротьбі із самотністю.

— Чи ти також живеш у нашому світі? — запитав Едмунд.

— Живу, — відповів Аслан. — Але там я ношу інше ім'я. І ви повинні упізнати мене за цим іменем... Завдяки тому, що ви трохи пізнали мене тут, вам буде простіше віднайти мене там.

Аслан — творець світу Нарнії, золотий, сяючий, добрий та мудрий Лев. Це єдиний персонаж «Хронік Нарнії», який незмінно з'являється в кожній з семи книжок.

Він приходить на поміч Нарнії в найважчі часи, з ним герої долають труднощі та перемагають зло. Аслан допомагає Дігорі та Поллі захистити Нарнію від Джедіс; жертвує собою за порятунку заблудлої душі — зрадника Едмунда, воскресає ще більш могутнім, звільняє Нарнію від чар Білої Відьми і робить Пітера, Едмунда, Сюзан та Люсі королями й королевами; допомагає Шасті дістатися додому й захистити Арченландію від набігу калорменців; допомагає звільнити Нарнію від тельмаринців й призначає королем Каспіана Х; зустрічається на краю світу з героями, які дісталися туди на кораблі; дає Джил і Юстасу завдання знайти і врятувати принца Ріліана, спадкоємця престолу Нарнії; дає початок Кінцю Світу, проводить «суд» і тих, хто добрий і чистий душею, відправляє в істинну Нарнію (Рай).

Аслан (це ім'я тюркською означає «лев») має дев'ять імен: Великий Лев, Син Імператора-з-за-моря, Володар Лісу, Цар Царів. Однак не всі імена згадано в «Хроніках...». Є ще одне ім'я, під яким Аслана знають в нашому світі...

Клайв Стейплз Льюїс був відомим богословом, тож не дивно, що у «Хроніках...» можна побачити певні паралелі з християнством, з Біблією, а в образі Аслана — Ісуса Христа. Сам Льюїс пояснював, що не намагався

Художник: Alex Cárdenas

переказати християнську історію в символах. Він казав, що лише уявив, ніби існує інший світ, Нарнія, і Син Божий став там Левом, як Він став Людиною в нашому світі. Все, що могло б тоді відбутись, Льюїс описав у своїх книжках. Наприкін-

ці, на останній сторінці останньої книги автор натякає на те, ким насправді є Аслан, такими словами: *«І доки він говорив, то все менше і менше скидався на лева. А те, що трапилося далі, було таким чудовим, що писати про це я не можу».*

Аслан — втілення могутньої сили, безмежної любові до ближніх і до світу, він уособлює самопожертву та прощення і є символом віри, надії, безсмертя усього справжнього і доброго.

Чарівні коти є і у творах всесвітньо відомих класиків, і в сучасній літературі. Кожен з них відрізняється особливими рисами та здібностями, багатьом властива загадковість і таємничість. Вони можуть мати химерний вигляд, а можуть бути на перший погляд цілком звичайними тваринами (і мова йде не лише про домашніх котів, а й про набагато більших представників сімейства котячих). Також у фентезійній літературі трапляються випадки, коли людина може обернутися на kota, і навпаки.

Одні фантастичні кішки — приязні й добродушні, інші ж — неприємні та небезпечні, одні стають супутниками, захисниками й помічниками для героїв, інші — навпаки, завдають шкоди. Але ці персонажі завжди примітні та яскраві.

Як правило, кіт, з'явившись в оповіді, одразу привертає до себе увагу читачів, особливо коли ті вже починають нудьгувати. Як активний персонаж, кіт робить сюжет більш жвавим. А якщо він ще й володіє магічними здібностями, то стає справжньою родзинкою історії.

Артем ОСТРОЖИНСЬКИЙ

26 КВІТНЯ

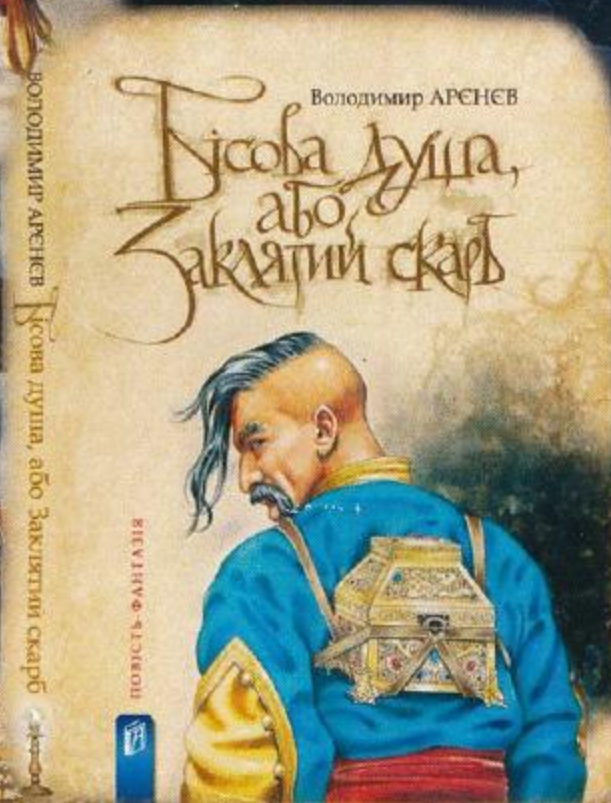
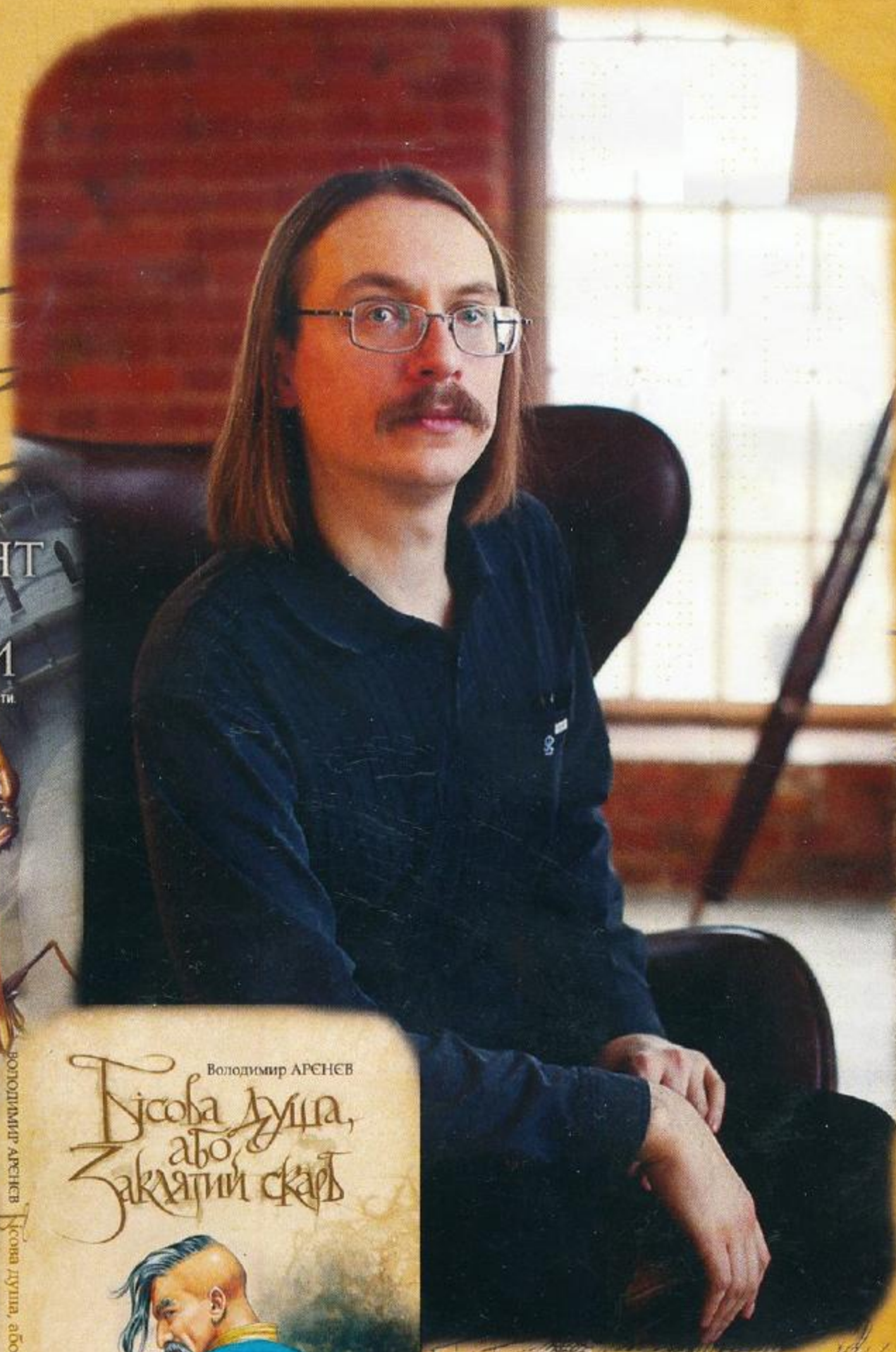
12:00

ЦЕНТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА ІМ. Т. Г. ШЕВЧЕНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ПР. ПЕРЕМОГИ 25А

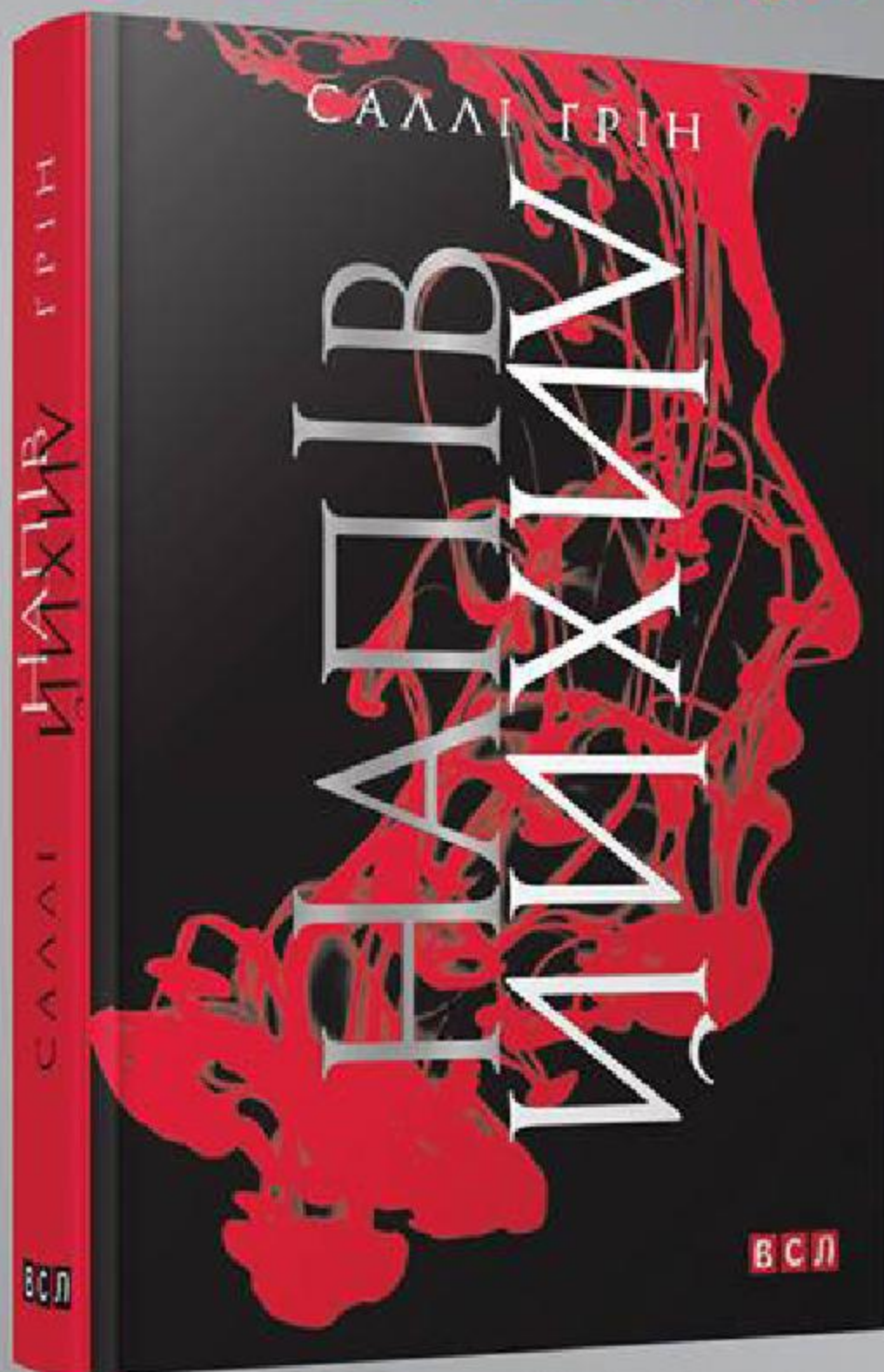
ВОЛОДИМИР АРЕНЕВ

ЗАКЛЯТІ СКАРБИ ФАНТАСТИКИ

Зоряна Фортеця
літературне об'єднання

Світова прем'єра у
42 КРАЇНАХ
у продажу з
3 БЕРЕЗНЯ

з англійської переклав Віктор Морозов

МІЖНАРОДНА КНИЖКОВА СЕНСАЦІЯ
ПОЧАТОК БЛИСКУЧОЇ ТРИЛОГІЇ
НОВИЙ ПОГЛЯД НА СВІТ МАГІВ ТА ВІДЬМАКІВ

ВЕЛИКОБРИТАНІЯ США ФРАНЦІЯ НІМЕЧЧИНА БРАЗИЛІЯ ІЗРАЇЛЬ НІДЕРЛАНДИ СЕРБІЯ ІТАЛІЯ ДАНІЯ ЛИТВА
ІСПАНІЯ ФІНЛЯНДІЯ ГРЕЦІЯ БОЛГАРІЯ УГОРЩИНА РУМУНІЯ ІНДОНЕЗІЯ ЛІВАНЕНА-КОРЕЯ ПОРТУГАЛІЯ РОСІЯ
СЛОВАЧЧИНА КАНАДА ТАЙЛАНД ЧЕХІЯ ШВЕЦІЯ ТУРЕЧЧИНА НОРВЕГІЯ ПОЛЬША УКРАЇНА СЛОВЕНІЯ ЛАТВІЯ
ХОРВАТІЯ ЕСТОНІЯ ІСЛАНДІЯ БОСНІЯ ФІЛІППІНИ МОНГОЛІЯ ЯПОНІЯ АРВКА КИТАЙ В'ЄТНАМ

Видавництво **С**тарого **Л**ева
WWW.STARYLEVA.COM.UA

ЙОГО НАЙБІЛЬША
БИТВА ПОПЕРЕДУ

НОВА
ЛЮДИНА-ПАВУК 2
ВИСОКА НАПРЯГА

3D

У КІНО З 24 КВІТНЯ

THEAMAZINGSPIDERMAN.NET

MARVEL PICTURES PRESENTS A COLUMBIA TRISTAR PICTURES PRODUCTION

ТАМ ХТОСЬ Є...

СИНЕВИР

Виробництво INQ PRODUCTION STUDIO

В РОЛЯХ СЕРГІЙ РОМАНЮК АЛЬОНА ЛАВРЕНЮК ІЛЛЯ РУДАКОВ БОГДАН ЮСИПЧУК ЗОРЯНА МАРЧЕНКО
КОСТЯНТИН ВОЙТЕНКО ФІЛІП КОЗЛОВ МІЛА СИВАЦЬКА ІГОР СЛАВИНСЬКИЙ
РЕЖИСЕРИ-ПОСТАНОВНИКИ ОЛЕКСАНДР АЛЬОШЕЧКІН ВЯЧЕСЛАВ АЛЬОШЕЧКІН СЦЕНАРИЙ ОЛЕКСАНДР АЛЬОШЕЧКІН
ОПЕРАТОРИ-ПОСТАНОВНИКИ СЕРГІЙ СИРОТСЬКИЙ МАТВІЙ ШУЛЬГІН ХУДОЖНИК-ПОСТАНОВНИК ДАНИЛО ТАРАНІН
РЕЖИСЕР МОНТАЖУ ВАЛЕРІЙ НАБІЛЬСЬКИЙ КОМПОЗИТОРИ ВОЛОДИМИР КРІПАК ВОЛОДИМИР ХОРУНЖИЙ
СПВПРОДЮСЕРИ ТЕТЯНА ЄМЕЛЬЯНЕНКО ІГОР МАРОН ПРОДЮСЕР ВОЛОДИМИР ХОРУНЖИЙ

Valeriy Nabilyk
Story Pictures

www.synevirthemovie.com

— Ех, Гвенвівар, ходімо, тут нас ніколи не зрозуміють...
— сумно промовив Дрізт, полишаючи за спиною палаючі руїни Мензоберранзану.

Якщо довго сидіти у старій шафі, то неодмінно прилетить Пітер Пен і забере тебе у Вестерос, де добрий чарівник Аслан Ланністер погодиться повернути тебе додому, тільки якщо ти вб'єш злу чаклунку за Стіною і повернеш Півночі літо. Краще ніколи не засиджуйся у старій шафі.

☺ ☺ ☺

Пише Ремус Люпин лист своєму другу Сіріусу Блеку в Азкабан: «Любий Сіріусе! Як тебе ув'язнили, то нічого не ладнається! Допомогати по господарству нікому! Город не скопаний, картопля не посаджена!»

Приходить відповідь: «Ремусе, ти краще город не копай, а то і тебе посадять, і мені строку додадуть!»

Ремус: «Сіріусе, після твого листа до мене приїхали аврори! Весь город перекопали, нічого не знайшли! Пішли злі, матюкалися!»

Сіріус: «Чим міг — тим допоміг! Картоплю сам саджай!»

**І ЧУЖОМУ
НАУЧАЙТЕСЬ,
Й СВОГО
НЕ ЦУРАЙТЕСЬ**

**В СВОЇЙ ХАТІ
СВОЯ ПРАВДА,
І СИЛА,
І ВОЛЯ**

**ТОЙ, ХТО
НЕСИТИМ ОКОМ
ЗА КРАЙ СВІТА
ЗАЗИРАЄ**

**ВСТАВАЙ,
ХТО ЖИВИЙ,
В КОГО ДУМКА
ПОВСТАЛА!**

**СЛОВО,
МОЯ ТИ
ЄДИНАЯ
ЗБРОЄ**

**ТВЕРДІ,
МІЦНІ,
НЕЗЛАМНІ,
МОВ ГРАНІТ**

**ЯК УМРУ,
ТО ПОХОВАЙТЕ
МЕНЕ
В СЕРЕДЗЕМ'І**

**ДУМИ МОЇ,
ДУМИ МОЇ,
ЛИХО
МЕНІ З ВАМИ!**

**САДОК
ВИШНЕВИЙ
КОЛО
ХАТИ**

ЧИ МОЖЕ ЛЮДИНА
БУТИ ХОРОБРОЮ,
КОЛИ БОЇТЬСЯ?

САМЕ ТОДИ Й
ВИЯВЛЯЄТЬСЯ
ХОРОБРИСТЬ.

Художник: Julie Dillon

ЧИТАЛЬНЯ

ЗМІСТ

Інна Ковалишена

Зоряна Зоряна

• 51 •

Анастасія Шнайдер

Марта і Годинникар

• 55 •

Микола Брездень

Amaranth

• 60 •

ЗОРЯНА ЗОРЯНА

Інна Ковалишена

Розділ 7

Легенда про Білу Лілею

(Початок у попередніх номерах)

«Я, Червона Рута, Божою волею повелителька всіх земних рослин, пишу цей літопис, аби люди не забули, що ми теж творіння Господні і маємо право існувати не лише слугуючи їм. Доля наша непроста — ми прив'язані до одного місця, не можемо втекти від лиха. Порятунком лише у нашому корінні і в насінні, яке розносить вітер у найдальші закутки світу.

Усе життя крутиться у Сварожому колі, колі життя. Найменша кузька, крихітна травинка — складові цього кола, без них воно безповоротно зруйнується. І всі ми мусимо берегти доручену нам частку Сварожого кола. У цій книзі я напишу про довірену мені частину цього кола. Якщо вона допоможе зробити сю землю кращою і добрішою хоч на крихту, моя праця не буде марною».

— Хто це писав? — дівчинка відірвала погляд від книги.

— Червона рута, або прос-сто Рута. Вона повелителька вс-сіх земних рос-слин так с-само як я — змій.

— А як вона виглядає? — дівчинка прикусила язика, збагнувши, як по-дурному звучить її питання. Проте Асуана спокійно відповіла:

— Як людина. Я радше виключення, ніж правило. Більшіс-сть безс-смертних — звичайні люди, які прос-сто мають надзвичайні здібнос-сті.

— Безсмертні? — перепитала дівчинка. — Поясніть.

— Безс-смертні — це ті, хто має величезну силу і дуже довге життя. Їх дуже мало, і народжуються вони у різних с-світах. Безс-смертні бувають с-світлимий темними. Їхнє покликання — підтримувати рівновагу в Колі життя. Кожен із них відповідає за с-свою час-стину Кола і за один чи два с-світи. Найс-сильніші можуть опікуватис-ся багатьма с-світами. Час-сто Безс-смертних вважали за богів.

Максим замислився і відвів погляд. Асуана глипнула на його подружку:

— Читай далі. Зі с-сторінки 96.

Зоряна слухняно відкрила вказану сторінку і знову зачитала:

«Колись давно, ще коли цей світ був юним, на Плавучому острові біля Серця Світу росла біла лілея. Вона цвіла під прихистком його крони, милувалася його могутнім стовбуром та густим листям. І покохала Біла лілея Серце світу. Покохала всією душею, щиро й вірно. Довго мовчала Лілея про своє кохання і, мабуть, досі б не розповіла про нього нікому, якби не велике лихо, що принесли люди.

Коли Бог прогнав людей із Раю, любов пішла слідом за ними, але Всевишній зупинив її, адже любов не можна отримати просто так, а лише як дар або як покаяння — шанс на нове життя. Тож лише тоді зможе любов піти до людей, коли хтось відкриє їй шлях, пожертвувавши власним життям. Чекала любов на цю жертву, однак минули роки, а її все ще не було.

Але не можна вигнати світло з серця так, щоб на його місце не прийшла темрява. Замість любові у людських серцях оселилася ненависть. По всій землі заклекотіли війни, полилися ріки крові. Зло запанувало на землі, і Серцю Світу ставало все важче підтримувати рівновагу. Його листя почало в'янути, гілки всихати, а коріння вже не так міцно трималося ґрунту.

Біла лілея дивилася на страждання коханого і сама страждала. День і ніч вона думала, як йому допомогти, та вирішити нічого не могла.

Могутнє дерево ще трималося, доки не почалася нова війна — ще більша й кривавіша за попередні. І не витримало Серце Світу, застогнало: «Гину!» — і стало падати. Як побачила це Біла лілея, то одразу зрозуміла, що має робити. За єдину коротку мить вона виросла настільки, що торкнулася пелюстками стовбура свого коханого і прошепотіла:

— Я віддаю тобі всю силу свого кохання. Нехай воно береже тебе.

Від її пелюсток відірвалася прекрасна зірка, котра променилася неземним сяйвом. Зірка злетіла над Серцем Світу, і її цілющі промені вилікували дерево та подарували нові сили.

— Дякую тобі, — прошепестіло Серце Світу, але Біла лілея вже не чула його...

Вона вклала всі свої життєві сили у Зірку любові й померла. Зів'ялі пелюстки обсіпалися і лежали навколо всохлого стебельця, яке стало ще більш тендітним, аніж за життя. Листя скрутилося в бурі трубочки, і навіть ранкова роса на стеблі висохла. Заплакало Серце Світу гіркими сльозами, оплакуючи прекрасну Білу лілею, про чие щире кохання ніхто не знав.

— Всемогутній Боже! — плакало дерево. — Ти забрав у мене Білу лілею. Забрав навіки, бо минуть мільйони років, доки загину я разом із цим світом. На все Твоя воля, лиш одного прошу: забери душу Лілеї до Раю, вона заслужила це.

І відповів Творець:

— Лілея твоя відчинила двері до цього світу любові, і за це я дарую їй життя. Але вдруге вона народиться людиною, радітиме й страждатиме як людина і не пам'ятатиме, що колись була прекрасною квіткою. Тобі ж обіцяю, що тоді повернеться на цей острів твоя кохана, коли один із її нащадків повторить її подвиг. Чекай же і пам'ятай, що Слово Моє непорушне.

— Я пам'ятатиму! — відповіло Серце Світу. — Пам'ятатиму і чекатиму... Але благаю Тебе, Господи, дай Білій лілеї охоронця, який би зміг захистити її душу від людської жорстокості.

І Всевишній подарував Білій лілеї вірного охоронця — любов. Любов оберігала Білу лілею все її людське життя, а потім стала оберігати її дітей. І досі нащадків Білої лілеї веде по життю любов».

Зоряна скінчила читати і втерла непрошену сльозу.

— То я маю знайти цю саму Зірку любові? Ту Зірку, яку Біла лілея подарувала Серцю Світу?

— С-саме так. Ця зірка ніколи не покидала С-серце С-світу. Але на початку двадцятого століття вона безс-слідно зникла. Полонити Зірку міг тільки той, у чийх жилах тече кров Білої лілеї. І звільнити Зірку може тільки її нащадок.

— Я? — по тілу дівчинки пробігла дрож.

— Ти.

— Я не зможу! — до Зоряни повернулася паніка. Вона не вмiла вірити у себе і не знала, що вірі потрібно вчитися так, як треба вчитися ходити і говорити. Як птахи вчаться літати, так і людина мусить вчитися вірити у власні сили.

— Ти недооцінюєш с-себе. У тобі с-схована могутня с-сила.

— Але ця сила мене не слухається! — розпач накочувався, як хвилі припливу, і не було жодної скелі, здатної його зупинити.

— Пос-слухаєтьс-ся! — трохи роздратовано відповіла Ассуана. — Ніщо на цьому с-світі не даєтьс-ся прос-сто так. Навіть перший вдих вартує зус-силь.

— Я знаю, — схлипнула дівчинка. — Але який же це дар, коли я навіть не можу допомогти Андрію?

— Підійди до мене, — полагіднішала цариця змій. — Твоя с-сила с-спить. Вони намагалис-ся її знищити. Наївні. Хіба можна загатити річку с-соломинкою? Та й навіщо? Але ці боягузи не здатні бачити далі влас-сного нос-са.

Максим скривився. Він сприйняв «боягузів» за особисту образу:

— Ми принаймні щось зробили, а ваші безсмертні навіть пальцем не поворухнули!

— Я не кажу про твоїх рідних, хлопче, я кажу про тих, хто, злякавшись тримісячної дитини, намагався знищити її. Ви й с-справді зробили вс-се, що могли.

Хлопчик пирхнув.

— Підійди до мене, дівчинко, — повторила Ассуана. — Гадаю, я зможу допомогти твоїй с-силі пробудитис-ся. Тим паче вона навіть уві с-сні охороняє тебе.

Зоряна підступила до цариці змій і налякано зажмурилася, коли Ассуана обвила її коліна та стала підійматися вище.

— Кожна людина може обирати с-свій шлях. Ти вже двічі обирала, але зараз прийшов час-с ос-статочного вибору. Тепер ти знаєш більше, чи не відмовишс-ся від с-свого вибору, Зоряна княгине?

— Ні! — глухо відповіла Зоряна і одразу відчула, як щось важке впало їй на плечі. Відповідальність. Вона завжди боялася відповідальності. Навіть буденні справи вирішувала мама, Зоряна просто виконувала її доручення. А тут цілий світ! Що ж робити?

Вона зустрілася поглядом із Максимом. «Я вірю в тебе!» — говорили його очі. Ці очі не дали дівчинці впасти, підтримали. Зоряна ніколи не вірила у власні сили. Максим якимось шостим чуттям це зрозумів і вирішив вірити за двох.

— С-слухай мене, Зоряна княгине. Я не знаю, де схована Зірка. Але вона пов'язана з тобою і озветьс-ся на твій поклик. Шукай її. Мирос-слава тобі допоможе.

— Хто така Мирослава? — дівчинка пригадала лист, який розсипався на порох після прочитання.

— Дівчина, на с-совіс-сті, якої величезний тягар. Але це не моя таємниця, коли нас-стане час-с, вона розповіс-сть тобі с-сама.

Ти ж іди с-своїм шляхом і не бійс-ся перешкод. У тебе хоробре с-серце та добра душа. І терни нехай розс-ступаютьс-ся перед тобою, і с-сонце завжди ос-св'яє твій шлях. — Ассуана встала на хвіст і, розхитуючись, наче маятник, свердлила Зоряну поглядом. — Нехай зло не має над тобою влади, нехай с-сльози не затуманюють твій зір, а тільки загос-струють його. Як нап'ята с-струна бринить від найменшого подиху вітру, так і ти відгукуйс-ся на прохання допомоги.

Благос-словляю тебе, Зоряна Княгине!

Зоряна дивилася просто в очі Цариці змій, доки Ассуана сама не відвела погляд. Тієї ж миті дівчинка відчула, як у неї запаморочилось у голові, і вона важко опустилася на траву.

— Зоряно! Що з тобою? — наполохався Максим.

— Не переймайс-ся так. Я ніколи нікому не чинила зла. І не збираюс-ся починати...

— Зі мною все гаразд, — Зоряна піднялася, перевела подих і прислухалася до себе. — У мене всередині все наче перевертається...

— Так і має бути... Твоя с-сила прокидаєтьс-ся від довгого с-сну. Тепер ти можеш починати с-свою міс-сію.

— Дякую... — дівчинка оперлася на дерево, щоб не впасти. — Я повинна ще щось знати?

— Повинна. Але не вс-се одразу. Візьми цю книгу, вона тобі допоможе. І чекай на Мирос-славу. І головне, нічого не бійс-ся. У твоїх с-силах змінити с-світ на краще. Не забувай про це.

— Дякую. — Зоряна взяла «Літопис Червоної рути» і спитала наостанок: — Чому всі називають мене Зоряною княгинею?

— С-скоро ти це зрозумієш. А тепер іди. І не дай відчаю постукати у твоє с-серце.

Максим взяв подружку за руку і повів до човна. Більшість часу дівчинка мовчала, а потім несподівано озвалася:

— Максиме, що ти знаєш про Безсмертних?

Хлопчик не відповів, і Зоряна легенько стисла йому руку.

— Що я про них знаю? — нарешті озвався він. — Та небагато. У них величезна магічна сила, а живуть вони в своїх світах. Світлі в одному, темні — в іншому. Але і світлі, і темні однаково гнуть кирпу й на простих смертних дивляться згори вниз.

— А чим вони займаються?

Максим стеноу плечима:

— Офіційно вони як передові військові частини в боротьбі добра зі злом. Воюють за вплив над світами, за людські душі. Однак насправді вони всього-на-всього гризуться поміж собою.

Дівчинка замислилася:

— Як ти думаєш, я можу виявитися однією з них?

— Ну-у... Все може бути. Але якщо це виявиться правдою, вони не скоро відійдуть від шоку.

— Чому?

— Бо в них сили пробиваються у двадцять-тридцять років. Може, тому вони й такі цинічні, що розучилися вірити в диво ще до того, як воно з ними сталося. Та і які б не були вони могутні, з тобою їм не зрівнятися.

Дівчинка зніяковіла від останніх слів друга і поспішила змінити тему:

— То я буду змушена піти зі свого світу до світу Світлих безсмертних? — можливість переходу на бік зла дівчинка навіть не розглядала.

— Можливо. Але доки ти не досягнеш повноліття, Безсмертні до тебе не поткнуться. Мені здається, що вони взагалі не знають, що робити із дітьми. — Хлопчик посміхнувся. — Та і якщо тобі вдасться врятувати Серце Світу, то правила встановлюватимеш ти.

— А їм не байдуже до нашого світу? Судячи з твоєї розповіді, вони не дуже ним переймаються.

— Е-е-е, ні! Якщо гине один світ, іншим це також відгукується. І відгукується доволі боляче. Тож якщо ти врятуєш Серце Світу, Безсмертні змушені будуть рахуватися з тобою.

— Бачу, ти їх не любиш.

— А за що їх любити? Сидять у своїх світах, навіть пальцем не поворухнуть заради інших. Асуана — виняток. Та й Червона рута теж.

Вони замовкли і не зронили жодного слова, доки не дійшли до човна. Власне, той вже був недалеко, і саме його близькість спричинила мовчанку. Максим стурбовано дивився на подружку. Зоряна зблідла, сповільнила крок і повсякчас озиралася. Він робив усе, що міг, для того, щоб вона хоч на мить забула про Андрія і про демона, який вселився у його тіло. Але це все одно сплигло на поверхню, як спливає розлита у морі нафта. Спливає і отрує...

— Це я в усьому винна! — знову схлипнула Зоряна. Максим не став питати, в чому. Він усе зрозумів:

— Навпаки. Ти його врятувала.

Зоряна глянула на друга з подивом. Той спробував пояснити:

— Що роблять з пістолетом, коли з нього когось уб'ють?

— Викидають...

— Ні, так роблять дилетанти. Професіонали знищують. І Андрія так само знищили б. Але завдяки тобі у нього є шанс.

Зоряна не відповіла. Їй не йшла з голови заплакана Ліна, що схилилася над тілом коханого...

Ліна чекала на них біля човна. Її було не впізнати: сльози висохли, обличчя абсолютно спокійне, навіть очі не видавали жодних емоцій. Тільки руки зрадливо тремтіли та одна долоня викручувала пальці іншій.

— Ви вже? Що сказала Асуана? — абсолютно безбарвний голос. Від нього Зоряні стало не по собі.

— Нічого конкретного, — відповів їй Максим, розуміючи, що його подружці зараз не до розмов. — Вона сказала, що Зоряна мусить знайти Зірку любові, але не сказала, де цю зірку шукати.

— Зірку любові? Не чула про таку. — На мить дівчина скинула безпристрасну маску і знову стала тією самою Ліною, яку Максим знав усі тринадцять років свого життя.

Але цей проблиск був недовгим. За хвилю дівчина знову натягла на обличчя байдужий вираз. Друзі сіли до човна і скоцюрбилися у кутку. Андрій лежав на дні човна, метаючись у гарячці, і шепотів якісь незрозумілі слова. Ліна стала до штурвалу, і човен знявся у небо.

Зоряна невідривно дивилась на Андрія. Максим віддав би багато чого, щоб відвести її погляд. Але не було на світі сили, здатної це зробити... Сидіти в одному човні з двома заплаканими дівчатами — справжня каторга. Особливо якщо обидві для тебе безцінні. Хлопчику нічого не залишалось, крім як мовчки чекати кінця подорожі.

Вони летіли нестерпно довго. Так довго, що друзі не одразу збагнули, що мандрівка скінчилася, і вони знову у Світозарі. Зоряна швидко вибралася з човна і спитала, не дивлячись на Ліну:

— Що ти будеш робити з... з Андрієм?

— А що мені лишається робити? — відповіла дівчина, теж дивлячись у інший бік. — Чекатиму...

— Я не про це, — Зоряна княгиня прикусила губу, ледь стримуючи сльози. — Його ж шукатимуть... У нього робота... Рідні...

— Щось придумаю. Його батьки живуть унизу, на землі, тиждень-другий вони нічого не запідозрять. А на роботі я скажу, що Андрій захворів, домовлюся про довідку.

— Ясно... — обидві розмовляли так, наче намацували дорогу через болото або чистили гниючу рану. Боялися зробити хибний рух.

Зоряна кивнула, стиснувши кулаки, щоб не заплакати. Вона коротко попрощалася з Максимом, кивнула Ліні і побігла світ за очі. Додому... Будь-куди, аби лише сховатися від почуття провини, яке несамовито гризло її.

Вона підбігла до краю хмари і зупинилася. Тоді згадала про важіль, якого їй показував Максим, знайшла його і смикнула з усіх сил. Сходи не змусили на себе чекати і виникли перед дівчинкою, виграючи всіма барвами веселки. Але для її повних сліз очей вони видавалися величезною барвистою плямою, акварельними фарбами, які хтось розлив у небі...

Далі буде...

Художник: moth_eatn

МАРТА І ГОДИНАМІЖКАР

Анастасія Шнайдер

Розділ 6

Багряна пані

(Початок у попередніх номерах)

Марта прокинулася рано, коли годинник на Сонячній площі пробив останній із семи належних йому ударів. Дивно, але звук цих курантів можна було виразно почути з будь-якої точки міста.

«Вони — чарівні. Ще ціле століття тому, говорять, найвидатніший маг Атлантики зачарував їх власноручно й подарував королеві Ядвізі до річниці її коронації», — тихенько говорила Гортензія. Вона почула, що Марта вже давно прокинулася і, увійшовши в кімнату, застала дівчинку біля вікна, коли вона вслуховувалася у мелодію годинника.

— Здається, я вже десь таке зустрічала. От тільки де? — задумалася дівчина.

— Та навряд чи. Ти ж уперше тут. А цей годинник — єдиний на всю Атлантику. Наш мер, пан Саліван, дуже пишається ним. Він такий дурник, чесне слово! Часто заходить до нас в крамничку побалакати. Язик має без кісток, — розговорилося Гортензія.

— У Вас є своя крамниця? — спитала Марта. — І чим Ви торгуєте?

— А ти ще не здогадалася? Квітами, ясна річ. Крамничка невеличка, проте дуже популярна серед міщан. Вона, як і маєток, дісталася Хризантемі від батька, пана Ніколаса. Діловитий був дядько, серйозний такий.

— А мама? — схопилася Марта за ниточку, що допомогла б розкрити нарешті хоч якісь таємниці, цікаві їй. — Де поділася її мама?

— Мати панни померла, коли та була ще зовсім юною. З тих пір її виховував лише батько. Любив дочку більше всього на світі. Побудував розкішний будинок, найняв найкращих вчителів, цілий штат прислуги, серед числа якої була і я. Ми з Хризантемою дуже здружилися. Ділилися одна з одною таємницями, проводили разом час. Я, знаєш, сирота... — зізналася Гортензія. — У мене з рідних є лише тітка та кузен, в домі яких я виросла. Коли мені було шістьнадцять років, залишивши навчання, я пішла працювати до маєтку пана Ніколаса, щоб хоч якось врятувати родичів від злиднів. Почувши це, Хризантема стала тягати мене з собою на уроки. О, як же там було нудно! — усміхаючись, пригадувала дівчина. — Потім пані поїхала до Трансільванії, аби продовжити здобувати освіту, на цілих три роки, але повернулася до міста того ж таки літа, бо її батько раптово помер. Я не знаю, як це сталося. Після від'їзду Хризантеми я рідко бувала у маєтку. Десятків тутешніх слуг не бракувало, щоб тримати лад і у домі, і у крамниці.

А ще пан Ніколас був власником кількох торговельних суден, тому на плечі молодій пані лягла чимала відповідальність.

Заповіт пана вдалося відшукати лише рік опісля його смерті, до того Хризантема змушена була відчайдушно виборювати право на батьківське майно з—під носа різних ошуканців та здирників, колишніх компаньйонів Ніколаса, що, мов стерв'ятники, кинулися ділити статки померлого. То було справжнє пекло! Погрози, фальшиві документи, підроблені підписи! Ми надивилися усього! Та справедливість нарешті було встановлено, хоча збитків зазнали чималих. Право власності на кораблі так і не вдалося довести, хтось знищив частину документації. Після цього панна розігнала прислугу, залишивши лише мене та ще хлопчика Марка. Але... Не все чисто в цій історії. Мені здається, у них з Ніколасом був якийсь конфлікт перед тим, як пані поїхала до Трансільванії. Він навіть грозився переписати заповіт, залишити її без спадку, але я знала цього чоловіка, він такого б ніколи не зробив... А Хризантема ще досі себе картає за те, що не була поруч батька, коли той помирав. От так от, — зітхнула Гортензія.

— Пані, а чому начальник таємної варти хоче мене бачити? Хіба він вважає нас причетними до тієї історії з Тінями? Ми ж самі постраждали! — змінила тему Марта.

— Ні, Марто. Він, певно, лише хоче уточнити деякі деталі справи. Ой! — схопилася дівчина. — Час снідати! І ще одне — у мене є сюрприз, власне, тому я й прийшла до тебе, — захоплено сказала Гортензія, вказавши долонею на круглу білу коробку, перев'язану червоною стрічкою, що весь цей час стояла на різьбленому столику позаду них.

— Це для мене? — перепитала дівчина.

— Звісно! Відкривай скоріш!

Подарунок був справді чудовим: розкішна сукня синього кольору зі сливовим відтінком і золотистою оздобою на рукавах дуже пасувала дівчині.

— Вона прекрасна! — захоплено вигукнула Марта, роздивляючись себе у великому дзеркалі в рамі, як їй здалося, з чистого бурштину. — Дякую!

— О, пташечко, немає за що. Просто Хризантема подумала, що тобі сподобається тутешній одяг.

— Вона так пильно придивлялася до вбрань панночок, що ледве не розбила собі голову, якби я випадково не проходила поряд! — У дверях вітальні на першому поверсі несподівано з'явилася усміхнена господиня маєтку. Одягнена вона була у темно-вишневу сукню, у руках — знов якась корзиночка, на плечі накинута шаль, а у хвилясте мідно-русе волосся вплетена стрічка. Виглядала Хризантема радісною, хоча за ніч, здавалося, наче неприродно поблідла, а риси її шляхетного обличчя загострилися і стали якимось неживими.

— Я така неуважна іноді! Ще раз вибачте, пані, я завдала Вам безліч проблем, — заторохтіла Марта, яка відтоді, як прокинулася, найбільше хотіла побачити її. У дівчини накопичилося чимало питань до цієї жінки.

— Ні-ні! — запротестувала пані. — Нічого не хочу чути! Так зробив би кожен на моєму місці. Проте ж не забувайте, я — з графського роду. А що може більше прикрасити дворянське ім'я, як не добра, чесна справа і допомога у біді ближньому? Тому ніяких більше подібних заяв! Ми знайдемо вихід, Марто, і відправимо тебе додому живою та здоровою, хоч би там

що. Хоч би сама відьма з Тернової долини сюди припхалася, я їй тебе не віддам! — рішуче мовила пані.

Після сніданку у дружній компанії Гортензії, Хризантеми та Брума під затишним куполом багряного тюльпану зачарованої веранди панни вирушили до міста. На вулицях того ранку було сонячно і шумно. Останні, прощальні промінчики скупого тепла міщани зустрічали усмішками. Різкий прохолодний вітер, наче злодій на базарі, то тут, то там хапав запахи вересу та хмелю, опалого кленового листа, пряного диму, розквітлих айстр і хризантем й ніс чимдуж за собою у моря Атлантики. Здавалося, лише за одну ніч тут встигло погосподарювати щонайменше один, а то й два осінніх місяці. Крамничка пані знаходилася на розі бульвару Флоріс і вулиці Азалій.

То був химерний, казковий маленький будиночок, зусібч обплетений синіми й рожевими, червоними й пурпуровими дрібними квіточками.

— Давай заглянемо на хвилиночку, — запропонувала Хризантема. — Я маю дещо сказати Марку.

Усередині будиночку було іще чудесніше, хоча трохи тіснувато. Марті аж погано стало від безлічі тих п'яних квіткових запахів, що ринулися на неї звідусіль. Тут було якось темнувато, бо вікна — і ті позаплітали настирливі квітки, тож вся крамниця була схожою на куточок казкового ельфійського саду.

— Агов! — гукнула Гортензія. — Є тут хто?

— Добрий день, пані! — з-під прилавку вискочив чорнявий хлопець, знайомий Марти з Сонячної площі.

— Бачу, сьогодні мало відвідувачів, — сказала Хризантема, обвівши своє володіння прискіпливим поглядом. — Якщо ввечері нікого не буде, можеш піти додому раніше.

— Гарзд, пані. Я якраз маю деякі важливі справи на сьогодні, — люб'язно мовив хлопець. Аж ось він нарешті помітив принаклу за букетом півонії дівчину в синьому і вигукнув: — Марто! Чому ж ви мене не зачекали? Ви зупинилися у домі Хризантеми?

— Вибачте, — знітилася Марта. — Просто трапилася неочікувана ситуація. Я зустріла пані Хризантему і ...

— Нічого! — розсміявся хлопець. — Мені вже через кілька годин повідомили, де ви.

— О горе! — втрутилася Хризантема. — Той кенар таки не може втримати свого язичка з дзьобом! А я думаю, чого він так довго вештався містом? А він там з друзями «бесідував»? От вже отримає від мене! — роздратовалася жінка.

— Ви вгадали. Вчора, пізно увечері, я якраз повертався додому, бо переплутав адреси, за якими треба було доставити квіти. Свято, самі знаєте, стільки роботи у нас. Тому я вирішив зрізати шлях Північними вулицями, коли саме у небі побачив Мак-Жака. Власне, я його, скоріш, почув, а потім вже побачив, бо у польоті він так щось цвірінкав собі під ніс, що збудив мало не всіх гномів, які живуть у Норствеї. Птах і розповів про ваших гостей: проханих і непроханих, — обережно зауважив юнак.

— То вже ціле місто знає про Тіней? — насупившись, спитала Хризантема.

— Не думаю. Вістка про те, що вартового Північної вежі заклали, затьмарила всі інші плітки. Тож коли хтось і почує про ваших випадкових візитерів, то вирішить, що це або вигадка, спричинена загальним панічним настроєм, або законірний результат нічних подій, який навряд чи стосується когось особисто, — міркував Марк. — А Мак-Жака я навечно змусив замовкнути на цю тему. Як бачите, це не перша його подібна капость, тому повпливати на нього не тяжко.

— Добре, добре, молодець, — стримано проказала пані. — Ну, щастя тобі. Будь уважним. Тільки щось підозріле станеться — повідом.

Тут дзвоник на вхідних дверях сповістив про нового відвідувача, і на порозі з'явився усміхнений вусатий дядько у темно-сірому костюмі, якраз той, що учора виголошував промову під годинником.

— Вітаю вас, шановне панство! — поштиво уклонився він, знявши капелюха.

— Добридень, пане Саліван! — прозвучало у відповідь дружнє ехо голосів.

— Охо-хо! — зареготав він. — Бачу, добрий настрої маєте! Це добре, адже п'тьму таких смутних часів можна розігнати лише усмішкою!

— Можливо, цілком можливо, — холодно відказала Хризантема. — Гарного вам дня, пане. А тепер вибачте, мусимо бігти по справах.

— Щастя вам, панни, — добродушно сказав чоловік.

— До побачення, пані Хризантемо і пані Гортензіє! Бувай, Марто. Заходь до крамнички, я та моя молодша сестра будемо раді тебе бачити! — звернувся юнак до дівчини. Марта лише мовчки кивнула і вийшла з крамниці.

Пан Ханс мав чекати їх на Сонячній площі, але трішки запізнювався, тому Гортензія з Хризантемою спокійно присіли на лавочку біля фонтану і розмовляли, вдивляючись у натовп, чи нема поблизу начальника таємної варті. Дівчинка ж тим часом милувалася іскристими потоками води, крокуючи з боку в бік за спинами дам. Раптом у фонтані щось заворушилося. Марта перелякано зазирнула у воду. Зненацька звідти вигулькнула величенька риб'яча голова в мокрому циліндрі.

— Пане Сом! — скрикнула Марта.

— Тихіше, прошу Вас, тихіше! Підійдіть ближче, будь ласка. Маю Вам дещо повідомити, — прошепотів Сом. Марта схилилася над водою і уважно прислухалась.

— Я чув, що сталося з Вами уночі! Це страшно, дуже страшно! Дуже не хочу Вас лякати, але прикрий випадок з нашим другом, вартовим вежі, тісно зв'язаний з темною магією та історією відьми з Тернової долини. Тут вона відома кожному.

— Краще скажіть, як можна допомогти Білому ведмедю? Невже він назавжди залишиться таким? — захвилювалася Марта.

— Це дуже складно, зняти такі чари. Хоча якщо ви зуміли потрапити сюди, то зможете допомогти нам. Вам потрібно знайти Годинникаря. Багато років тому саме він переміг Леонцію, злу чаклунку, і повернув корону чесній спадкоємиці — королеві Ядвізі. А відьма-вигнанка втекла далеко до Східної Атлантики і там жила багато років. Коли правління Ядвіги доходило кінця і вона мала передати владу сину, повнолітньому принцу Любарту, королева раптово померла від укусу

змії при дивних обставинах. Подейкували, то відьма, обернувшись гадюкою, вбила сестру. У день коронації Любарта Леонція увірвалася в замок. Між нею і Годинникарем, який знову став на захист династії, зчинилася справжня битва. Усе палало, все клекотіло, здавалося, і відьма от-от згорить у тім чарівнім вогні зі всім своїм злом та люттю, але де не візьмися — Тіні, вони вчинили такий хаос, що страшно й сказати! Навколо міста виникла ріка, наповнена людськими сльозами, — то творіння рук чаклунки. Чорні тумани лягли на береги Сонного острова! Ох і багато душ забрали вони тоді, забрали і щастя, і надію... Аж у розпал битви Годинникар зник. Просто зник. Казали, він утік, але це не так, панно. Це вигадки відьми. Насправді вона його зажбурила в бозна-які світи і бозна-які часи. Навіть магу нелегко вибратися з часової пастки.

Двадцять років правила жорстока королева. Це була найчорніша епоха в нашій історії. Кров і сльози лилися потоками, наповнюючи ненаситну ріку. Здавалося, навіть сонце покинуло нас, і світанку не буде ніколи. Але Леонція забула про одне. Вона забула про Любарта. Годинникар врятував його, допоміг утекти того дня із замку до земель столиці Західної Атлантики, острову Емаралд. Брати короля Казимира, його батька, що там правили, прийняли племінника і почали шукати союзників, щоб разом покласти край кривавій владі Леонції. Довго вони готували свої армії і таки зуміли великими жертвами відвоювати острів. Закривавлені тіла сотень воїнів покрили землю Тернової долини біля палацу Леонції, та серед них так і не знайшли тіла відьми. Вона не померла, хоч багато впевнені в протилежному. Що ж до принца... Всі семеро братів-правителів полягло у бою. Любарт став єдиним королем Об'єднаного Королівства Західної та Північної Атлантики.

Але чаклуна може перемогти лише рівний йому силами чаклун, я в цьому певний, пані. Багато років минуло з тих подій, але ось Тіні знову тут, чорні тумани все частіше кутають береги. Вона повертається... Цього разу сильніша й жорстокіша. Атлантика у небезпеці. Тільки Годинникар зуміє допомогти. У них з Леонцією особисті рахунки.

— Звідки ви знаєте, що Годинникар тут? — спитала вражена Марта.

— Бо Ви тут. Я чув, як сам Нептун казав про давнє пророцтво морських німф, що чарівниця з Великої Землі, принесена Північним вітром, і Володар часу подарують мир і процвітання Атлантиці, й тіні чорних днів більш не повернуться до берегів світла. Ви — чаклунка, яку приніс вітер. Значить, і Годинникар має бути тут. Скажіть, може ви знаєте його? Та напевно чи ви бачилися у ваших світах.

— Ні! — заперечила Марта. — Я його знаю. Він жив на моїй вулиці і розповідав казки... Ми, діти, часто говорили, ніби він справжній чаклун. Та хто б міг подумати, що країна з давньої легенди може стати реальною? І добрий дідусь виявиться відьмаком?

— У наших краях можливо все. Будьте сміливою, панно! Я бачу, ви знайшли добрих помічників, які підтримають вас. Пані Хризантема, може, і відрізняється впертим характером й має багато секретів, але вона ніколи не покине вас у біді! Тримайтеся таких людей! Але треба нам зберігати таємницю, бо у відьми багато поплічників уже тут і зараз, що довела вчорашня пригода. Тому пильуйте! Ось іде пан Ханс! Слухайтеся його порад: він на нашому боці. Мені потрібно йти. Я ще зв'яжусь з вами. Шукайте Годинникаря! Він — єдина надія. Бувайте! — протараторив сом і зник у воді.

— Марто! — покликала Хризантема.

— Вже йду! — відповіла дівчинка. Гортензія з Хризантемою стояли неподалік у компанії високого молодого чоловіка в офіцерському мундирі. Риси його худого обличчя були гострі й бліді, і лише живий, яскравий погляд карих очей додавав йому жвавого вигляду. — Познайомся, Марто, — мовила Хризантема, — це і є пан Ханс, начальник таємної варти.

— Радий вітати Вас у місті, — усміхнувся Ханс. — Як Ви вже знаєте, учора під Північною вежею сталися прикрі події, свідком яких Вам довелося стати. Отож, чи не могли б Ви вирушити зі мною до Північних воріт і розповісти детально про все, що бачили того дня, тим самим допомігши слідству швидше вирішити цю справу і покарати винних? — запитав начальник варти.

— Звісно, звісно, — погодилася дівчина. — Я допоможу, чим тільки зможу, важливо лише, щоб справедливість нарешті було встановлено, а вартового — врятовано.

— От і добре. Тоді прошу слідувати за мною, — коротко відказав Ханс. — Хризантемо, а Вам краще залишитися тут. За свою гостю можете не хвилюватися, — звернувся він до пані.

— О, так. Я знаю, Хансе, думаю, тобі вдасться встановити істину, й ім'я чесних людей не постраждає від тих наклепів та пліток, що зараз ширяться містом, — трохи роздратовано мовила жінка. А потім, змінивши холодну байдужість на солодку усмішку, додала, поглянувши в бік Марти: — Ми підемо вибирати тобі капелюшок. Буду чекати тебе в маєтку ополудні. Будь розумницею.

— До зустрічі, — боязко прошепотіла Марта і пішла разом з офіцером Північними вулицями шляхом, як і вперше, коли тільки потрапила до міста.

Постійно озирюючись, вона бачила позаду усміхнену Гортензію та схвильовану Хризантему, що махали їй руками, аж поки Сонячна площа не зникла за стінами химерних будиночків. Пан Ханс ішов мовчки, зрідка ставив дівчинці короткі питання і отримував такі ж короткі відповіді. Марта зараз найдужче боялася двох речей: бовкнути щось зайве, що нашкодить пані Хризантемі, і побачити на власні очі кам'яного вартового, який ще вчора дивився на неї добрими живими очима і проводжав у місто Туманів, запрягшись у дружбі. Саме тому величний силует Північної вежі тоді навис над її головою, наче хижа примара з найстрашнішого кошмару. Офіцер постукав у ворота. Вони розчинилися. Опустилася брама, і двоє людей ступили на протилежний берег ріки. Усе, як і учора: з лівого боку від них широке узбережжя, покрите гладким білим камінням, прямо, за пагорбами, темні хащі дерев якогось неприродного, яскраво-зеленого кольору. А подивившись праворуч, Марта скрикнула: над її плечем, піднявшись на задні лапи, застиг кам'яний ведмідь. Морда його була викривлена рисами люті, ніби він ось-ось кине на нападаючого, щоб роздерти його на шматочки гострими зубами та величезними кігтями. Та зла химера зовсім не скидалася на Мартиного друга. Проте попри всі сумніви то таки був він.

— Не лякайтеся, пані, — спокійно мовив Ханс. — Ці звірі — не просто милі тваринки, вони — Небесна варта і здатні заподіяти смерть кожному ворогові Атлантики. Якраз з одним із таких недобророзумців зустрівся вчора бідолашний Білий ведмідь. Він готувався напасти, це очевидно, проте хтось випередив його, влучивши сильним закляттям, — розповів офіцер, обійшовши кругом статуї. Марта все ще стояла, охоплена жахом. В її душі заворошилося неприємна тривога — відчуття провини. А якщо то через неї закликали вартового? І Тіні, вони теж полюють на Марту? Тут дівчинка твердо вирішила: вона не повернеться додому, допоки не розкриє цю таємницю і не визволить свого друга. Вона повинна це

зробити. Ведмідь дав їй клятву. Невже можна залишити його у біді?

— Отож, мені розповіси про те, що сталося перед тим, як Ви перетнули міський мур. Чи не бачили Ви того, хто поранив вартового, чи, може, чули якісь підозрілі звуки, коли перетинали мур? — продовжував Ханс.

— Я почула ведмеже виття, тому поспішила до Північної брами разом з ...паном Сомом. Він...

— Я знаю, — усміхнувся Ханс. — Я його знаю. Можете не пояснювати. То де ви побачили Білого ведмедя?

— Он там. Він ішов тим білим камінням, — показала Марта пальцем у бік морського узбережжя. Дівчинка детально переповіла усю історію зі стрілою, якомога точніше пригадуючи усі місця, події та детальні подробиці учорашнього дня. Дівчина і офіцер обійшли берег, і аж ось, коли вони знов повернулися під Північну вежу, Ханс перебив її і запитав:

— Де Ви зустріли Хризантему?

— На Сонячній площі, то було випадково.

— І вона одразу покликала Вас до свого дому?

— Ну... Я їй сказала, що я не тутешня, і розповіла про всі ті прикроці, що зі мною сталися, а вона, маючи добре серце, пожаліла мене, напевно, от і допомогла, — пробелькотіла однією фразою Марта.

— Коли погасло світло і, як стверджує пані Хризантема, з'явилися Тіні, вона була з Вами?

— Так, пане..

— Вона кудись зникла уночі? — уперто питав Ханс.

Марта не знала, що їй казати, але все-таки подумала, що чиста правда допоможе їй найбільше, тим паче у неї вже замало часу, щоб придумати, що брехати.

— Вона виходила на кілька годин, казала, що у справах. Пане, якщо Ви думаєте, що Хризантема причетна до цього злочину, то це велика помилка! Вона чесна! І ніколи б не вступила у змову з темними чаклунами!

— Я ще нікого не звинувачую. Просто намагаюся розібратися. Не хвилюйтеся так. І все ж пам'ятайте: Ви знаєте цю жінку усього два дні. Не забувайте цього. Я пізніше навідаюся ще раз до маєтку. Дякую за чесність.

— Почекайте, — схопилася Марта. — А чому Вас не дивує те, як я сюди прибула? Хіба сюди так часто заносить подібних гостей?

— Досить часто. Кого сюди тільки не заносить. Та не хвилюйтеся, пані, у нас ще ніхто надовго не затримувався. Вітер зміниться — і Ви знов опинитесь вдома, на Великій Землі. Усі колись повернуться додому, де б вони не блукали. Бажаю Вам удачі, бувайте, пані, — мовив Ханс і знову постукав у ворота...

Далі буде...

Фото: Іоана Саліг

АМАРАНТА

Микола Брездєнь

Те відчуття, коли в твої двері стукає твоя колишня...

Узагалі, вечір не віщував біди. Я спокійно сидів і намагався розібратися в історії війн Перших століть. Після п'ятої сторінки почав трохи дрімати, тож довелося заварити каву. Допиваючи напій і відчуваючи, що він не допоміг, я зрештою відклав товстий том убік. І почув стукіт. Невже сусіди? Але ж не міг я дістати їх так швидко?! Чи міг? Яка різниця.

Я підвівся і попрямував до вхідних дверей, одразу ж готуючись до найгіршого. Степінь гіршого, до якої я був готовий, виявилась не достатньою. Краще б в дверях стояв якийсь монстр чи маніяк. Але аж ніяк не Анжеліка. Чоботи на низьких підборах, корсет, чорні штани. Без зброї. Чого це вона стала такою безпечною?! Чорне волосся ретельно зачесане, в її очі пронизливо і втомлено дивились на мене.

— Привіт, — промовила вона слабким голосом. І, не чекаючи на відповідь, грубо штовхнула мене. Правильно, ще мить — і я, мабуть, зачинив би двері.

— Привіт, дорогенька, ти заблукала? — тихо поцікавився я. Вона ж роззирнулася в моєму убогому будиночку і всілася на найближчий стілець за столом.

— Ні, я прийшла куди треба.

— Ми вже майже рік не бачилися. Чи ти вирішила, що твій благовірний зраджує тобі зі мною? Вибач, ні.

— Що? Боже, закрий рота, Амаранте! Ти як завжди, — вона похитала головою і впилася в мене поглядом.

— То що ж тоді? Я зайнятий! — Я нарешті зачинив двері і подивився на Анжеліку. Схрестив руки на грудях. Не бачилися майже рік і ось — вона тут. Яюсь тупо. Якщо врахувати, що кинула мене вона. А наче все було нормально. А потім Анжеліка вирішила пошукати когось кращого.

— Просто тут така справа, — вона видихнула. — Розумієш...

— Він тебе покинув, і ти прийшла втішити своє розбите серце? Дорогенька, не сюди!

— Та ні! — Анжеліка схопила зі столу порожнє горнятко і запустила в мене. Імпульсивна, як завжди. Але горнятко зачверло на півдорозі до мене. Цього разу навіть жесту не знадобилось.

— Обережно, дорогенька! — гаркнув я, підійшовши до горнятка, що самотньо висіло в повітрі. Я взяв його в руку і додав: — Це подарунок самого короля Чорної гори! Раритет.

— Пофіг, Амаранте, так от! — вона зірвалась на верескові. — Розумієш, в чому біда? Ми з Менділіоном посварились. Я просто випадково... назвала його твоїм іменем, — при цьому дівчина почервоніла, як буряк. — І...і...ну ти ж особа трохи відома. Так от, ми посварились. Він сказав, що теж стане відомим. Сказав, що вб'є велета. І пішов...геть! Він не повернувся поки. Мені страшно. — Вона ледь не розридалася. Просто сиділа, міцно стиснувши пальці.

— Скажи, твій коханий — ідіот? — невинно поцікавився я, поклавши горнятко якомога далі від її рук.

— Амаранте! — гаркнула Анжеліка. — Ні! Він просто. Ну, ти ж вбив велета. Я йому колись розповіла про це.

— Не пам'ятаю такого в своїй біографії, — цікаво, про що це вона. Я визирнув у вікно. Сонце майже сховалося. Довелося запалити кілька свічок.

— Ти розповів це перед нашим першим... ну, коли я віддалась тобі, — відказала Анжеліка. Вона не наважилась глянути мені в очі.

Я згадав ту драматичну історію. Тільки от Анжеліка тоді не знала, що я збрехав. Аби переспати з нею. Саме час дізнатися. Я повідомив їй правду вголос. Поки вона осягала почуте, я всівся на старенький диван навпроти столу.

— То виходить, ти не вбивав велетів?! Ну ти й стерво! — вона зірвалась на ноги і відійшла від столу.

— Який вже є. У мене є знайомий велет. Скажи, куди пішов твій ідіот.

— Не знаю.

Я прикинув. Якщо він справді ідіот, що швидше за все реально, то міг піти куди завгодно. Але якщо він іще більший ідіот...

— Дай вгадаю, поблизу є лише одне місце, де живе велет. Ліс крові. Швидше за все, Менділіон пішов туди. Слухай, а ти впевнена, що він не кинув тебе? Може, поки ти побиваєшся, він вже спить з якоюсь шльондрою?

— Амаранте! Ти! Ненавиджу.

Змістовно. Я не сказав цього вголос. Лише викличе нову порцію гніву. Анжеліка й так стояла руки в боки і грізно дивилась на мене. Її груди то підіймалися, то опускалися від важкого дихання. Непогано. Свого часу... було свого часу. Краще не згадувати про це.

— Добре, якщо він не спить з кимось і справді пішов до велета. То до чого тут я?!

— Амаранте, ти моя остання надія, — Анжеліка майже благала. — Врятуй його. Будь ласка. У тебе ж є друг-велет.

— Він живе на іншому кінці світу, о'кей? У нас швидше просто знайомство. А цей велет, знаєш, не хочу розбивати своє серце, але, мабуть, він вже відірвав твоєму благовірному його чоловічу, ем, принадність.

— Тобто відірвав?! — Анжеліка знову сіла на стілець. Він похмуро скрипнув, ніби жалючись мені.

Я помовчав декілька секунд. Як би подати цю історію так, щоб не травмувати бідолашну дівчину? Я помітив, що десь у кутку пробігла миша. Чудово, треба придбати kota. Коли минуло десь дві хвилини, я зрештою сказав:

— Один мій друг, царство йому небесне, років п'ять тому бував у Лісі Крові. Вступив у сутичку з велетом. З тим, що й зараз промишляє там. Так от, у чому її суть. Мій друг того велета кастрував. — Дівчина зблідла і скривилася. Я всміхнувся кутиком рота. — Але обоє, звісно, вижили. Суть в тому, що відтоді тим чоловікам, які до нього забідають, він перш за все відриває те саме.

— То Менділіон вже помер? — це вперше в неї виступили сльози. Принаймні я так гадаю. Судити про це в світлі лише кількох свічок доволі складно. — Боже...

— Не будь ідіоткою! — роздратовано кинув я. — Ти думаєш, до велетів щодня в гості ходять, чи що? Вони жеруть тварин, а люди, — делікатес. Тому швидше за все, велет загоїв його рану якоюсь травою. І тепер буде відгодовувати. Мала б знати.

— Тобто, він ще живий?

— Як давно він пішов від тебе?

— Три дні.

Часу достатньо, аби дістатися до дому велета. І щоб врізати дуба, теж.

— Отже, твій коханий, якщо ти і я вкупі праві — зараз сидить в клітці, зв'язаний по руках і ногах. І почав їсти п'ять-шість разів на день. А потім його засмажать, як поросся.

— Як швидко це станеться?! — жахнулась Анжеліка.

— Звідки я знаю? Ніколи не товстів. — Я підвівся з дивану і підійшов до дівчини. — Що далі?

— То ти допоможеш?

— А навіщо це мені? — я, схоже, розбив її надії.

— Ні?

— Приходь завтра, добре? Зранку. Я подумаю.

Я вказав рукою на важкі двері. Мовляв, вимітайся.

— Ну ти і гад! Я прийду! — Анжеліка зірвалась на ноги і дала потужного ляпаса.

Не те, щоб мене били по обличчю вперше, били, звісно, і сильніше. Але цей удар був особливим. Якимось особливо болючим. Я відступив на крок, скривився і відрізав:

— Поговоримо зранку. Добраніч.

Цим я остаточно показав, що розмові кінець. Анжеліка вихором вилетіла з будинку. Я зітхнув і махнув рукою. Світильник вгорі розігнав темряву, що панувала в моєму маленькому житлі. Полиця книг, ліжко під стіною, стіл у центрі кімнати. Кілька стільців і старий диван. Поруч з ним, під стіною — шафа. І це все із багатств Амаранта — героя Тринадцяти королівств. Сид. Я замкнув за колишньою двері і влігся в ліжко. І допомагати їй не хочу, але і не допомогти якось негарно. Якби це було хоч безпосередньо для неї! А не порятунок якихось ідіотів.

Що я вкотре помітив за собою, так це те, що мій внутрішній будильник ніколи не працював. Сьогоднішній день — не виняток. Але конкуренцію йому сьогодні склав хтось, хто гатив у двері з самого ранку. Я десь годину намагався зрозуміти, що це таки не сон. А коли розплющив очі, то зрозумів, що вже переважило за пізній ранок. Проспав.

— Амаранте! Ти взагалі вдома?!

Все ясно — Анжеліка. Я швиденько прокрутив в голові вчорашню розмову і сів. Натягнув джинси.

— Та вдома, не грюкай! І почекай. — Я швиденько збігав в туалет і лише після пішов відкривати двері.

Відкрив я їх не повністю, пам'ятаючи вчорашній день, а лише трошки.

— Доброго ранку, — вишкірився я.

— Ага, то що ти вирішив? — вона одягла чорні джинси, все ті ж чоботи на низьких підборах, футболка. На землі поруч лежала невеличка сумка.

— Ну. Швидше за все, так, аніж ні, проте.. — я примружився, коли сонячний промінь вирвався з-за хмари і вдарив просто в око. — Проте ти будеш мені винна.

Ясно, лише кілька невеличких хмаринок, зелена трава за огорожею. Трошки далі дорога, що вела до міста і звідти. Десь у сусіда мекали вівці. Ідилія, і роздратований, навіть гнівний погляд Анжеліки.

— Що-що?

— Невже ти думала, що прийдеш, пустиш сльозу і я побіжу допомагати?

Вона змовчала. Усе ясно, схоже, саме так вона і думала. Наївна. Я похитав головою і сказав:

— Мусиш уже зачекати, поки я зберусь.

— Ти ще не зібрався? Ми мали бути в дорозі вже кілька годин!

— Давай ти не будеш командувати, люба. Нічого твоєму ідіоту не буде, хіба потовстішає трохи. А якщо хочеш врятувати його до того, як він стане двісті кілограмовим пороссям, — чекай тут.

Я не дав їй відповіді і зачинив двері. Вона лише злісно гримнула об них рукою. Істеричка. Я роззирнувся. І що ж тут візьмеш із собою?! За бажанням, до Лісу Крові можна дістатись швидко, завтра зранку будемо там. Але хто знає, що далі. Нехай. Я одягнув сорочку на випуск, стару і полатану. Іноді вона схильна приносити удачу, а як не крути, велет — істота не з мирних. Вони доволі тупуваті, але якщо ти вже обдурив одного з них чимось, вдруге це не спрацює. Сподіваюся, Гіріон не використав свого часу на ньому всі прийоми. Я заліз під ліжко і дістав звідти невеликий запас зброї: лук, стріли, два довгих мечі, три коротких, кілька ножів. Не довго розмислюючи, я начепив короткий меч, лук зі стрілами і заховав декілька ножів. Я подумав про те, що варто взяти щось перекусити, але на ніч швидше за все вдасться зупинитися десь в таверні. Тому просто взяв гроші.

Коли я вийшов на вулицю, Анжеліка здивовано глянула на мене.

— І це все? — вона схрестила руки на грудях.

Я вдихнув свіжого повітря, замкнув будинок і потягнувся.

— Ми ж не на курорт зібралися. Тому так, все.

Дівчина розчаровано глянула на свій невеликий, але багаж.

— Нагадай, чому я обрала тебе, а не пошукала Мисливців?

— Бо справжніх Мисливців зараз знайти майже нереально. І в твоєму рідному місті, — я роздратовано подивився на північ, в його бік, — тебе б ошукали. Ти б не дочекалася ні коханого, ні їх назад.

— Я не настільки тупа, як ти думаєш.

— У цьому випадку все ж бракує компетенції, — вставив я. Добре жити не в місті. Як Анжеліка витримує весь цей гамір? Я свого часу теж нажився, тому тепер будинок у мене в передмісті. Це небезпечно, на випадок облоги. Як не крути, я не буду за мурами. Швидше за все. Але, з іншого боку, це дешевше. Та й війни поки не намічаються.

Я повів дівчину за будинок, до невеликого сарайчику. Вона мовчки спостерігала за моїми діями. Коли я викотив звідти два велосипеди, вона пирхнула:

— Серйозно? Велики? Це ж пережитки минулого! Зараз всі користуються...

— Кіньми, я знаю. Не влаштовує — можеш взяти коня. Якщо маєш.

— Я думала в тебе є...

— Індик теж думав, коротше — бери або іди пішки, — я вказав жестом на один з велосипедів їдко-жовтого кольору. Дівчина закотила очі і все ж погодилася.

— От і добре. Ти в його друзів була, до речі?

Ми викотили велосипеди геть з мого подвір'я і почали наблизатись до дороги. На ній вже було доволі людно. Із передмістя люди ішли в Дугу Річки. Я ще раз глянув на північ. До міста хвилин сорок їхати. Його назвали так через те, що річка, яка тече поруч, іде просто на місто, але біля мурів огинає місто дугою. Звісно, річка була тут задовго до міста, але всім було байдуже. Я подивився на кількох людей в старому одязі: отже, селяни.

— Друзі не бачили його ще довше, — відповіла нарешті Анжеліка.

— Ясно.

— То як ми поїдемо в Ліс Крові?

— Як-як, дорогою! — я осідлав велик. — Ну що, вперед!

Якийсь час ми крутили педалі мовчки. Схоже, Анжеліка користувалася таким транспортом востаннє давно, бо дуже вже відставала вона спершу. Але згодом звикла, і ми порівнялися. Вона іноді кидала на мене роздратований погляд, але казати нічого не казала. І добре, я думав собі свою думу.

Дорогою снувало чимало люду, Дуга Річки залишилась позаду вже давно, але нам то тут, то там траплялися поодинокі ферми. Люди там поралися на городах, пасли корів і все таке. Майже ідилія, довкола на чимало кілометрів красувалося поле. Тобто поля. Я знав цю місцевість, тому що частенько проїздив сюдою, якщо навідувався в село.

— Ми будемо в селі десь по обіді, сподіваюся. Попитаємо там трошки і поїдемо далі, — почав я малювати вголос план дій. — А під вечір зупинимось в таверні «Безока гуска», що на дорозі. Там теж попитаємо.

— Ми там заночуємо? — спитала дівчина.

— Так, а зранку звернемо на роздоріжжі в Ліс Крові. Далі буде видно.

Я вже зробив кілька припущень про те, як нам пробратися і врятувати її благовірного. Але поки не казав, натомість ехидно видав:

— Якщо твій любий десь натягує якусь шльондру, то...

— Я допоможу тобі його катувати. Довго, дуже довго, — злісно посміхнулася дівчина. Я з вдавано-наляканим поглядом на неї глянув. Вона засміялась і додала: — Зв'яжемо і самі відвеземо до велета.

Я показав їй великого пальця. Ми поїхали далі. Багато хто на дорозі дивився на мене презирливо. Ну звісно, які ж вони модернізовані — всі на конях. А тут парочка на великах. Навчився ігнорувати такі погляди вже давно.

Потрохи ферм ставало все менше, потік людей майже зійшов нанівець. До села лишалося години півтори їзди. Я роззирався навколо, ніби вперше. Попереду самотньо майоріла чи не остання ферма на нашому шляху. Далі чисте поле. Я не знав, хто може там жити, але пам'ятав її. Коли ми вже майже минули її, з хліва, що стояв поруч потріпаного будинку, долинув відчайдушний крик. Я спинився, Анжеліка проїхала ще кілька метрів і теж зупинилась, озирнувшись.

— Що таке?

— Зачекай, — я дивився на хлів. Навколо нічого і нікого. Ні тварини, ні людини. Може бандити, а може...

Раптом стіна хліву затріщала і з тихим гуркотом повалилася на траву. Я закліпав, моя супутниця здала назад і порівнялася зі мною. Ми дивилися на будівлю навпроти: до неї метрів сто. Між нами густа, але скошена трава. Але зараз мою увагу привернув хлів. Звідти вибіг якийсь чоловік. В потріпаному одязі, він біг щодуху. А за ним гналися кури. Завбільшки з поні. Я протер очі. Чоловік пронизливо верещав.

— Що це за?! — вигукнула Анжеліка.

— І гадки не маю. — я зліз з велосипеда.

— Ти ж не збираєшся допомагати?! — скривилася дівчина.

Чоловік пробіг ще кілька метрів, спіткнувся і впав. Ось так завжди. Кури оточили його і почали клювати!

— У тебе є зброя? — спитав я.

— Та так, — дівчина відкрила сумку і дістала довгого ножа.

— Чому вона не на тобі?!

— Я подумала...

— Ні, ти якраз не подумала. — Я знову виліз на велик і поїхав в поле. До курей.

— Може, просто змиємось? — наздогнала Анжеліка.

— Я герой Тринадцяти королівств! У відставці, але!

— Та твого обличчя вже й не пам'ятають, — відрізала супутниця.

Яка вона мила. Я зціпив зуби, аби не сказати чогось образливого. Теж мені.

Ми швидко здолали відстань до місця подій. Кури дружно впивались дзьобами в тіло на землі. Живе ще тіло. Я кинув велик на землю. Анжеліка теж.

— Тримайся на відстані, — застеріг я. І чому я не сказав їй залишитись на дорозі?! Однак вже пізно. Магія, мені потрібна магія. Я вихопив правою рукою меч, а ліву спрямував на курей. Вони нас і не бачили. Просто між ними виник різкий вихор. Він розштовхав тварин у різні боки. Химерно і надто голосно кудахкаючи, птахи повалилися на землю. Я оглянув жертву на землі. Дихає, трохи постраждали руки і обличчя. Ми з Анжелікою присіли поруч. Чоловік прибрав руки від лица і подивився на нас.

— Слава Богу, ви мене врятували! Дякую, — з його сірих очей бризнули сльози. Одну щоку кури, видно, порвали, і зараз там красувалась рана, з якої текла кров.

Чоловік витер з обличчя піт, сів.

— Я... Я не знаю. Я просто зайшов в курник і бачу... вони велетенські і накинулись на мене! Це жах! Боже, — він затремтів. Ми з Анжелікою перезирнулися. Якась фантастика.

— Треба вам перев'язати рани, — зрештою сказала дівчина. — У вас вдома щось є?

Він кивнув і спробував підвестись. А потім скрикнув і знову сів. Я з поганим передчуттям озирнувся. Точніше, роззирнувся. Кури знову звелися на рівні. Вони дивилися на нас лютими поглядами і потроху брали у кільце. Я стиснув в руці меч.

— Якісь непрості кури, — кинув я господарю через плече. Він промовчав.

— Тобто?! — не зрозуміла Анжеліка.

— Бачиш, вони не втекли. Схоже, магія їх не дуже налякала. Отже, не такі вже й тупі.

Одна курва метнулася на мене. Мабуть, звучить це доволі дико, але кажу, як є. Вона помчала на своїх курячих ножищах просто на мене. Звісно, це вам не досвідчений воїн. Тому мені вдалось спритним рухом зрубати їй голову. Наостанок вона видала химерний звук із надривом і звалилася на землю. Решта завмерла. Я теж.

— Що тепер? — спитала дівчина. — Може, магія допоможе?

Я глянув на чоловіка на землі. Він звився в клубок і тремтів. Який сміливець.

— Ні, бачиш? — я показав татуювання на зап'ясті лівої руки. — Темне, сил не вистачить.

А треба, аби було червоне. Може вихор — це було занадто?! Коли вичакловуєш щось більш-менш масштабне — магія швидко «сідає». Доведеться битися руками. Поки ми говорили, кури наблизилися на не дуже приємну відстань. Закри- вавлені дзьоби, люто-божевільні очі. Не так мав минути мій день. Я швидко порохував птахів, всього сім, і восьма мертва.

— Доведеться рубати, — сказав я Анжеліці. Вона дістала нарешті ножа. — Готова?

Дівчина кивнула. Я дістав і собі ножа.

— Три. Два. Один!

Я метнув ножа в курку навпроти. Вона каркнула, як ворона, і обм'якла з ножем в черепі. Краєм ока я побачив, як Анжеліка метнулася вбік. Сам я помчав уперед. Мені вдалося спритно ухилитися від дзьоба однієї і відрубати тим часом голову іншій. Тепер всього п'ять. Раптом в очі знову блиснуло сонце. Та що ж таке! Треба було не розвертатись. Пекучий біль пронизав ліву долоню. Я не цього не чекав і ледь не впустив меч взагалі. Оговтавшись, я побачив, що Анжеліка довбе ножем труп однієї курки, як навіжена. Що це з нею?! Одна курка ось-ось заїде їй в потилицю дзьобом. Я метнув меч. Він проткнув шию тварюки. Чудово, тепер я без зброї. І на мене суне три курки. Я відступив на крок і глянув на лівицю. Кров стікала з пальців на траву. Я скривився і намацав на спині лук. Швидко зняв його і дістав стрілу. Ну, тварюки, підходьте! Вони зробили єдиний для них правильний вчинок. Поки я зволікав і обирав ціль, кури помчались на мене втрюх. Тихо матюкнувшись, я вистрелив в одну, але інші не спинилися. Не зволікаючи, я розвернувся і побіг геть. Глянув на татуювання. Ще трошки і воно стане яскраво червоним. Але це трошки може коштувати життя. Головне — не спіткнутися, як той ідіот, на рівному місці. Тату почервоніло, я різко спинився, ледь не розпластавшись на землі, і розвернувся. Кури вже майже дістались до мене. Я виставив вперед руки — кури сповільнили біг. В моїх планах було знерушити їх, але, схоже, не спрацювало. Вони все ще наближались, дяка богу, дуже повільно. Я пристрелив їх. Коли з ворогами було покінчено, я повернувся до місця подій. Анжеліка сиділа поруч з вбитою нею птахою і важко дихала.

— Ти в нормі?

— Так, — подав голос мужик на землі.

— Я не тебе питаю, — гаркнув я, підійшов до курки, яку вбив ножем, забрав його і попрямував до Анжеліки, аби забрати меч.

— То як, ціла?

Вона кивнула і підвелась.

— Так, просто... це все нерви і втрата, — дівчина вказала на пошматоване тіло. Я кивнув.

— Чому твої кури стали такими? — я підійшов до чоловіка, що вже сів і розглядав травми. Свою я загоїв кілька секунд тому. Рана неглибока, тому багато сил не знадобилося. — Кажи!

Для ефективності я приклав до його шиї меча. Чоловік застиг.

— Просто, ну, три дні тому я купив в «Безокій гусці» зілля в мага. Він сказав, що курей стане більше. І можна було б заробити... — чоловік втупився в землю.

Як драматично. З одного боку, його можна зрозуміти, але з іншого, довіряти якомусь незнайомому магу, та ще й випробувати зілля. Ідіот, я не помилився.

- А може, він мав на увазі, що кури збільшаться?! — промовила Анжеліка збоку.
- Швидше за все, — погодився я розчаровано. — Наступного разу прочисти вуха.
- Я прибрав від шиї чоловіка меч і сховав. Глянув на велосипеди. Цілі, чудово. Тільки поломок нам зараз бракувало.
- Що тепер? — поцікавилася супутниця.
- Ми поїдемо далі, — відрізав я.
- Допоможеш йому? — дівчина вказала на рани чоловіка.
- Ні, до того ж на таких курях можна заробити багато. Сподіваюся, хоч розуму йому додалось. Нам час рушати далі.

Підійшовши до велика, я осідлав його і почав швидко крутити педалі в напрямку дороги. Виїхавши на шлях, я спинився. Анжеліка не збиралася від мене відставати. Коли вона опинилася поруч, я роззирнувся. Чоловік розглядав курей на місці подій, хоч би подякував, мудак. Я помітив те, що шукав. Ромашка, кілька їх самотньо росло по той бік дороги. Я зірвав одну з них і подув на неї, а в голові прокручував необхідну інформацію. Потім підкинув квітку в повітря, вона здійнялася високо до гори і полетіла вперед.

- Що це було?! Якийсь хенд-мейд?
- Аякже, вона полетіла — це знак, що ми можемо сісти і почати плести вінки.
- Кури пошкодили тобі голову? — обережно спитала дівчина.
- Та ні! Це було послання! Послання голові села, він мене знає. Я попросив попитати до нашого приїзду про твого лоха.
- Але ж ти й слова не сказав...
- Я передав думку, не тупи. І взагалі, поїхали далі.

Цим ми закінчили нашу дискусію і знову покрутили педалі. Я замислено дивився вперед. Великі кури. Швидше за все, звичайне зілля збільшення, але що зробило їх розумними?! Мабуть, чергова модифікація. От після того і довіряй магам, купуй у них зілля. Хоча я й сам певним чином маг. Тобто, в мені постійно протікає магія, але татуювання на руці її стримує, накладає певні обмеження. Я пішов на це добровільно, коли сила почала вислизати з рук. Цікаво, скільки з того селянина здерли грошей. Але кури такого розміру, звісно, все повернуть і привернуть нову увагу.

Скоро на обрії замайоріло селище. Воно невелике, всього кілька десятків будинків, обнесені частоколом. Голова села, Ульмар, найняв два десятки людей, аби вони охороняли жителів. Звісно, зараз розбійники рідкість, але є й інша небезпека. Як от велет у Лісі Крові. Щоправда, тут вони мало що вдіють. Хіба ж нагодують його собою. Село з кожною хвилиною більшало, далеко на обрії, на сході, з'явився початок Лісу. Але туди ми не дістанемося сьогодні.

Коли до села лишилося зовсім трошки, я зліз з велика і просто покотив його поруч. Біля дерев'яних воріт, відкритих вдень, стояло двоє вояків. У шкіряних обладунках, вдвоє більші за мене. Я похмуро на них глянув, Анжеліка насторожилася. Новачки, а що ж з попередніми?! Я вже місяць тут не був.

Вони пропустили нас без питань, питання тут ставлять лише ввечері. А вночі нікого не випускають і не впускають. Ми пішли селом, трохи химерно виглядаючи з велосипедами. Більшість поралася на городі чи продавала щось на маленькому ринку. Ми прямували до центру села.

- Упевнений, що інформацію для тебе вже отримали? — поцікавилася Анжеліка.
- Скоро дізнаємося, — відповів я. — Але краще буде піти звідси до вечора.
- У центрі села стало більш людно, я побачив те, що шукав. Великий будинок голови села. Біля входу теж два солдати. Ну, не дивно. Головне, аби він отримав послання. Вояки спинили нас біля входу.
- Привіт, — сказав я, — передайте Ульмару, що це Амарант. Було б добре, аби він вийшов до нас. Ми поспішаємо.
- Ульмар тобі не хлопчик на побігеньках, — відрізав воїн. — Коли захоче, тоді і вийде.
- Але один з них пішов у дім. Нам залишилось лише чекати.
- Які привітні хлопці, — процідила Анжеліка, — але їх можна зрозуміти.
- Я кивнув. Чекати довелося таки недовго. Ульмар вийшов швидко. Він трохи схуд — і це за місяць. Міцний сорокарічний дядько, лисий, серйозний. Я всього три рази бачив, як він сміявся.
- Привіт, Амаранте! — вигукнув чоловік привітно. — Як ся маєш?
- Та бачиш, руки, ноги і голова, а це головне, на місці, — сказав я. — А ти як, які справи у селі?
- Та поки спокійно.
- Я помітив двох нових вояків біля входу...

— А, старі змилися, суки, — він сплюнув і погладив свою лису голову. — Цих дав мер Дуги. Пішли в дім, стіл після обіду ще накритий.

- Ми поспішаємо, — похитав головою я. Якщо зайдемо в дім, то одразу нап'ємося. Не можна. — Це Анжеліка, — представив я дівчину.
- Приємно-приємно, — кивнув Ульмар. Анжеліка відповіла посмішкою. — То що ж привело нині?
- Ти отримав послання?
- Так, точно! — зітхнув Ульмар. — Бачили проїздом. Наче й не говорив ні з ким, нічого такого. Коротше, проїхав і все.
- А поїхав далі дорогою?!
- Це так. Спитати б вам про нього в «Безокій гусці», там мав би точно спинитися. Хто він тобі? У тебе ж після Зимової Війни нікого не...
- Це так, це просто самотня душа, що заблукала в цьому світі. Треба повернути на шлях істини, — швидко перебив я.

Не треба зайвим вухам знати, що там в мене лишилось після Зимової Війни.

— Ненавиджу, коли ти так говориш, — скривився Ульмар.

— Знаю, — вишкірився я. — Коротше, і на цьому дякую тобі.

— Та нема за що, — ми обмінялись рукостисканням. — Може, дати вам коней, замість цих залізак?

Анжеліка вже відкрила рот, але я спинив її:

— Ні, дякую, нам і так добре.

— Ну, як хочеш. Але ще одне, минулого місяці в Гуску вдерлися якісь головорізи, кажуть, народу багато порізали. Не знаю, чи тре вам туди їхати.

— Ти ж знаєш, що я сам кого хочеш поріжу, — відмахнувся я.

— Це точно-точно. Ну, якщо не хочете спинятися, удачі.

Ми знову потиснули руки, і Ульмар пішов у дім. А ми з Анжелікою — на інший бік села, знову на дорогу.

— Звідки ти його знаєш? — поцікавилася вона.

— Ну, ще до Зимової Війни, років сім тому в нього Змій дочку вкрав, — згадав я. — Вони тупіші, але агресивніші за простих драконів, слава Богу, хоч не літають. Тоді ж іще Мисливців було дуже багато. Так от, суть у тому, що ніхто з них не вважав за честь допомогти сільському голові. А мені було неважко.

— Ти ж не Мисливець! — нагадала дівчина.

— Так, яка ти спостережлива! Але я врятував його дочку. Така ж ідіотка, як твій благовірний. Поперлася в Ліс Крові. Я встиг її врятувати. От і вся історія. А тепер, після Зимової Війни, Мисливці майже вимерли.

Ми досягли виходу з села, я збирався вже сісти на велика, але Анжеліка продовжила йти, тож я далі котив його поруч.

— Стоп, але ж ти оселився тут два роки тому!

— Я був проїздом. Та й тоді все готувалося до війни, і Мисливцям було не до Зміїв. Ось так от.

— Ясно, і чому я про це не знала?

— Бо я дуже потаємний, — вишкірився я.

— Дуже, ага. Ти взагалі не хвалишся подвигами. Звісно...

Я не відповів і виліз на велик, поїхав уперед. Обігнав кількох селян, що тягли вози в село. Мабуть, повертаються зі столиці. Або з «Гуски», чи взагалі з далеких країв. Цікаво, коли тут востаннє бачили лицаря. Я вирішив не забивати голову дурницями і легко крутив педалі. Сонце вже почало хилитися до заходу. Але ще є три години, за котрі ми повинні встигнути до «Гуски». Анжеліка загальмувала, я озирнувся і спинився теж. Повз нас проскакав вершник на коні.

— Чого спинилася?

— Слухай, ми ж будемо ночувати в Гусці, чи як?

— Ні, заночуємо в траві біля таверни. Ти довго думала?

— Ой, не будь занудою. Просто твій знайомий казав про напад...

— І ти чула мою відповідь! Та й що може бути більш небезпечним за курей величиною з поні, — єхидно відказав я.

— Справді, — видихнула дівчина, пхаючи велик вперед. — До речі, я тут подумала...

— Чудово.

— Та заткнися! Ти ж не знайомий з Менділіоном, то як ти послав своєму Ульмару послання? Звідки ти знав, як виглядає Менділіон?!

От і прокололись. Я зиркнув на супутницю і наткнувся на вимогливий погляд. Довелось сказати правду:

— Просто, ну, я бачив вас кілька разів у Дузі Річки! Випадково...

— Ага? — розчарувалась Анжеліка. — Шпигував? Може, ти ще в штани йому заліз, як я не бачила, і перевірів, чи більший член?! А може, я взагалі була з другом? — спалахнула, як листя, дівчина.

Боже, чому ці баби іноді такі... нестерпні. Ще, не приведи, почне мене ревнувати свого ненаглядного до мене.

— У тебе і друзі?! Тебе терпіти можна тільки заради сексу...

— А в тебе їх взагалі нема! Війна всіх забрала, от і слава Богу. Якщо вони були такими ж мудаками, як ти... — Анжеліка зупинилась і верещала, як ненормальна. Кілька подорожніх глянули на нас презирливо. Скільки можна! Але вона завжди знала, куди треба бити. Я здійняв руку, і дівчина замовкла.

— Досить.

От і поговорили. Яка ж вона мила, іноді. Як і я, загалом. І треба було мені виглядати їх в Дузі? Теж ідіот. Я, бажаючи розтроцити свій велосипед на шматки, виліз на нього і поїхав далі. Могла б сказати щось менш неприємне. Не дуже хотілось згадувати Зимову Війну, а смерті друзів особливо. Якщо врахувати, що частково це я винен в їхній смерті. Просто крути педалі, нагадав я собі, і відволікся від спогадів. Анжеліка більше не наздоганяла, трималася на відстані. Чи не вперше використав магію на ній. Але далі їду рятувати Менділіона. І що я за людина така?

Ліс удаліні стало видно трошки чіткіше. Сонце поволі спустилося до лінії горизонту і вже збиралося сховатись, коли ми побачили «Гуску». Вивіску трохи потріпало, мабуть, після нападу. Подряпини на стінах. Це велика дерев'яна будівля, триповерхова. З рядами вікон на кожному поверсі. Стіни пофарбовано в чорний колір, над дверима — велика дерев'яна гуска, безока, звісно. Але тепер і безголова. Добре ж потрудилися нападники. Усюди вже запалили свічки. З вікон долинали світло, музика і голоси. Біля входу до мене підійшов хлопець, років тринадцяти. Я віддав йому велика і заплатив одну монету. Сподіваюся, на металолом ні мій, ні Анжеліки не відправлять. Вона далі мовчала. Я піднявся сходами і ввійшов усередину. Музика стала гучнішою, голоси теж. Я бував у «Гусці» свого часу доволі частенько. І тут завжди було ніде яблу-

ку впасти. Сьогодні ж було народу порівняно мало. Лише половина столів зайнята. За більшістю сиділи і пиючили чоловіки. Пропивають останні гроші, от ідіоти. Треба шукати халяву — і тоді пити. А не так. Але я промовчав, бо такі слова легко спровокують збройний конфлікт. Я просто пішов до стійки, де сидів господар. Хтось пустив коментар про Анжеліку, яка протискалася позаду. Я вчасно помітив, що вона вже розтулила рот, аби відповісти. Схопив її за руку і притягнув до себе.

— Цить, або вони тебе згвалтують, а й я слова не скажу.

— А... — вона гнівно вирвала руку і промовчала.

Я повернувся обличчям до господаря. Товстий дядько, але міцний. Вусатий, з пристойною гривкою волосся. Він пильно на мене подивився і, якщо й впізнав в мені героя Тринадцяти королівств, то промовчав про це. Просто спитав:

— Чого вам?

— Дві кімнати або краще одну. Але з двома ліжками. Чистішу, бажано.

— Може люкс або напівлюкс?

— А скільки таке щастя?

Він назвав ціну.

— Напівлюкс було б супер, дякую. — Я простягнув йому жменю монет і штовхнув супутницю. Схоже, до неї щойно дійшло, що платити треба. Вона теж розраховалась, але зміряла мене злим поглядом. Подумаєш! Та я їй послугу роблю, беручи кімнату на двох. Розбудити мене важко, тож якщо б до неї завітали гості... А вона ночувала «окремо», то була б їй біда. Але вголос я нічого не сказав. Чоловік простягнув нам ключі.

— Діє доставка їжі до кімнати, — додав він, простягнув нам зачаровані від зношення папірці з меню. Асортимент не вразив, я замовив суп і рагу. Анжеліка попросила лише суп. Ми знову розраховались і піднялися на третій поверх.

Нашим очам відкрилася простора кімната. Два ліжка, на помірній відстані одне від одного, велике вікно, непогані штори, старенький килим на підлозі. Стіл, стільці. Ванна і туалет збоку. Не дуже вражає, але краще, ніж у деяких дорогих тавернах столиць. Анжеліка далі мовчала. Навіть не спитала, чому я не дав їй взяти кімнату окремо. Елегантно поклала свій багаж на ліжку і зітхнула.

— Вибач, — вичавила вона, стоячи спиною до мене. — Я просто здурила. Треба було промовчати і...

— Забий, — сказав я, сідаючи на ліжку. — Просто забий.

Вона зітхнула і сіла навпроти.

— Що далі?

— Далі треба нарешті поїсти, бо мене вже нудить потрохи. Поспати і завтра зранку в дорогу. На роздоріжжі повернути до Лісу, а не в долину. А там вже буде видно. До речі, — я сказав найгірше, — ти не поїдеш зі мною в ліс.

Як я і передбачив, Анжеліка зірвалася на ноги. Тільки помирились, а зараз почнеться знову.

— Як це, не поїду?! Я повинна!

— Ти не повинна! Ти будеш проблемою. Я не знаю, що сам буду робити з велетом, а ти лише заважатимеш.

— Я його відволічу, — пожвавішала дівчина. — А ти якраз звільниш...

— Навіть якщо так, то він встигне схопити тебе! Подумай трошки, добре? А далі що? Менділіон відволіче його, щоб я врятував тебе і так по колу? Не забувай, у велета дві руки!

— Ти підлий гад! — заверещала від безвиході Анжеліка. І тут постукали в двері. Ми замовкли, я відчинив і отримав нашу вечерю.

Сидячи за столом, Анжеліка трохи охолола і спитала, поки я жував:

— Слухай, а що, як Менділіон вбив велета? Що, як він вже повертається додому?

— Та в нього навряд чи вийде взагалі поранити велета. Тому не варто плекати марних надій.

— Ти надто вже самовпевнений.

— Знаю, та що поробиш?

Після вечері я спустився вниз попитати, чи не зупинявся тут Менділіон. Судячи зі слів господаря, якщо він правильно зрозумів мене, то той спинявся в «Гусці» позавчора. Ну що ж, за два-три дні на сто п'ятдесят кіло не товщають. Щось схоже я розказав і дівчині, аби вона знала, що і як. Після того пішов у душ, де простояв не менше години. Хоч я і не намагався думати про смерть і все таке, але воно саме пролізло в мою голову. Гіріон помер під дощем. Першим дощем зими. Він протримався найдовше.

Після душу я влігся спати, і, слава богу, ніч була без сновидінь.

Довелося просити Анжеліку, щоб розбудила мене зранку. Не знаю, правда, як у неї з внутрішнім будильником, але я знову ризикував проспати десь до години одинадцятої. Це, звісно, не дуже ускладнило б мені життя, але краще не затягувати. Не знаю, як вона прокинулася о сьомій, але мене розбудила. Я кілька хвилин опирався, намагаючись повернутися в сон. Але потужний ляпас повернув мене до життя. Не варто провокувати звичку. Я сів, роззирнувся. Анжеліка сиділа навпроти, загорнувшись у ковдру. Моя шкіра вкрилася сиротами, я глянув у вікно. Воно розташовувалося на захід, тож сонце поки ніяк сюди потрапити не могло.

— Ну що, ти готовий? — поцікавилася дівчина.

Я кивнув і зняв з шиї амулет. Тобто це не такий вже і амулет. Просто кружечок металу. Але дуже цінний. Я поклав його собі на долоню і накрив іншою. Тоді глибоко вдихнув і прошепотів кілька слів. Коли прибрав руку, кружечок виглядав розпеченим.

— Що він дасть?

— Я зможу левітувати. — Кружечок, що був трошки схожим на монету, знову став шматочком металу. Я одягнув його на ший і пішов у душ.

Більшість магичних речей я розгубив на війні, деякі справді загубилися, деякі не витримали того, чого від них вимагали. Але монетка залишилась, і таки вона дуже корисна.

Поки я мився, то намагався прикинути, снідати чи ні. З одного боку, краще поснідати. Але з іншого, якщо мені доведеться стрибати то туди, то сюди, як навіженому, в лігві велета, шлунок може по неволі виставити за двері весь свій вміст. А якщо велет зловить мене, то нестачі в їжі точно не буде. Фу, не хочу жиріти. Отже, не дай себе спіймати, вирішив я.

Анжеліка чекала мене. Мабуть, сподівалася на мої останні слова або щось подібне. Я знав, що говоритиму їй.

— Анжеліко, послухай. Тобі залишатися тут надовго не можна. І не смій їхати назирці. Ліс Крові назвали так не даремно. Сама ти там довго не протягнеш. А заблукати буде дуже просто. Є там речі страшніші, ніж велети чи Змії з драконами разом взяті. Якщо я не повернуся через два дні, їдь у Дугу Річки і, мабуть, просто забудь про мене і Менділіона. Пообіцяй мені, що не поїдеш за мною, добре? І що тут не затримаєшся, о'кей?

Дівчина слухала уважно. Вона зітхнула, розчаровано і сумно, а потім промовила:

— Обіцяю.

Вона сказала це Мовою Тиші. Скільки разів я чув її тоді, воюючи? Дуже часто. Але з того часу почув її вперше.

— Добре. — Я одягнувся. — Будемо прощатися чи ні?

Вона трохи ніяково підвелась і підійшла до мене. Кілька секунд ми просто стояли. Потім вона обійняла мене і прошепотіла:

— Врятуй його. — Вона відступила на крок, додавши: — і повернися сам.

Як мило. Може ми потім ще будемо втрюх жити?.. Але я промовчав, не бажаючи псувати драматичність моменту. Просто сказав:

— Добре, — теж Мовою Тиші. Більшість людей вважає, що клятви дані Мовою Тиші, не порушуються. Сам не знаю, чому. Бо я знав, що порушуються.

Дівчина провела мене до дверей і зачинила їх за мною. Внизу, де ще майже нікого не було, я випив кави і таки з'їв кілька бутербродів. А потім сів на велосипед і поїхав дорогою далі.

У такий час було взагалі не людно, а виїхав я десь пів на восьму. У таверні мені побажали удачі в будь-якому випадку. Я крутив педалі і дивився навколо. Трава, вкрита росою, блищала на сонці. Ліс на півдні потроху наближався, з півночі ж посунули похмурі і, ймовірно, дощові хмари. Від незвички трохи хотілося спати. Роздоріжжя з'явиться десь через годину. Саме час потрохи обдумувати свою стратегію в битві з велетом.

Я подумував, чи не застати мені його сплячим. Але такий варіант доволі ризикований, зважаючи на гострий слух велетів. Та й тікати нічним лісом не дуже зручно. Знати б точний ріст істоти. Зазвичай він сягає від п'яти до двадцяти метрів. Будемо сподіватися на краще. Звісно, можна просто перечекати десь день чи два і повернутися до Анжеліки. Але я одразу відкинув цей варіант. Зрештою, все не так погано, можна ще досягти успіху. Але доволі багато залежить від обставин. Не вступати в бій з велетом — це головне по можливості. А якщо вже вступити, то треба пошкодити йому очі. Можна також зіграти на ефекті несподіванки, якщо вдасться. Магія не дуже допоможе. А якщо він буде великим? І чому я не взяв довгого меча? Бо ідіот. І тут не посперечаєшся.

Десь через годину я таки доїхав до роздоріжжя. Всього дві дороги: одна на захід — до долини, а там столиця. І на південь: усього три години — і ліс. Якось він дуже близько. Наскільки я чув, зі столиці сюди іноді виїздить хтось, щоб довести свою хоробрість, але останній часом таких все менше. Мабуть, розуміють, що вони не Мисливці, а в лісах не вівці.

Діставшись роздоріжжя, я зупинився. Дивлячись на дві старі стрілки, я раптом подумав про те, що існує ймовірність того, що Менділіон не дістався лігва велета. А загинув десь у лісі. Чи повернув у бік Долини. Чомусь про такий поворот подій я і не подумав. Шукати його в столиці — це дохлий номер, не вийде. Тоді їхати в ліс. Буду сподіватися, що він справді ідіот і поїхав до велета. І що він живий, теж сподіватимуся. Тому я повернув на дорогу до лісу. Її якість могла б бути і кращою, але нею користуються рідко. Багато де вона поросла травою. Я крутив педалі і робив здогадки, як далеко може бути барліг велета. Я згадав розповіді, які чув у різних містах. Особливо після кастрації. Казали, треба іти прямо, ніби далі їдеш дорогою. А потім побачивши пеньок у формі черепа — іти на схід. Чи на захід? Спробую на схід. Звісно, біля лісу велик доведеться залишити.

Чим далі я їхав, тим більше наростало відчуття безлюдності. Лише я, вітер, трава і ліс попереду. За спиною загуркотів грім. Я звів голову доверху: хмари вкрили вже пристойну частину неба. У Дузі, мабуть, дощ. А, може, взагалі злива. Зовсім випадково я крутнув велик убік, бо не треба було заглядатися. Від несподіванки я не втримав кермо і впав на землю. Як на зло, мене ще й причавило зверху. Я роздратовано прогарчав кілька милих слів велику і звівся на рівні. Як виявилось, роздер шкіру на лікті і порвав джинси. І чого я одягнувся так легко, ідучи до велета? Проте в важких обладунках левітувати майже не можливо. Завжди надавав перевагу шкіряним. Решту шляху я котив велик поруч.

Опинившись на узліссі, я оглянув великі і товсті дерева. Скільки ж вони тут ростуть! Похмурі, товсті, як я, гілки утворювали щось на зразок стелі над нижньою частиною стовбурів. Ліс Крові названо так не тільки через істот в ньому, але й через криваво-червоні стовбури дерев. Ніхто не знав, з чим це пов'язано, але останнім часом мало кого це цікавило. Уперше таке явище мене вразило, але тепер жодної емоції. Я залишив велосипед біля одного з дерев: все одно нікому красти. І ввійшов до лісу.

Не було якогось відчуття, ніби я потрапив в інший світ чи в ізоляцію. Просто сонце сховалося за гілки і майже не давало світла. Повітря таке ж чисте. Але тут, як і в полі, — тихо. Хоча в полі можна було ще почути цвіркуна. А тут абсолютна тиша. Принаймні в цій частині лісу, ближче до лігва, скажімо, велета, тихо не буде. Він, напевне, розводить овець або ще якусь худобу. Чим займаються інші мешканці лісу, я знати не бажав. Так само, як і зустрічатись з ними. Ще раз озирнувшись на дорогу, я попрямував уперед — у серце лісу.

Ідучи якийсь час, я почувався нервово. Відчуття, ніби на мене дивиться цілий натовп. Я дістав меча і був готовий до будь якої атаки. Минулий мій візит пролягав слідом, котрий залишив по собі Змій, тоді було простіше. І я був сильнішим. Урешті-решт — найгірше ще попереду. Долівку лісу засипало листям, тому я ступав швидко, але обережно. Деревя росли на пристойній відстані одне від одного. Молодих майже не було. Коли десь хруснула гілка, я на мить завмер і не ворухився. Просто слухав, але нагадавши собі, що в страху очі великі, таки пішов далі. Попереду замаюрів просвіт. Я поспішив туди, але обережно. Може, там якась халепа або пастка. Але попереду виявилось те, що потрібно. Пенюк. Звісно, форму черепа він нагадував лише віддалено. Але щось таки було в пенюку від нього. Не здивуюсь, якщо автором був той самий велет. Торкнутися витвору я не наважився, але повернув на схід. Тепер головна частина шляху. Раптом різко потемніло. Я здивовано глянув вгору: невже дракон?! Ні, як виявилось, хмари закрили собою сонце. У лісі відразу настав вечір. Чудово, ще зливу давайте для повного комплекту. Я розчаровано пішов на схід.

Значна частина моєї подорожі, чи точніше, шляху, минула доволі одноманітно. Я просто йшов прямо, час від часу зупиняючись і прислухаючись. Доволі довго ніяких ознак, що велет живе десь поблизу, не було. Тиша-тишею. Але потроху перевалювало за полудень — у лісі трохи потемніло. Я прямував вперед. Ніяких пасток на шляху не трапилось, але я міг і проминути їх. Чим далі я заглиблювався в ліс, тим неспокійніше ставало. Зрештою я й помітив сліди велетових «прогулянок». Подекуди валялися поламані дерева, деякі навіть вирвані з коренем. І чимало великих слідів. Проходячи повз, я зауважував, що всі ці дерева давно безлисті. Може, навіть не менше року. Цікаво і дивно.

Я ледь не заплутався в слідах, але так-сяк мені вдалося вийти на добряче втоптану стежку. Чудово. Тільки в який бік іти? Я вирішив іти в той, в який би йшов, не натрапивши на неї. І зовсім скоро вдалині показався будинок. Тобто будівля. Будинком це назвати важко. Дерев'яна конструкція, одна стіна вища, друга нижча. Двері — як мій будинок заввишки, прочинені. Вікно теж не маленьке. У ньому горіло світло. Дах вкривав шар соломи. Це ж скільки її знадобилося на такий масштаб?! Краще не знати. А головне, крізь вікно прорізалось світло. Отже, велет вдома. Мабуть побоявся виходити, коли надворі гримить. Та ні, тупість яка. Я звернув зі стежки і пішов далі лісом. Поруч з будинком була товста важка огорожа. І там бекали вівці, в болоті видавали хрюкання свинки. Домогосподарство, як мило. Я пішов далі, але сховав меч. Якщо доведеться швидко звальювати, знадобляться обидві вільні руки. Підійшовши вже близько, помітив, що будинок оточує галявина. Гарна місчинка. Якщо всередині будинку і відбувалося щось, то я не чув. Стіни надто товсті. Я помітив на краю галявини, просто біля стежки, будку. Швидше за все, собачу. Але де ж собачка? Десь тут — і ось-ось почує чужого. Я вирішив довго не чекати і тому просто підстрибнув. Ноги відірвалися від землі, і моє тіло полетіло вгору. Я спритно схопився за нижню гілку і, розсипавши стріли, виліз на неї. Глянув вниз, і раптом тишу прорізав гавкіт. Гавкало двоє. Сюрприз просто!

Заціпенівши, я подумав, чи не злізти і не забрати стріли. Поки собак не було видно ніде, але я відчував, що вони близько. Загавкали знову. Не треба марнувати часу. Я поспіхом почав крутити рукою над стрілами. Вони потрошку піднімалися в повітря. А потім на них налетіли дві собацюри. Я ледь не скрикнув від несподіванки. Стріли розсипались листям знову. Я зціпив зуби. Собаки поглянули вгору, просто на мене. І знову загавкали. Це були якісь божевільні суміші лабратора, ротвейлера і боксера. Величезні, як коняки, з міцними лапищами, розумними очима і дуже вже пронизливими горлянками. Обидва гавкали, кличучи господаря. Одна сіра, інша біла. Як гуси з пісні. Я ледь не розсміявся, але передумав. Роззирнувся, з мого дерева чудово видно галявину і дім. Гримнув грім, і худоба в огорожі заметушилась. Я знов глянув вниз, але не наважився спуститися. Можна вбити одну магією, а потім якось підняти стріли і застрелити другу. Але це дасть прямий доказ того, що тут хтось був. Доведеться чекати.

Собаки гавкали далі, а я сидів. Здійнявся вітер і трохи приховав стріли. От-от почнеться дощ. Минуло хвилин десять від того моменту, як мене виявили. Раптом з будинку вийшли люди. Не велет, ні, просто люди. Жінка і два чоловіки. Із важкими арбалетами й мечами. Так, треба лізти вище. Нічого хорошого це, швидше за все, не принесе. Я поліз далі, сподіваючись не бути поміченим серед гілок. На людях було мало одягу. А жінка тримала ще й спис. Вони ішли до собак. Один з них щось сказав їм, собаки заметушилися довкола дерева, на якому я сидів. Зараз вони ж розгорнуть всі стріли. Чорт! Але, може, це й не вороги?! Погано чути, тож довелося спуститися вниз.

— Тут хтось був, навіть є, — почувся жіночий голос. Вона була руда, міцна, але майже без грудей. Чоловіки теж силачі.

— Ага, точно! — сказав нижчий з мужиків. — Може, ще якийсь лицар до велетня. Такий самий тупий, як і велетень.

Вони реготнули, але пильності не втратили.

— А, може, той уйобчик, що позавчора приліз сюди, син якогось лорда? Може, то по нього прислали якогось кіллера?

— Не сміши, — відмахнувся вищий, — надто бідний для лицаря. Бідний. Нічо, відгодуємо і з'їмо. Як велетня тоді.

— Ага, — замріяно сказала руда, ніби згадала щось неймовірно приємне.

Ясно, вони дезертири, але ще й... канібали?! Що змусило людей стати такими?! Сама думка про поїдання людської плоті викликала в мене відразу, нудоту. А тут таке. Чи могли вони вбити велета? А, може, їх тут взагалі багато!

Вони зацікавлено подивилися на землю. Певно, побачили стріли. Знову гримнув грім, і почався дощ. Якийсь час він ще шукатиме дорогу під крони дерев. Але недовго.

Нападати? Собаки, до того ж троє проти одного. Чекати? Чого чекати? Ну, можна припустити, що дощ змиє мій запах для собак. Але далі що? Я то залишаюся на місці.

Я подивився на руку, на тату. Червоне, отже магія є. Стрибнути на одного і одразу прикінчити. Магією нейтралізувати собак. Один проти двох, я ще може впораюсь. А якщо ні, то судячи з усього, теж потраплю в дім велетня. Але можу потрапити туди мертвим. Я знову застряг. Дощ перетворився на зливу, і я почав намокати. Різко гримнуло, і блискавка прорізала небо. Вона влучила просто в моє дерево. Біле світло вдарило в очі. Мене віджбурнуло геть. З криком ламаючи гілки, я полетів униз.

Якийсь незрозумілий шум різав слух. Я намагався второпати що і до чого. Усе тіло нило, щось різало зап'ястя. Відкривши очі, я скривився і не одразу роздивився навколо. Все було розмитим, я закліпав. Стало краще. Я пам'ятав людей під

деревом, собак, блискавку. О ні, ні, ні, ні! Я міцно заплющив очі і, відкривши, побачив перед собою ґрати. Вони оточували мене. Смикнувши руками, я виявив, що прив'язаний до тих же ґрат. Отже, судячи з усього, я в камері. Але вона більше скидалася на клітку. Ґрати були дуже щільними: рука, мабуть, і то важко протиснеться. Я подивився довкола і побачив крізь камеру величезну кімнату. Але, власне, і сама клітка була величезною. Схоже, стилізована під велетня. Її дверцята не зачинили, очевидно, бо люди на таке не мають сили, та й уявляю, який ключ до замка. Завбільшки з мене, певно. Тому мене і прив'язали до ґрат. Я роззирнувся. Гігантський стіл і стільці були відсунуті в куток. А під столом лежали... велетенські кістки. Судячи з усього, вони належали велету. Що ж, ці канібали вбили велетня. Але як?! Під його кістками лежали менші, людські. Нормальний стіл стояв недалечко. Дверей не видно було, мабуть, я спиною до них. Навпроти мене виднілися дерев'яні ліжка. Я нарахував шість. Поганенько. Голоси в центрі кімнати знову привернули мою увагу. Менділіона ніде видно не було. Проте праворуч, на протилежному кінці кімнати, уся стіна була розвішана зброєю. Побачивши свій меч, я зазначив, що він висить дуже низько. Також там були арбалети, луки, навіть посохи. А ними не користуються вже років десять. Багата колекція.

У центрі кімнати горіло вогнище, і на ньому розташували величезну пательню. Троє чоловіків стояли на кріслах і зазирали туди, а та жінка, яку я бачив в лісі, з іще двома чоловіками стояла поруч. Над кимось. Я придивився і побачив якогось смертельно блідого чоловіка. Голого, лише в трусах. Спершу я справді подумав, що на підлозі смертельно блідий, може, навіть мрець. А потім зрозумів, що це мука. Вони збираються його засмажити. Я придивився, благо, обличчя побачити вдалось, і впізнав Менділіона. Руки і ноги йому зв'язали. Він знову закричав:

— Будь ласка, не треба! Благаю! Просто...

Ага, кричи тепер. Треба було думати головою, а не летіти стрімголов сюди. Жінка вдарила його в обличчя, а потім в живіт. Я зрозумів, що часу обмаль. Мені одяг залишили, зброю зняли. Але монетку на шії залиши. Я рвонувся вперед, але мотузки тримали міцно. Треба діяти!

— Гей, уйобки! Може пошукаєте товстішого?

Вони не звернули жодної уваги на мої слова. Добре, тоді треба діяти ще швидше. Лисий мужик кивнув решті, і Менділіона підняли, збираючись кинути у вогонь. Я напружив руки і відчув, як вони пройшли крізь мотузки. Ті повисли на ґратах. Я підвівся, на мить в голові запаморочилась. Але я опанував себе, побачив, що Менділіона ось-ось кинуть у пательню. Я витягнув праву руку, і через кілька секунд меч опинився в моїй долоні. Знову махнув рукою. Троє чоловіків різко скрикнули, вони піднялися в повітря і впали просто на пательню. Тепер мене нарешті помітили. Менділіона кинули на землю, він скрикнув. Сподіваюся, голову не розбили. Залишилися два чоловіки і руда жінка. Зі сковорідки почулися крики і дикі завивання. Над сковородою майнула рука, червона. А потім зникла. Жінка кинулася на мене. Не довго думаючи, я клацнув пальцями. Її волосся спалахнуло вогнем, що поширився на все тіло. І вона заверещала, впустивши зброю. Мужики взялися за мечі. Руда почала бігати туди сюди, а потім впала на землю. Один із чоловіків свиснув. Я здивувався і побіг на них. Завивання в сковорідці стихали. Лисий метнувся на мене, я підстрибнув і перелетів над ним. Чоловік навіть не встиг розвернутися, коли я проткнув його спину мечем. Він захлинувся власною кров'ю і обм'як. Я вийняв зброю і розвернувся до останнього ворога. Він приклав лезо меча до шії Менділіона і сказав:

— Зробиш крок — і я заріжу його.

— А мені ніби не похрін?! — збрехав я.

І він проткнув Менділіона мечем. Не в шию, а в груди. Навряд чи потрапив у серце, але хлопець закричав, і хлинула кров. Я не знаю, що було б далі. Але раптом двері скрикнули, і гавкіт увірвався в будинок. Я подивився праворуч, і побачив собак. Чоловік вишкірився і витяг меч із тіла. Собак не здолати. Я кинув погляд на клітку, і мені сяйнула думка. Пси майже дісталися мене. Але я знову відірвався від землі, наостанок побачивши, що Менділіон уже стікає кров'ю. Собаки підстрибнули на місці, проте вхопити мене не змогли. Я полегшено опустився за ними і забіг в клітку. Пси, не довго думаючи, поспішили за мною. Вони пронизливо гавкали і бризкали слиною. Очі палали вогнем люті. Собаки забігли за мною в клітку. Я помітив, що людоджер перевіряє, чи живі його товариші. Собаки опинилися зі мною сам на сам. І двері клітки гримнули, зачинившись. Голосно клацнув замок. Собаки метнулися вперед. Я заплющив очі і зробив крок назад. Тварюки вдарились об клітку, я дивився на них із зовнішнього боку. Так, із клітки, зробленої велетом, вибратися у них не вийде. Я повернувся до людоджера. Він біг до виходу. Тієї ж миті я метнув меча. Просто в шию. Нічого собі, давненько вже не метав на такі відстані. Мабуть, просто пощастило.

У приміщенні дико смерділо паленим, я скривився і глянув на жінку — мертва. І лисий мертвий, усі мертві! Крім Менділіона. Кров з нього текла, але він ворухився. Намагаючись дістатися до меча, що лежав на землі, він перевернувся на живіт. Я побіг до нього. Схопив за плече, він скрикнув і спробував вирватися.

— Та не рипайся, — гримнув я і повернув його на спину. Рана виявилася глибока, кров продовжувала текти, змішуючись із борошном. Дикість. Менділіон впився в мене своїми темними очима. Я торкнувся його рани, і він скрикнув. На очах виступили сльози. От лайно!

Зцілення, особливо важких ран, — не моє. Більшість настанов я благополучно проспав. А тепер можу за це поплатитися. Але в голову прокрався інший варіант — залишити Менділіона помирати. Чи добити і сказати Анжеліці, що не встиг, не зміг, не врятував. Натомість я сів біля Менділіона навколішки.

— Хто ти? — прошепотів хлопець. Я подивився на його обличчя знову. Щетина на обличчі, але чітко виднілась смужка бороди, яку він ніколи не голив. Можна було подумати, що він сивий: через муку. Щелепа міцна. Він, здається, схуд відтоді, як я колись бачив його здалеку.

Так, про що це я думаю! Треба врятувати його. Я вмочив руки у кров, що витекла з рани. Відчув, як у ній пульсує життя. Вона всмокталася в мої долоні. Я поклав їх на рану і зашепотів слова. Відчув, як терпнуть і холонуть мої руки. Головне, щоб рана загоїлася. Кров, що вже текла по кам'яній підлозі, почала всмоктуватися назад. Мимоволі я кинув погляд на обличчя хлопця. Він хапав ротом повітря і шоковано дивився на мене. Коли руки мої зовсім заніміли, я забрав їх від рани. На місці глибокого порізу на грудях красувався жорсткий рожевий рубець. Так, ніби рану робили тупим ножем.

Відчувши слабкість, я розпластався на землі. Нормальні герої рятують принцес від драконів, велетнів чи ще чогось. А я що? Я рятую теперішнього своєї колишньої. Ідіот же. Я витер руки об штани та розслабився.

— Вибач, ти не міг би, — Менділіону якось вдалося сісти, — ну, знаєш. — Він показав на зв'язані руки. Я сів і взявся за мотузки — вони спали з рук хлопця. У клітці далі гавкали собаки. Це почало діяти на нерви.

Я підвівся і попрямував до стіни зі зброєю. Зняв свою, начепив на себе і витяг меча з шиї трупа.

— То хто ти? — знову спитав Менділіон. — І дякую.

Він підійшов до мене, все ще у борошні та без одягу. І обійняв. Такий поворот подій мене здивував, тож я застиг, як вкопаний. Він відійшов на крок і трохи знітився. «Ага, подивився б я на тебе, коли б ти знав, хто я. І взагалі, тебе б треба було вбити.»

— Амарант, — прохрипів я. — Може, знайдеш одяг?

— Десь я вже чув це ім'я...

— Та невже. — Я глянув у вікно. Судячи з усього, надворі ніч. Я подивився на Менділіона. Він підійшов до одного з ліжок і витяг з-під нього велику скриню. Почав у ній порсатися. Мабуть, туди склали людожери одяг жертв. Я почав струшувати з себе борошно, добре, хоч не поцілував.

— Ти знав, що тут людожери? — спитав хлопець. — Я думав, тут велет.

— Я теж.

Він нарешті знайшов якийсь, мабуть, такий свій, одяг і почав натягувати штани, потім сорочку. Серйозно? У цьому він хотів вбити велета?! Хоча яка різниця? Раптом Менділіон подивився на мене насторожено і водночас із розумінням.

— Ти колишній Анжеліки?! Той самий Амарант?..

— Дійшло нарешті? Так, це я, — я зобразив тупуватий поклін.

— І чого тебе сюди принесло?!

Ну, я і пояснив в двох словах ситуацію. Тобто в два слова все не помістилося, але... Коли я договорив, Менділіон розчаровано глянув на мене.

— Отже, ви з нею вирішили, що я не здатен вбити велета?

— Я ще й переконався, хоч тут було шестеро людожерів, замість велета. Але це приблизно те саме.

Менділіон похмуро попрямував до стіни і зняв звідти довгий меч. Непогано. Він підійшов з ним до мене і тицьнув під ніс. Я вигнув одну брову, намагаючись зрозуміти, що з ним.

— Ним я вбив дракона, в п'ятнадцять.

— Уперше чую, — я відсунув пальцем меч вбік. — До того ж, перерахувати тобі те, що зробив я?

— Герой Тринадцяти королівств? Не треба, я й так знаю. — Він похмуро повісив меча на пояс.

Чудово. Теж мені, дракона вбив. Я свого часу таких... та на один зуб вони мені були! Свого часу. Добре, треба думати про позитивне. Менділіон пройшов повз мене, до виходу.

— Ти куди? — наздоганяючи, поцікавився я.

— Не знаю.

— Не «не знаю», а ми ідемо в «Безоку гуску». Анжеліка чекає там або в Дузі Річки.

— Та мені вже начхати!

Який вразливий.

— А мені ні! Тому ти, блять, підеш зі мною або я умертвлю тебе. Ясно?

Він розвернувся до мене обличчям. Очі палали, ще кинеться на мене зі своїм мечем.

— Не забудь, я врятував тобі життя. Ти мені винен.

Схоже, він і сам зрозумів, що в глухому куті. Якщо доведеться, я силою притягну його в «Гуску», а то і в Дугу.

— Добре, — він кивнув, — добре.

От і прекрасно. Надворі панувала глуха ніч, але я не мав бажання залишатися десь хоч поруч з будинком велета довше, ніж треба. Тому ми пішли нічним лісом. Щиро кажучи, іти було важко. Доц давно припинився, але долівка лісу була ще мокрою. Світло місяця ледь-ледь проривалось крізь густе сплетіння гілок. Тому я просто змусив свою руку світитися білим світлом. Власне, зробити це просто, і сил багато не треба. Так ми йшли усю ніч. Менділіон мовчав, я теж. Ми ж, якщо подумати, й не знайомі. Тож і говорити про що нема. Може, він ображається, але яка різниця?

Уже на світанку ми таки вибралися з лісу. Як виявилось, на кілька кілометрів східніше, ніж треба було. Я оголосив привал, і ми лягли просто на траву. Сподіваюся, запалення легень не отримаю, сил-бо вже справді нема. Прокинувшись десь пообідді, я побачив, що Менділіон ще спить. Я майже зробив помилку. Він міг вбити мене сплячого чи просто втекти. Або ж я не помилився, коли врятував його. Як би там не було, що зроблено, те зроблено. Зрадливо занув живіт. Я розбудив хлопця, і ми пішли на захід, на пошуки мого велика.

Його не стирали, я не помилився. Його навіть не чіпали, бо не було кому. Я сів на нього і сказав:

— Залазь.

— Що, вибач? Він же не витримає. І взагалі, велосипеди — це...

— Пережитки минулого, так, а тепер залазь! — гальмівний хлопчина. — Я вже хочу поспати в нормальному ліжку і поїсти. А пішки ми до завтра не дійдемо.

Він доволі драматично закотив очі і вмоствився на велику в мене за спиною. Схопився за мій торс, і я почав вперто крутити педалі, почувуючись трохи дивно. Через кілька годин мовчазної їзди ми помінялися місцями: я сам тримався Менділіона, поки він кермував. При цьому я нарешті відзначив, що він дуже навіть непогано накачаний і має силу в руках. Зрештою, він і привіз нас до «Гуски». Я полегшено зітхнув, дивлячись на людей, які виходили з таверни, ідучи на задній двір. По коней чи велосипеди. Хоча останні — це пережиток минулого. Тому, швидше за все, перший варіант. Менділіон

загальмував, я відпустив його, і ми злізли з велика. Я віддав його хлопчині під дверима, і він повіз його на задній двір. Ми ввійшли в приміщення, однак Анжеліки ніде не було видно. Я попрямував до господаря таверни і спитав, чи дівчина, що приїхала зі мною, вже виїхала.

— Та ні, обіцяла сьогодні. Але поки в себе сидить.

— То вона ще на ніч тут затримається, — сказав я і додав кілька монет господарю.

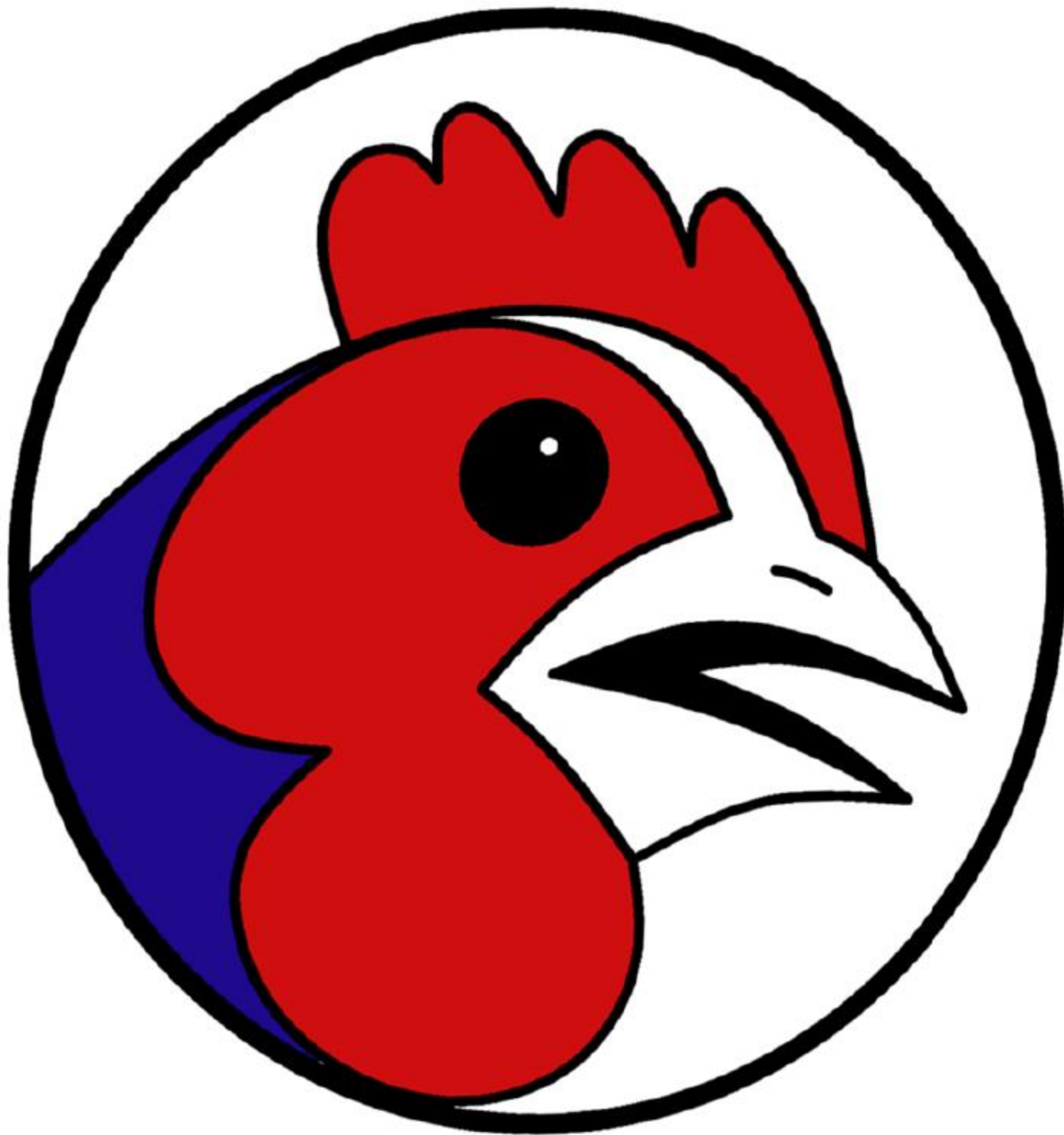
Коли ми відійшли, Менділіон доволі агресивно поцікавився:

— Чого це вона ще на ніч тут залишиться?

— Ви вдвох залишитесь. Я не маю бажання, Боже упаси, повертатися в Дугу Річки з вами, — сказав я щирю правду.

— А, ну... дякую... — Він простягнув мені руку. Я потиснув її і розвернувся. Час іти додому. — Агов! — раптом покликав Менділіон. — Не хочеш побачитися з Анжелікою?

Я озирнувся і заперечно похитав головою. Вийшовши на вулицю, я вирішив, що встигну до вечора дістатися села. А там заночую в Ульмара. Забравши велик, я почав крутити педалі вперед.

Полігонна гра

Гобіт. Золото Еребора

Шановні друзі! Запрошуємо вас завітати до світу Середзем'я!

**У травні 2014 року на вас очікує неймовірно захоплива гра
за мотивами роману Дж. Р. Р. Толкіна «Гобіт».**

**Неочікувані та оригінальні ідеї порадують найдосвідченіших гравців,
а новачкам дозволять із головою поринути в чарівний світ фентезі.**

- Дата проведення гри: 30 квітня – 4 травня 2014 року
- Відкриття гри: 30 квітня 2014 року
- Дата заїзду на гру: 28 – 29 квітня 2014 року
- Дата роз'їзду: 4 травня 2014 року
- Місце проведення: Київська область, державний заповідник «Жуков Хутор»
- Організатори: Майстер-група «Кімру»
- За підтримки: Київської обласної державної адміністрації, Київського обласного молодіжного центру
- Більше інформації тут: <http://hobbit.in.ua/>

Розшукуються

автори, журналісти,

верстальники!

**ХОЧЕШ ДОПОМОГТИ ЖУРНАЛУ?
МАЄШ ЦІКАВІ ІДЕЇ?
ТОДІ ПРИЄДНУЙСЯ ДО КОМАНДИ!
НАМ ДУЖЕ ПОТРІБНІ ВІДПОВІДАЛЬНІ ЛЮДИ,
ЯКІ ЗА СМАКОЛИКИ БРАТИМУТЬ
УЧАСТЬ У РОЗРОБЦІ ЖУРНАЛУ!**

1. ВИМОГИ ДО ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ

- 1.1. .doc варіант.
 - 1.2. У документі мають бути вказані назва твору та ім'я автора.
 - 1.3. Слідкуйте, щоб не було одруківок. Перед тим, як відправити, перевірте текст у Ворді.
 - 1.4. Обов'язково повинні бути хоча б елементи фентезі (якщо не знаєте, що це таке, читайте Вікіпедію).
 - 1.5. Виклад має бути хоча б не жахливим. Позбудьтеся беззмістовних, заплутаних, незрозумілих речень, інакше цей твір публікуватися не буде.
 - 1.6. Грамотність. Частіше заглядайте у словник та перечитуйте правила.
 - 1.7. Відсутність невиправданої тавтології.
 - 1.8. Оформіть текст згідно зі стандартами. Абзаци ставимо не пустими рядками і табами, а за допомогою діалогу «Абзац» і лінійки. Шрифт Times New Roman чи Arial. Не треба вигадувати дизайнерських оформлень, текст має бути читабельним, а не гарним. Якщо є моменти, які хочете підкреслити, виділяйте їх жирним або курсивом.
 - 1.9. Ставте повноцінні тире, а не дефіси, літеру «г», а не «Г».
- Г правий alt + г
Г правий alt + правий Shift + г
— alt + 0151 (з увімкненим NumLock)

2. ЗАГАЛЬНІ ВИМОГИ ДО СТАТТІ (ОГЛЯДУ, РЕЦЕНЗІЇ ТОЩО)

Пункти 1.1-1.3, 1.5-1.9.

- 2.1. Картинки, фото надсилати окремо від .doc файлу.
- 2.2. Обов'язково має бути ЦІКАВИЙ заголовок.
- 2.3. Якщо матеріал великий, намагайтесь розбивати його на частини і робити підзаголовки.

Матеріали надсилайте на нашу поштову скриньку: svit_fantasy@ukr.net

МАНДРИ

МАНДРИ

ЦЕ ОДИН ІЗ НАЙСИЛЬНІШИХ НАРКОТИКІВ У СВІТІ

ЦЕ ОДИН ІЗ НАЙСИЛЬНІШИХ НАРКОТИКІВ У СВІТІ

ЦЕ ОДИН ІЗ НАЙСИЛЬНІШИХ НАРКОТИКІВ У СВІТІ

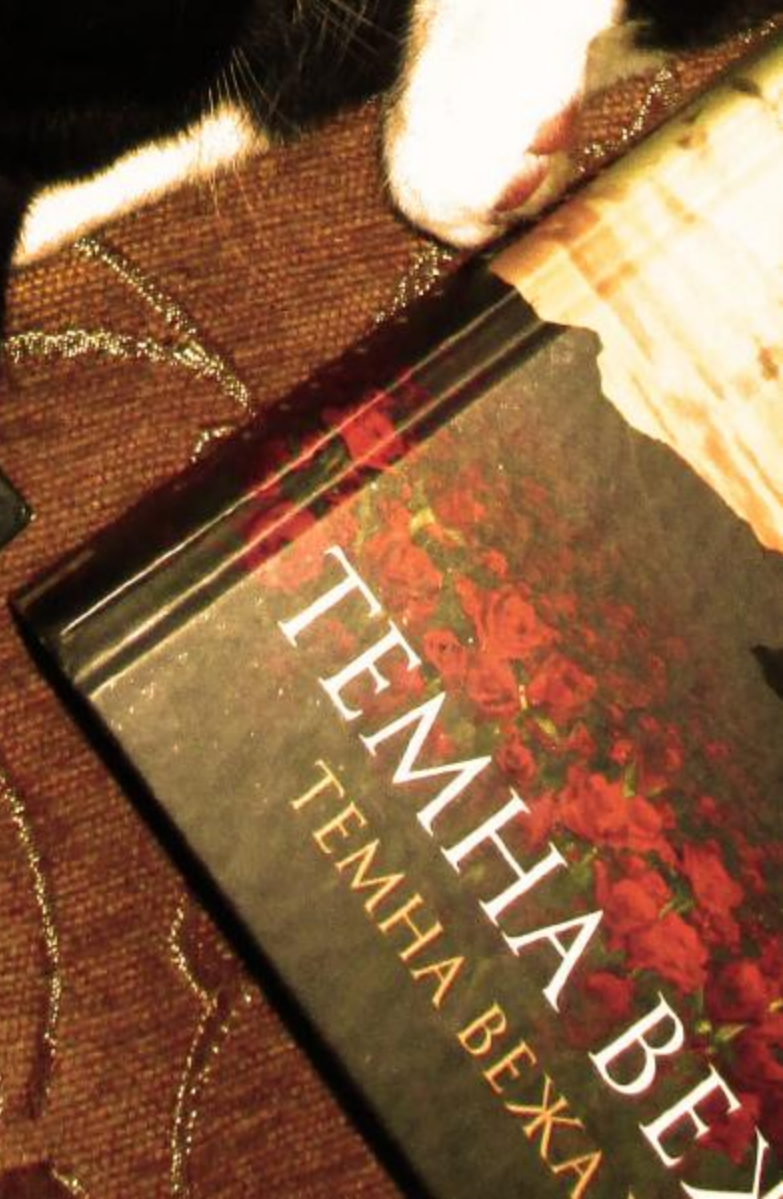
ЦЕ ОДИН ІЗ НАЙСИЛЬНІШИХ НАРКОТИКІВ У СВІТІ

КОРНЕЛІЯ
ФУНКЕ

Володар
Перснів
БРАТСТВО ПЕРСНЯ
ДЖ. Р. Р. ТОЛКІН

ТЕМНА ВЕЖА
ТЕМНА ВЕЖА

